

[illegible]

[illegible]

332.g.

[illegible]

Valentinus Cradon de Pigez scripsit
50449 I

GRAMMA

T I C A E G R A E C A E

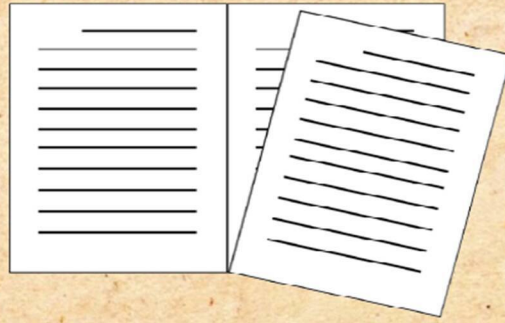
INSTITUTIONES

integre, ~~et~~
conscripte, atq; pluri
bus in locis aucte.

~~et~~
Hoc credo quondam, ut tallerent
græca, libello
Calliopen comites erudisse suas.

I. 332. 9.
Argomæporib; spectum.

Ex Catal. Col. Paph. Soc. Jesu 1631

W woluminie kolejno współoprawne sygnatury:

SD 7149 I

SD 7150 I

in p[ro]p[ri]a d[omi]natio[n]e n[on] p[er]m[itt]it[ur] q[uo]d q[ui]d[am] y
 n[on] p[er]m[itt]it[ur] n[on] p[er]m[itt]it[ur] n[on] p[er]m[itt]it[ur] n[on] p[er]m[itt]it[ur]
 d[omi]natio[n]e n[on] p[er]m[itt]it[ur] n[on] p[er]m[itt]it[ur] n[on] p[er]m[itt]it[ur]

um sentiet. In vere enim
 speritate et matrimo
 iores: nec minus suc
 a felices: extolletur
 us feruēt
 ruatio et
 In estat
 tūe et ali
 t in diuic
 arcialib?
 et hieme
 tio: ita ut
 atq; de h[ic]

ac in bonis literis erudi
 In hieme infirmādis p
 ragēt: oculta etiam sub
 rent et artes liberales v[er]o

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
 Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
 w Poznaniu. 1930.

posito
 entur: et
 rebunt: sed
 filio viri pa
 refidere deli
 e vigilabit. In esta
 tia ducent tempora.
 profecti fuerint cap
 s trucidabuntur a
 s: victoria in eis p
 pul? generatim me
 ficiet annum: ver

occasiones: nec n[on] te defi
 fecerint letificātes popu
 monigerum. In estate t
 bec perficient: vbi commē
 cient. In autumnno iterum
 trouersijs vulgi fatigal
 inducti in hieme legibu
 mare cogentur: et q[uo]d fa
 mū et diuicule manebit ill
 status vulgi et com
 cuiq; innotescit: nō
 De Reano M

ro v
 ecc
 e
 oi
 O
 uis
 uoca
 dito
 ution
 me
 orab
 qui e
 mple
 me
 diu
 in

[illegible]

1500

H. 1099 500 2
N. 375 4107

~~I. 9. 2.~~

I. 332. g.

Lata fuit regio quæ Græciæ nomine quōdam
censa est. Itaq; & om̃is generis disciplinarum plu
rimos scriptores habuit. Fuit ergo & multiplex
loquendi ratio aliis partibus. Ea loquendi pro
prietas *Διάλεκτος* a Quintiliano nuncupatur. Dif
crepant Dialecti cum grammaticis inflectioni
bus, transitu literarum, uarietate tonorum, tum
filo orationis, quod genuinum cuiq; græciæ par
ti haud raro deprehendet qui sit acri iudicio, Quis
enim Syram orationem ab attica non interno
scatē etiam si atticis ceperit uti Syria figuris. Sed
de hoc alio loco agetur, hic grammaticos uaria
tarum *Διαλέκτων* modos obserua. Attica, cuius
usus in regione Attica fuit, ea est elegantissima.
ut *θαλαττα* pro *θαλασσα*, Hac sunt usi qui Athe
nis floruerē, Demosthenes, Aristophanes & cate
ri. Ionica proxima Atthidi, ut pro *ὄρεος οὐρεος*;
hac Homerus maxime usus est.

Aeolica Ionibus proxima, ut pro *λαβεῖν λαβῖν*
Dorica Sicula est, Italiæ proxima, Theocrito
familiaris, η in α mutat, *φῆμι φάμα*, id quod &
latini solemus cum græca *sumamus*, quippe
Doribus uicini.

Qui sermo communis omnibus est, lingua
communis dicitur, perinde ut apud nos est ali
qua ratio loquendi communis Sueuis, Boiis,
Vbiis, singulis tamen sui sunt idiotismi.

1934. 934

PHILIPP VS

T. I.

MELANCHTHON STV

DIO SO LECTORI

p. 165.

S.

Emper optavi Libellos quos de ratione Græcæ Grammaticæ quondam ^{scripsi} edidi, perire, quippe quos cōscripsimus, & pueri fere, & pueris, quos illo tempore priuatim docebam^{us}. Et periissent illi quidem, ut digni erāt, nisi me denuo ineptire coegisset Chalcotypus, & ueteres ruinas instaurare. Alioqui quod ad scholas meas attinet, uti potuissem uel Urbano uel Oecolampadio. Rēcognouimus omnia, plaraq^{ue} mutauimus, & auximus ad iustā Grammaticæ modum, ne nō satisfaceret Chalcotypis. Tu quisquis es, Lector, operam nostram boni consule, quē ad græca studia qualicūq^{ue} exemplo adhortari uoluimus. Vale Vuitembergæ in Saxonibus.

DE L I T E R I S

Græcorum.

L I T E R A E S V N T

A. B. γ. Δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ.

φ. χ. ψ. ω. In his uocales septem. α. ε. η. ι. υ. ο. ω.

Ex quibus Diphthongi connectuntur. *Propria*

A 11

51) 71491
1099500

N. 375 4107

DE L I T E R I S

œ œi & ou, quas proprias uocamus, q̃ postu-
let eas naturalis pronuntiatio. Neq̃ enim *œ* pro-
nuntiantur ueteres graci e, ut solemus hodie sed
œ confuso sono *æ* & *i*. Perinde atq̃ germanica lin-
gua diphthongos adhuc integre efferimus. Sic
de *ei* & *oi* iudicabis, nam *œ* & *œi* & *ou* discrimina-
tim efferuntur, nec cum aliis literis aut diphthō-
gis confunduntur.

Impropræ diphthongi *æ* *æi* *æu*, quas uocamus
improprias, q̃ pronuntiatio naturalis ipsas non
requirat. Neq̃ enim aliter *æ* atq̃ *æ* simplex uoca-
is effertur. Nam Grammatici significaturi alicu-
bi diphthongorum mutationes, aut in diphthon-
gis alterius literæ elisionem, has diphthongos cō-
menti sunt, ut sicubi ex *œ* fit *æ* aut *æi*, ut crebro so-
let, iota elisa, solēt eam graci subscribere, ne pu-
eri ignorent diphthongum in ea syllaba desyde-
rari. Planeq̃ grammaticum inuentum est impro-
pria diphthongus, & ad pronuntiationem nihil
pertinens. Ideo nec in ueterū libris inuenias scri-
bi diphthongos improprias.

Sunt & *œu* & *œi*, quæ factæ sunt ex *ou* & *eu*. Nam
crebro solent mutari breues literæ in longas o in
œa uel e in æ. Et eas mutationes obseruet diligen-
ter qui gracari uolet. Obseruet idem & in conso-
nantibus, quæ cū quibus cognatæ sint, atq̃ adeo
quæ in quas mutari possint. Neq̃ em̃ singulæ in

DE L I T E R I S

ſingulas tranſeunt, ſed cognatæ tantum in cog-
natas, ut ν in μ, κ in χ, φ in Φ, τ in θ &c. Reli-
quæ ad cognoscendas literas pertinent, require
ex elementalibus libellis, qui iam ubiqꝫ mani-
bus puerorum teruntur.

P R O S O D I A

προσῳδία, accentus (nam id ſignificat græca
uox πῶς ad, ῥῶν carmen) eſt ratio pronunciâdi.

Syllabæ accidens, alia enim brevis eſt, alia lō-
ga, dein acuta, uel grauis, uel inflexa &c.

Accidunt ergo ſyllabæ προσῳδία

Μακρά	—	Οξεῖα	´
Βραχεῖα	·	Βαρεῖα	!
Λατῖα	·	Πεδιασμένη	~
Tempus longum	—	ἤρωσ	
Tempus breue	·	θεός	

	┌ Acutus	´	θεός
Tonus	└ Grauis	!	θεός
	└ Inflexus	~	θεός

Spiritus asper	·	ἐλένη
Spiritus tenuis	·	ἤρωσ

Alii ſyllabæ accidentibꝫ paſſiones annumerât
lectionis adminicula, ad pũcta proprie pertinēt,
Sunt autem ἀπόστροφος auerſio ſupra extremum
dictionis in ſine eliſa uocali ponitur, eſtqꝫ ἀπόστρο-
φος ſignum eliſæ uocalis, ut κύρι' ἐλέησον, pro κύ-
ριος ἐλέησον. In poematis ſæpe initium dictionis oc-

D E T O N I S

capat; ut est Callimachi hoc, ^{ἄπολλωνος} ὦ ^{πύλλων} πύλλων ^{οὐρανίου} οὐρανίου ^{τίφαινε} τίφαινε ^{λαῖα} λαῖα, ^{ἀλλ'} ἀλλ' ^{ὁ, τις} ὁ, τις ^{ἐδῆλος} ἐδῆλος, pro ἀπολλων. Apollo non cuius apparet, sed bono. ὁ φέν Sub unio ~ syllabarū cōtrahēdarū nota, qui ~ cūq; ^{ἐπὶ} ἐπὶ ^{ἐκ} ἐκ ^{ἐκ} ἐκ ^{ἐκ} ἐκ, sub extrema dictione ponitur, dictionem alteram ab altera ^{ἐκ} ἐκ ^{ἐκ} ἐκ ^{ἐκ} ἐκ, ^{ἐκ} ἐκ ^{ἐκ} ἐκ ^{ἐκ} ἐκ, γαν. Vfus passionum saepe ad discernendas homonymas uoces confert, ^{ὅ, π} ὅ, π ^{ab} ab ^{ὅ, π} ὅ, π, ^{ὅ, π} ὅ, π quo niam & cætera.

Primum syllabæ accidens tempus est, nec cū ulla syllaba tono effertur, nisi pro ratione temporis. Atq; ideo sunt tempora, perinde ac fulchra quædam tonorum, quæ illi natura in syllabis priora requirunt. Itaq; spectabit doctus grammaticus, primum quanta sit syllaba, longa ne an breuis, longam dignosces aut lōga uocali ^ω ω, aut diphthongo ^{αυ} αυ, quæ omnes longæ sunt, Aut positione ^{αξ} αξ ^{ισ} ισ.

Breuem breui uocali ^ε ε ^ο ο, ^{θεος} θεος.

Mediam authoritate, non uocali. Nā & si mediae sint uocales, tamen ea est uis illarum, ut in cōstitutione syllabarū aut lōgæ sint, ut ^{ἱπ} ἱπ ^{ος} ος, aut breues, ut ^{φί} φί ^{λος} λος. Authoritate mediā arbitrare, nam & quæ breuem naturā uocalem habet, non nunquam extenditur, ut apud Homerum ^{μέ} μέ ^{λος} λος. Prudens hoc loco multas poematum figuras omitto, ut pro ^{ὁδ} ὁδ ^{ός} ὁς ^{ὁδ} ὁς. Sic latinus pro opilio

D E T O N I S

upilio, protrahendæ syllabæ gratia. Interim pu-
er generales ^{non solum} prologiæ regulas ediscat, de uocali
ante uocalem, de deriuatis, & similes. Quibus ^{Regula}
adeo refertæ sunt grammaticorum omniû char-
tæ, ut non habeant plures Athenæ τεροβόλους
Noctuas.

D E T O N I S

Difficile iudicium tonorum est, partim q̃ res
non perinde latinis ueteribus ^{fere} frequens hodie fere
negligatur, Partim quod & apud græcos uidea-
tur usu quàm regulis magis probari. Verustissi-
mi græcorum nullos ^{apices} apices scripserunt, ut est in
antiquis quibusdam inscriptionibus cernere, &
confirmat Politianus. Postera ætas grammati-
corum artibus exercita hæc literis adiunxit ἐπι-
σουλὰ, quasi notas pronunciationis. Habitumq̃
tum qui ea contemneret, non sat politus. Vel-
lem & Latinis par diligentia in obseruandis to-
nis fuisset, nec dubito quin mansisset ^{integrior}
superioribus seculis ratio loquendi. Sed ad insti-
tutum, ut poterit simplicissime, καὶ ἀμαθέσδρον,
fieri de tonis græcorum regulas præscribam, qua
tenus res patitur, profuturas etiam latinis.

(Acutus
Τόνοι ἤϊστος Grauis
(Circumflexus

DE TONIS

PRIMA REGULA

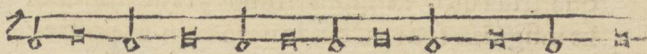
Syllabarum tempora paucis attigimus, Insequitur tonus uelut comes temporis. Nec idem syllabæ accidens est tempus quod tonus, ut in corpore aliud est magnitudo, aliud color. Ita in syllaba aliud temporis ratione uenit, aliud toni.

Deinde & quæ cuiq; appellationes conueniunt inter se dissident. Tempori longum, breue, produci corripit attribuimus. Tono acutum, graue, inflexum, Erraueris, si idem dixeris longum & acutum, graue ac breue, aut si quid aliud est huiusmodi. Lógus hac oportet agam, q̄ uulgus grámaticorū inepte in hac re uersetur. Non omnes longæ acutæ sunt, Virgilius Virg, longa est, nō acuta, αἰστέλης τις λόγα est, nō acuta. Nec oēs acutæ longæ sunt. Virgilius, gi acuitur etiam si breuis syllaba, sic αἰστέλης ὤρχενος τέ τέ acuntur, etiam si breues syllabæ. Plærunq; latini homines philosophia í acuta dicimus, ita theologia profodia, non q̄ censeamus í longum esse, sed q̄ acuatur, atq; id solitum isto pronunciari modo, non latino sed græco. Græcæ sunt dictiones nec adeo Romanis attrita linguis, ut exuerint genuinum tonum. Fecit uulgus Romanum historia comœdia tragœdia, latino tono leuigatis syllabis. At philosophia & quædam similes uoculæ, doctis mansere ut hospites externæq; non latina, ergo

DE TONIS

Græci & græcos tonos custodiunt. Cur non profœdiam
dicimus; ut comœdiam, quando cogis latine me
profœdia dicere. Altera uox uulgo Romano de
trita, quasi romana facta est. Altera in scholis do
ctorum hominum, ut graca, delituit.

Igitur recte dices philosophia theologia quã
uis non latine. Egregia sententia Quintiliani est
quã huc spectat, qui gracam figuram sequi mal
let, non latine quidem, sed citra rephensionẽ lo
quetur. Assueuerunt latini homines, & plarisq;
aliis gracilismis ut parœclitus, qui num recte esse
ratur uides. Nec enim in i latinorum transit,
sed e obliquum. Habes nõ male dici philosophia
sed grace, nec lógum esse i sed acutum. Id quod
sexcetis uersibus quidam probare conantur, rem
minime dubiam, indoctis etiam. Interim & hoc
uelim obserues. Metri mensuram tempus esse, nõ
tonum, puto autem metri mensuram, , scansio
nem, ea est in temporibus.

Amanti' i r' amoris in te gra ti' est

Quid quisq; tonorum posset.

A cutus, est syllabæ eleuatio, dõminus, Phi /
lippus.

Grauis, est communis dictionis tenor, earum

D E T O N I S

uidelicet syllabarum, quæ nec acuto, nec circumflexo pronunciantur tractu, dominus.

Circumflexus, etiam si eleuare syllabam uideatur, tamen proprie non eleuat, sed tardat. Ideoque arcu, quasi mollioris pronuntiatiōis notula scribitur. Discant ergo pueri, quatenus fieri potest, aliquod pronuntiando discrimen, θεός θεῶν ἰσὶ καλῶς καλός.

V S V S T O N O R V M

Quæritus qui dictiōis tenore aut acuto responde, aut circumflexo efferendam. Sunt enim hi principales duo toni, & qui syllabis inscribuntur.

A C V T V S

Loca possidet, ultimam, penultimam, antepenultimam, θεός ωρῆνης πρῶτος κλητός.

C I R C V N F L E X V S

Locis est ultima θεῶν, penultima σῶμα.

G R A V I S

Omnibus syllabis est, quæ nullo alio tono acuto aut circumflexo insigniuntur, nec scribitur unquam sua uice. dominus, minus graues sunt, nullis insignitæ tonis. Deinde uero cum in postremis syllabis aliquando scribitur. θεός ἡμῶν, non est genuinus, sed adsciticius syllabæ, id quod post hac commonebimus.

P R I M A R E G V L A

Nulla nec latinis, nec græcis dictio duobus

D E T O N I S

principalibus est insignita tonis e sui natura .Sed ad hunc encliticæ particulæ tonus in finem superioris uocis reflectitur ,id quod citra uocis eius naturam fit .

Dóminus

Dóminuſq;

Octauiañus

Octauiañuſq;

filium dñi
Τηλέμαχος

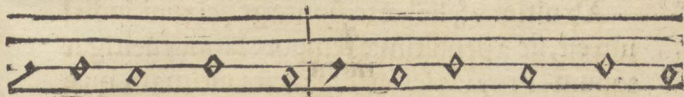
Τηλέμαχός τε

*habet duos tonos
quos addit in
ultima
syllaba*

σάμα

σάμα τε

Τηλεμάχος τε nec mos est & in ultimam acutum alium constituere. Hoc loco admonēdi sunt pueri , ut & latina & græca aptius legant , ne naturalem dictionis tonum omnino negligant , si quādo duo in dictionem incidunt toni . Alter proprius ac natiuus . Alter accessorius *quædam* *tonum* δι' ἐγκλίον . Sed ita pronuncient ut & suauiori sono natiuum , & tractu suo accessorium dignentur .

Dómi nus q;

τη λέ μα χός τε

REGVLÆ SPECIALES

De Tonis.

Ex syllabis aliæ sunt longæ , aliæ breues , id quod supra admonui . Iam & dictionum aliæ sunt monosyllabæ , aliæ disyllabæ , aliæ πολυσύλλαβοι .

DE TONIS

Breuis ^{quidam} οὐ μὲν.

Ois mono
syllaba aut
est

Longa

Positione, & acuitur,
ut ἄλσ φρὺς.

Vocali seu diphthōgo
nō contracta, & acuit,
ut χθων φρην χεῖρ.

Vocali seu diphthōgo
cōtracta, & inflectit, ut
νοῦς a νοός, φῶς a φάος.

Item μὺς &c.

Sat fuerit hac de monosyllabis præcepisse. Cæ
terum te inhortor, ne frigide monosyllaba tra
ctes, quæ uel differentia uel ἐγκλισίων causa ua
riantur. ὦ ὦ ἦ ἦ ἦ ἦ ἦ. ^{videtur de his}

Articuli per sese patebunt, itē ppositiones &c.

DE DISYLLABIS

ac polysyllabis.

Ab ultimæ syllabæ tempore græci toni iudici
um est, sic a penultimæ tempore latinus uestigat
tonum. Proinde semper inspicies ultimam quæ
acuta erit. Si finiet

εύς, ut βασιλεύς.

ὦ nominum, ut ὦ πῶ.

ίς patronymicorum, ut νεσίδης.

άς patronymicorum, ut ἰλιάς.

κός adiectiuorum, ut ἁκός.

τός uerbalium adiectiuorum simpliciū, ut χεῖς.

DE TONIS

^{no gradus} ^{Comparatio}
 μός uerbaliū substantiuorū simpliciū, ut ^{Ποταμός ποταμός} λοισμός
 τής uerbaliū substantiuorū simpliciū, ut ^{Ποταμός ποταμός} πικτής
 τής uerbaliū substantiuorū simpliciū, ut ^{Ποταμός ποταμός} σότης
 u uerbaliū substantiuorum, ut ^{Ποταμός ποταμός} γράφω.

Adde his pleraq; in 1° quinta declinatiōis, ut
 ἀκεί locusta. Item in 2° & 3° & 4° adiectiuorū
 declinationis primæ cōtractorum. Adeoq; fami-
 liaris tonus est acutus ultimis nominum deriuati-
 uorum, ut θεός a θεάω cōtemplor, atq; hæc usu de-
 prehēdes, regulis complecti nemo sane poterit

SECUNDA

Recti in 2° acutus manet & in accusatiuis &
 uocatiuis omnibus. Sic fœmininam, sic neutrā,
 terminationem arbitrabere.

λέβ-ος	λέβ-ος
λευκός	λευκόν
λευκή	λευκήν

TERTIA

Quorum nominatiui acuti sunt, eorum multi-
 mas in omnibus genitiuis ac datiuis inflectes.

λευκός	λευκού
θεός	θεοῦ

Ita fit & in nominibus
 uerbaliibus in τής, ut ^{Ποταμός ποταμός} ποίντης ^{Ποταμός ποταμός} ποίντου. Aliarum
 terminationum obliquos declinando disces.

De Polysyllabis.

In polysyllaba, cuius ultima est longa, modo
 non cadat in priorem regulam, ut ἀλκός penul-
 tima acuitur, ^{Ποταμός ποταμός} ὠλεμένος ἀειστέλης φιλοσοφία θεός

Q V A R T A

πὺν αβας. 26 DIFFERENTIA

Dea
Sex Item deriliata χιτων. *Sicut vestimenta puerorum aut*
feminarum ac hominum nudorum,
sive ex lino

Quo te loco rursus admoneo regula supra po
sitæ de obliquis, θεός θεῶν θεῷ θεά θεάς θεᾶ.

Q V I N T A

Monosyllabæ acutæ, obliquus dissyllabus po-
steriorē acuit, φρήν φρενός, λί† λιβός. ^{φρέ}θη ^{φρέ}θηρός.

DE GRAVI SEV

syllabico tono.

Grauis tonus est communis prononciationis tenor, his syllabis quæ nec sunt acutæ, nec inflexæ, philosophía sola i acutis, reliquæ syllabæ graues sunt, Deforme fuerit fortasse tot apices singulis syllabis inscribere, præsertim nihil præter communem prononciandi modum designantes. Ideo suam fungens uicem, nunquam scribitur. Aliquando uero in solis ultimis pro acuto scribitur consequentiæ causa in legendo, & quasi coherentiæ. Quis enim non audiat lubentius ^{causa} πατὴρ ἡμῶν quàm πατήρ ἡμῶν asperitate acuti, quasi seegregatam uim sententiæ ac mutilam.

μουσικήν ἐρῶσ διδάσκει.
ἐρῶσ διδάσκει μουσικήν.

DETONIS

Sed de graui disputantibus, occurrunt parti-
culæ quædam differentia: causa grauem acuto
non mutant nec econtra, τὸ quidam, τὸ quæ
inter quæ duo facile inter nosces, cum aliis adhæ-
rent dictionibus, τὸ quidam ^{incliticon} est, τὸ
quis non est encliticon. Obiter de enclitico-
nis hic nota.

N O M E N I N F L E

etit supra se tonum.

ἤκουσα τινων, id est, audiui quosdam.

Articulus pro τῷ usurpatus.

Δέλω καὶ τὸ Δέλω καὶ τινι. Verba
 φιλοσοφῶς εἰμι.
 ἐγὼ φημι.

ἐγὼ φημί. ἐγὼ φημί
 Pronomina monosyllaba λέλω καὶ μοι λίλω
 μί σοι ἀργύρεον & σφίσι

Aduerbia *πότε* ποῶς, & enclitica hæc ab inter
rogatiuis *πότε* ποῶς distingues.

Coniunctiones γὰρ τε. Pleriq; grammaticorū
longo examine isthac per spondaicas, trochai-
cas, iambicas, dactylicas dictiones uestigant,
nos ea aliis locis agemus.

DE CIRCUNFLEXO

Prima.

Nunquam est in syllaba breui circumflexio.

SECUNDA

Nūquam est in syllaba positio longa circumfle

posicio

μα, μαλλον.

G. Kaba

ella regina

factio.

Πολεω

၁၀၀၀၀၀

Ch. 6.

Penultima

Риб
венца

Χημεία
 Πιστολό

B

PROSODIA

Breues

Atticus regulā de acuēda penultima si ultima sit longa, non seruat in noīm quorundam flexu.

μένελέως ^{ῥοιμὸν} χεύσεως
ἐρμόλεως ^{ῥοιμὸν} χνέσεως

Non communis
Τρωαίων cōmune, iuxta regulā supra, ῥοτῶν
atticum est, Quanq̃ hoc proprie analogicon est,
e denominatiui formula, τῶν ἢ acuti in α circum
flexum. Nec enim facile transfertur tonus qui in ul
tima dictione fuit. Τρωῶν hinc non tranlato to
no, sed inflexo propter sequentē breuē ῥοτῶν.

Qualiter huiusmodi flexus in ῥοτῶν
Καλῶς σφῶς communiter aduerbia sunt, ut in
fra dicet, α καλῶν σφῶν. Nam a genitiuis aduer
bia hoc modo formant, quare & iidem toni ma
nent. Dores καλῶς σφῶς faciunt.

Φιλόσφῶς commune, doricum Φιλοσόφος. Si
lubet huc pro uarietate dialecton collige litera
rum passionēs, quibus mutatis saepe & prosodiae
mutantur. Αχιλλῶς communiter, ἀχιλλῶς
ionice, μόνος μούνος.

COMPOSITIO.

Quæ fines deriuata acuunt, composita tonum transferunt.

σφῶς
βροτός
λογισμός
λέκτος
σκοπός

Φιλόσφῶς
ἀμβροτός
συναλογισμός
διαλεκτός
ἐπισκοπός

PROSODIA

^{Memineris} ^{συγνώσῃς} ^{Memineris} ^{συγνώσῃς} ^{quas} ^{quas} ^{huius} ^{capitis} ^{accurate}, ^{nullo}
em prorsum alio mō crebrius tōni transferuntur.

Variat item compositio tonum, ut cum uer-
bale disyllabon breue, ^{nomini} ^{componitur}.

τόκος partus, a ^{πικτώ}, ^{θεοτόκος}.

πολυλόκος, a ^{πλέκω}. ^{Homerus} ^{πολυλόκος} ^{νόος} dixit, id est, uaser animus.

λόπος θεολόγος. Atq; id de breuib. Longorū
alia est ratio. Atq; in talibus si sit tonus in penul-
timis actiue significant. passiuē, cum est in ante-
penultimis, ut ^{θεοργκος} .i. genitus a deo, ^{παραργκος} .i. pariens deum.

ABSCISIO ἀρκοσκή.

Tonum integræ dictionis nō mutat, manetq;
recisæ dictionis syllabæ iston⁹ q̄ fuit integræ, ēt
tēporū repugnante lege. ^{ἀκσέμναι} pro ἀκούειν
ionicū infinitiū est, & Homero perq; frequēs, ab-
scisim ^{ἀκσέμναι} dicif. An nō hæc syllabæ lex, huic
repugnat tonor sed huic apocopes regulæ seruiēs

Idem fit in his quæ paragogis proferunt, ut
^{καλοῖς} ^{καλοῖσι}, ^{ἀνθρώποις} ^{ἀνθρώποισι}.

TRANSPOSITIO

Præpositionum tonos traducit, ^{σοφίας} ^{πείει},
quom pro regula dicas ^{σοφίας}.

Demum obseruet puer differentias, quarum
scæpe supra memini ^{δέ} ^{δέ}. Itē, ut quidā noīum

PROSODIA

uerborumq; casus flectendo a superioribus regulis aberrant. Hoc enim ueluti auctarium prosodix libuit adiungere.

Oī noīm tertiæ decli. breuiū tonis cē ^{ἀνθρώποι}
 α noīm secūda infle. senf. et si lōga ^{μοῦσαι}
 α uerborū passiōrū, sint tempora ^{τύπωμα}

Item qui in fine tonus est, declinando in eadē syllaba manet, ^{παχας παχαδης, οἰσεβης οἰσεβέ}
 os, ^{ιδεος ιδεος}. Sic est in diminutiuis quibus-
 dam ^{θερ θεει θεειον}, ab iis deriuata quorum ul-
 tima acuantur.

Item declinationis uarietate, uariari tonum
 α λος prima, ^{δα λος} quinta.

Item modo totum mutari, ^{ειπε} indicatiuum
 est, ^{ειπε} imperatiuū. Collige huc similia, mihi
 sat uidebat capita, obseruandi q; rōnem indicare

DE SPIRITIBVS

Multo negocio Choeroboscus tractauit spiri-
 tus. Tu paucis accipe quæ ad ré cōmodū ue atti-

PRIMA

(nent.

Spiritibus utimur in solis earū dictionū initiis
 quæ uocalia sunt ^{ερωσ οδός}. u semper aspiratur.

SECUNDA

Ex consonantibus sola ρ, initio dictionis aspi-
 ratur, in medio si duo sunt ρρ, alterum tenui, al-
 terum aspiratione signabis, ^{ρωμη, εωρημα}.

Hac de prosodia. Vestrum erit & operam meā

DE ARTICVLIS

boni facere, ac æqui, & frequentes, ne frustratus uidear studio meo, regulis adsciscere usu linguæ acervos exemplorum.

ETYMOLOGIA.

Etymi ratio est. Etymum proprietas est dicti-
onis. Dictionum aliæ sunt, Articulus, No-
men, Verbum, Participium, Pronomen,
Aduerbiū, Coniunctio, Præpositio.

ARTICVLVS

Aρθρον græci ab ^{ἀρτάνω} ~~ἀρτάνω~~ ^{ἀρτάνω} deriuat, auctore Ma-
nuele Moscopulo, q̃ hoc orationis mem-
bra cohæreant, nominum casus ac genera
internoscantur. Minuta sermonis particula, sed
quam si tollas, nihil aptum, nihil integrum, ni-
hil sonabis, decens. Vt enim articulis ^{significamus} ~~significamus~~
corporis molem, ita articulis oratiōis partes dis-
criminatas compingimus. Ignorat articulum o-
mnino latinus sermo, quare latinis uocib⁹ reddi
aut exponi nequit. Nam q̃ grammatici nomi-
num declinandorum casibus addiderūt, hic hæc
hoc, docendi gratia fecere, non q̃ sermo latin⁹
hos haberet articulos. Germanicus sermo habet
articulum, nec Græci articuli uim exakte cogno-
ueris, nisi ex germanico idiomate. De qua re plu-
ra differemus in Constructionibus, ubi de articu-
lo copiosius agemus, q̃ uix a quoquam uideam
hanc sermonis partem digne tractatam.

DE ARTICVLIS

Accidunt articulo genera . Masculinum, Fœminum, Neutrum.

Nūeri tres, Singularis, dualis & pluralis. Vincit eīn latinū sermonē duali nūero græca copia .

Casus quatuor , Nominatiuus, Genitiuus, Datiius, Accusatiuus. Nam uocatiui nullus est articulus, sed eius uice utimur aduerbio uocandi ὧ , Ablatiuo græcia in uniuersum caret.

^{Articuli} Accidit & figura . Sūt enim simplices articuli,
ὁ ἡ τό οὗ οὗ .

^{Compositi} Compositi ὅς, ὅς, quod habet uim demonstratiui pronominis iste, ὅς, ὅς, ἡ, ἡ, ὅς, ὅς, qui quæ quod idem ualet quod simplex ὅς ἡ ὅς, ὅς, quicunq;, Quanquam & saepe pro simplici usurpetur .

DECLINATIONE M

oculis hac sequente Tabula
subiecimus.

Articuli ppositiui	Masculi.	ὁ	τοῦ	τῶ	τῶν	Hic
		τῷ	οὖν			
		οἱ	τῶν	οἷς	οἷς	
	Fœmini.	ἡ	τῆς	τῇ	τῇν	Hac
		ταῖς	ταῖν			
		αἱ	τῶν	ταῖς	ταῖς	
	Neutri.	τὸ	τῷ	τῷ	τῷ	Hoc
		τῷ	τῶν			
		τά	τῶν	οἷς	ταῖς	

DE ARTICVLIS

		$\overset{\nu}{\rho}\overset{\alpha}{\varsigma}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\nu}$	$\overset{\tau}{\omega}$	$\overset{\delta}{\omicron}\overset{\nu}{\nu}$	Qui
	Mascul.	$\overset{\alpha}{\omega}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\nu}$			
		$\overset{\nu}{\rho}\overset{\alpha}{\iota}$	$\overset{\tau}{\omega}\overset{\nu}{\nu}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\varsigma}$	$\overset{\delta}{\omicron}\overset{\nu}{\varsigma}$	
		$\overset{\nu}{\rho}\overset{\alpha}{\eta}$	$\overset{\tau}{\omega}\overset{\nu}{\eta}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\eta}$	$\overset{\delta}{\omicron}\overset{\nu}{\eta}$	Quæ
Arti. post positiui	Fœmi.	$\overset{\alpha}{\alpha}$	$\overset{\tau}{\alpha}\overset{\nu}{\nu}$			
		$\overset{\nu}{\alpha}\overset{\alpha}{\iota}$	$\overset{\tau}{\alpha}\overset{\nu}{\nu}$	$\overset{\tau}{\alpha}\overset{\nu}{\varsigma}$	$\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\varsigma}$	
		$\overset{\alpha}{\omicron}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\nu}$	$\overset{\tau}{\omega}$	$\overset{\delta}{\omicron}$	Quod
	Neut.	$\overset{\alpha}{\omega}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\nu}$			
		$\overset{\nu}{\alpha}$	$\overset{\tau}{\alpha}\overset{\nu}{\nu}$	$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\varsigma}$	$\overset{\delta}{\alpha}$	

Articuli compositi $\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\rho}$ & $\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\varsigma}$ flexuntur si /
cut simplicia, non mutatis $\overset{\alpha}{\nu}$ & $\overset{\tau}{\omega}$, ut

$\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\rho}$

$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\rho}\overset{\alpha}{\nu}$

$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\rho}\overset{\alpha}{\nu}$, & sic

$\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\varsigma}$

$\overset{\tau}{\omicron}\overset{\nu}{\varsigma}$

$\overset{\tau}{\omega}\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\rho}$ &c.

$\overset{\delta}{\alpha}\overset{\nu}{\varsigma}$ uero utranq; compositionis partem de /
clinat. Quare hic obiter $\overset{\tau}{\nu}$ declinabimus, eo q
ad nominum formam non admodum quadret:
Sicut nec uocabulum quis, apud latinos.

$\overset{\tau}{\nu}$ cū acuto uox est interrogādi, quis, & decli /
nat in hūc modū, seruās acutum in priore syllaba

Singul. Nominat. $\overset{\tau}{\nu}$ Quis.

Genit. $\overset{\tau}{\nu}\overset{\nu}{\omega}\overset{\alpha}{\nu}$ Cuius

Dat. $\overset{\tau}{\nu}\overset{\nu}{\iota}$ Cui

Accusat. $\overset{\tau}{\nu}\overset{\nu}{\alpha}$ Quem

B lili

DE ARTICVLIS

Dual.	Nominat.	τινέ	<i>qui</i>
	Genit.	τινοῖν	<i>quorum</i>
	Dat.	τινοῖν	
	Accusat.	τινέ	
Plural.	Nominat.	τινές	
	Genit.	τινῶν	
	Dat.	τισὶ	<i>quibus</i>
	Accusat.	τινάς	<i>quos</i>

Τίς cum graui, postpositiua particula, significat quidam. Seruatq; declinando tonum grauem in fine. Cæterum forma flectendi eadem est quæ fuit supra.

Singul.	Nominat.	τίς	<i>eundem</i>
	Genit.	τινός	<i>eiusdem</i>
	Dat.	τινὶ	<i>eundem</i>
	Accusat.	τινά	<i>eundem</i>
Dual.	Nominat.	τινέ	
	Genit.	τινοῖν	
	Dat.	τινοῖν	
	Accusat.	τινέ	
Plural.	Nominat.	τινές	
	Genit.	τινῶν	
	Dat.	τισὶ	
	Accusat.	τινάς	

Atq; hæc quidem sunt masculinæ & foeminae formæ. Eodem plane declinabis modo neutra τὶ & τί.

DE NOMINE

Iam uide^{re} ut articulus cōpositus ὅστις flecti debeat

ὅστις *ὅστις*

ὅστις *ὅστις*

ὅστις

ὅστις &c. declinata utraq; cōpositionis parte

DE NOMINE

Nomen, græci ὄνομα uocant, dictio est quæ casu flectitur. Nominum aliud est adiectiuum, aliud substantiuum. Adiectiuum quod tribus generibus uariatur. Substantiuum quod uno aut ad summum duobus. Curæ sit pueris adiectiuorum terminationes nouisse, quare formulas subiicio.

Ας ὡς

ὡς

ὡς

μέλας

μέλαινα

μέλαρ

Ης ὁκὼς ἢ ἀλκὼς

δ' ἀλκὼς

Εἰς χεῖρ

χεῖρας

χεῖρ

Ις ὁκὼς ἢ φιλόπατρις

δ' φιλόπατρις.

Et sic mouent aorista participia
in ας. Nec aliud nomen ullum

μέγας

μεγάλῃ

μέγα

scem. terminatio
mutuaticia est.

Nec sunt huiusmodi alia,
præter composita.

B v

DE NOMINE

^{mutuati-}
 ας ἡλύς πολὺς ^{mutuati-} Composita ας, ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς
 ἡδεῖα πρᾶξ ^{mutuati-} mutuaticium. ὁ ἄδακρυς.
 ἡλύ πολὺ

Os purum aut r finiens foemina per α faci-
 unt. Quoniam per crebram mutationem α in
 η etiam per η efferantur. Sicut & η finientia, Do-
 rientes per α efferunt. Reliqua in ος foemina
 regulariter per η efferunt.

^{purus} Δικαίος ^{purus} καθάρος ^{purus} σφόδρα
^{purus} Δικαία ^{purus} καθάρᾳ ^{purus} σοφῇ
^{purus} Δικαιοῦ ^{purus} καθάρων ^{purus} σοφῶν

Composita in ος generis communis sunt, ut
 ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος ^{purus}
 ὁ φιλόσοφος

Ex ος nascitur & ος terminatio quorundam ad-
 iectiuorum, ut

^{purus} χυσοῦς pro χυσιός ^{purus} ἁπλοῦς pro ἁπλόθ
^{purus} χυσα ^{purus} ἁπλῇ
^{purus} χυσοῦν ^{purus} ἁπλοῦν

Huius formæ sunt quæ fines circumflectunt.

Composita, ὁ καὶ ἡ πολὺ ποῖς ^{purus}
 ὁ πολὺ πον.

Ως ὁ καὶ ἡ εὐχεῶς ^{purus} Atticorum terminatio est,
 ὁ εὐχεῶν ^{purus} ut infra in declinationibus
 Ην ὁ καὶ ἡ τέρευν ^{purus} est cernere.
 ὁ τέρευν ^{purus}
 ων ὁ καὶ ἡ διδασκῶν ^{purus}

DE NOMINE

3' ἐν Λαμῶν.
 Ἀς ὁ ἢ τὸ μακάρ.^{Βερεῖ}

Si qua adiectiua inciderint, ad has formulas exi-
 gat puer & moueat, & genera e generib⁹ deriuat

Accidunt nomini. Species, Genera, Casus,
 Declinatio, Figura.

SPECIES ^{ἐίδη.}

Πατρωνυμικὸν gentile nomen est, ut Ἀτρεΐδης, Ἀτρε-
 μένων, Atrides, Agamemnon, id est, Atrei fili⁹
 Sape & pro possessiuo græcus usurpat, quemad-
 modum & noster Poeta dixit, Pelias hasta.

Terminationes masculinæ δης, ων, Λιος.

Fœmininæ ας, ις, νη, ut Πριάμιδης, Ὀδυσσεύς,
 Ἑρμῆος, Ἥλιος, Πριάμις, Ἀδράστειν.^{ἡ Πριάμις, ἡ Ὀδυσσεύς, ἡ Ἑρμῆος, ἡ Ἥλιος, ἡ Πριάμις, ἡ Ἀδράστειν.}

Formandi rationem fusu deprehendes, & grā-
 maticorum latinorum quidam tradidere.

COMPARATIVVM,

Adiectiua in ος regulariter faciunt compara-
 tiuos σ abiecta, & τὸς ad positium addita, λεο-
 κός, Ἀνδροκότερος. In his quæ penultimam positiuū
 habent longam, ο μικρόν seruant. Quæ uero bre-
 uem, ο μικρόν mutant in ω μέγα, ut σφόδρ σιφώτε-
 ρος, ἐνδοξός ἐνδοξότερος.

Adiectiua in ης faciūt cōparatiuū ης in ἐς mu-
 tato, & addita uoce τερος, ut Ἀληθής Ἀληθεστερος.

Sic & quæ ες finiunt, ετερος faciunt compara-
 tiuos, ut χεῖρς χεῖεσθ.

DE NOMINE

In οὖς, ^{βεννωγ: βεννωλῶν} ~~τερος~~ addunt, ut ὀνοὺς ὀνοῦς ^{ἑσῶν} ~~ἑσῶν~~.

Quæ ων finiunt, ἑσῶν addunt, ω in ο μικρὸν mutato, ut σῶφρων σῶφρονέστερος.

Quæ υς finiunt, σ abiiciunt, addita ^{βεννωγ:} ~~τερος~~, ut βραχύτερος. Sed in υς pluraq; faciunt comparatiuos in ων.

Est anomala terminatio adiectiuorum ων, ut ἡλύς ἡλίων, ^{μᾶλλον} ~~μᾶλλον~~ μέγας ^{μᾶλλον} ~~μᾶλλον~~ μείζων.

SUPERLATIVVM.

Comparatiui terminationem ~~τερος~~, muta in ~~ταρος~~, facturus regulare superlatiuum, ut

^{λευκότερος} λευκότερος	^{λευκώταρος} λευκώταρος
^{ἀληδέστερος} ἀληδέστερος	^{ἀληδέταρος} ἀληδέταρος
^{χειέστερος} χειέστερος	^{χειέταρος} χειέταρος
^{δύνουστερος} δύνουστερος	^{δύνούταρος} δύνούταρος
^{σωφρονέστερος} σωφρονέστερος	^{σωφρονέταρος} σωφρονέταρος
^{βραχύτερος} βραχύτερος	^{βραχύταρος} βραχύταρος

Quorum uero ων comparatiui finiunt, ιςδς erit superlatiuorum enclisis, ut

^{ἡλίων} ἡλίων	^{ἡλίσδς} ἡλίσδς
^{μείζων} μείζων	^{μέγισδς} μέγισδς

Subiicio comparatiuorū ac superlatiuorū παραδείγματα, ad quæ ^{ἐκ} ~~ex~~iget puer adiectiua quæcūq; inciderint, & inde cognoscet quæ adiectiuorum terminationes comparationes admittant.

COMPARATIONES

analogicæ seu regulares.

DE NOMINE

Ος	^{Supra} σφός	^{tox} σφώτερος	^{rising} σφώταρς
	^{Supra} σφη	^{tox} σφώτερα	^{rising} σφώταρς
	^{Supra} σφον	^{tox} σφώτερον	^{rising} σφώταρη
Ης	^{Vine} ὁ ἀληθής	^{Vine} ἀληδέστος	^{rising} ἀληδέταρς
	^{Vine} ἡ ἀληθής	^{tox} ἀληδέστας	^{rising} ἀληδέταρη
	^{Vine} δ' ἀληθής	^{tox} ἀληδέτερον	^{rising} ἀληδέταρη
ων	^{mod} ὁ σφρων	^{tox} σφρονέστος	^{rising} σφρονέστατος
	^{mod} ἡ σφρων	^{tox} σφρονέστερα	^{rising} σφρονέστατη
	^{mod} δ' σφρων	^{tox} σφρονέσδον	^{rising} σφρονέστατον
Ες	^{Vine} ὁ χείεις	^{Vine} χείεόςτος	^{rising} χείεόςταρς
	^{Vine} ἡ χείεαςα	^{tox} χείεόςτα	^{rising} χείεόςτατη
	^{Vine} δ' χείειν	^{tox} χείεόςτερον	^{rising} χείεόςτατον

COMPARATIONES

[illegible]

Varios autē cōparatiuos καλὸς (eu ἀγαθός recipit.

DE NOMINE

καλίων	καλίστος	
βέλτων	βέλτιστος	
ἀμείνων	sine superlatiuo	
κρείττων	κράτιστος	
ἀρείων	ἀρίστος	
λωίων	λῶστος	
ὁ κακός	κακίων κακίστος	Malus
ἡ κακή	κακίων κακίστη	
ὁ κακόν	κακίον κακίστον	

Recipit & κακός uarios comparatiuos.

^{Proz} χείρων	& ^{Proz} χερείων	^{Perf} χειρίστος
------------------------	---------------------------	---------------------------

Sic μικρός paruus, alienos habet cōparatiuos.

^{min} ἐλαττων	^{min} ἐλαχίστος	Paruus
^{min} ἡστων	sine superlatiuo	
^{min} μείων	sine superlatiuo	
ὁ αἰσχρός	αἰχίων αἰχίστος	Turpis
ἡ αἰσχρά	αἰχίων αἰχίστη	
ὁ αἰσχρόν	αἰχίον αἰχίστον	
^{Inimicus} ὁ ἐχθρός	ἐχθίων ἐχθίστος	
^{Inimica} ἡ ἐχθρά	ἐχθίων ἐχθίστη	
^{Inimici} ὁ ἐχθρόν	ἐχθίον ἐχθίστον	

Inuenias apud Poetas nonnunq̃ & alios cōparatiuos, ut βράσων segnior a βραδύς, & δάσων celerior a ταχύς, & πάσων crassior a παχύς, & similes, quos tuum erit lector obseruare. Nam in regulam grammaticam omnia cogi nequeunt.

DENOMINATIVVM.

DE NOMINE

κός, ut ^{τοῦ} μόνος κός. ^{τοῦ} ἰός, ut ^{τοῦ} οὐρανίος. ^{τοῦ} ωδής, ut
 λιθώδης lapideus. εἰός, quæ possessiuorū pro-
 prie significationem habet, ut ^{τοῦ} ἡρακλείος.

D I M I N V

tium.

Diminutiuiorum masculinæ terminationes
 sunt, ων ut ^{τοῦ} μωβίων morio. ^{τοῦ} αξ, ut ^{τοῦ} λίθαξ lapis
 lus. σκος, ut ^{τοῦ} ἀνθρώπισκος homuncio. λος,
 ut ^{τοῦ} ναυτίλος nauta.

Fœmininæ ^{τοῦ} ἰς, ut ^{τοῦ} θεράπωνίς. ^{τοῦ} σκη, ut ^{τοῦ} πα-
 λίσκη ancilla.

Neutrorum ^{τοῦ} νιον, ut ^{τοῦ} ὀψώνιον cœnula, ^{τοῦ} κιον,
 ut ^{τοῦ} μεράκιον adulescentulus. ^{τοῦ} λιον, ut ^{τοῦ} εἰδύλλιον
 imaguncula. ^{τοῦ} Qιον, ut ^{τοῦ} ζώQιον bestiola.

^{τοῦ} Λιον, ut ^{τοῦ} κρέαΔιον caruncula. De uerbalibus
 uide in fine regularium uerborum.

G E N E R A

Masculinum	ἄρσενικόν ὁ.
Fœmininum	θύλικόν ἡ.
Neutrum	ὀνδέπερον τό.
Commune	κοινόν ὁ ἢ.
Promiscuum	ἐπίκοινον.

Et apud græcos nihil de generibus præcipitur
 q̃ declinationibus cognoscantur. Quod si
 quis omnino & generum regulas postulet, sequa-
 tur formas latinas. In α fœmi. sunt præter uerba
 lia, in η fœmi. & sic de reliquis.

DE NOMINE

CASVS *ἡδως.*

Nominatiuus	<i>ὀνομαστική.</i>
Genitiuus	<i>γενική.</i>
Datiuus	<i>δοτική.</i>
Accusatiuus	<i>ἁπαστική.</i>
Vocatiuus	<i>κλητική.</i>

DECLINATIO

Quinq; sunt ordines græcæ declinationis, quos ^{*ὀνόμας*} simplices uocamus, & ex quinta nascuntur qui- ^{*ἐκ παραγωγῆς*} dam ordines flectendi nomina, quæ Contracta uocant. Nam cum in quibusdam noibus quin- ^{*ἡ*} tæ declinationis continuæ uocales faciant κακο- ^{*ἡ*} φωνίαν, solent eæ uocales mutari, concerpi, & collidi, ne hiulca sit pronuntiatio. Inde nomina quædam contracta uocant, seruantia quidem ^{*ἡ*} naturam declinationis quintæ, sed alicubi mu- ^{*ἡ*} tantia nonnihil propter suauio- ^{*ἡ*} rem pronuntiati- ^{*ἡ*} onem. Qua de re infra pluræ ^{*ἡ*}

DECLINATIO PRIMA SIM

plex & æquisyllaba, hoc est, in qua obliqui non superant nume- rum syllabarum nomi- natiui.

Masculinorum *ας & ος, ἀνείας, χεύος.*

Communium, *ὁ & ἡ λησος* prædo.

FORMULA

declinationis.

DE NOMINE

Sing. (ης) (η) ην η α

Dual. (ας) (α) αν α

Plural. αι ων υς ας αι

PARADIGMATA

regularia & simplicissima.

Sing. ὁ ἀνείας

ῥ ἀνείου

ῥδ ἀνείας

ῥν ἀνείαν

ῶ ἀνείας

Dual. τῶ ἀνείας

ῥιν ἀνείαν

Plural. οἱ ἀνείας

τῶν ἀνείων

ῥις ἀνείας

τοῖς ἀνείας

ὁ ἀνείας

Sing. ὁ χεύσας

ῥ χεύου

ῥδ χεύας

ῥν χεύαν

ῶ χεύας

Dual. τῶ χεύας

ῥιν χεύαν

Plural. οἱ χεύας

Dualium ubiq; tantum
duæ sunt uoces, prima
complectit nrm, accusa
tium & uocatum, se
cunda genitium ac da
tium.

DE NOMINE

τῶν χεύσων
τοῖς χεύσαις
τοῖς χεύθεσ
ὦ χεύσαι

S. ὁ καὶ ἡ ληστὴς *Latino p. red.*
τὸ καὶ τῇ ληστῷ
τῷ τῇ ληστῇ
τὴν τὴν ληστὴν
ὦ ληστῆ

D. τῶ καὶ τὰ ληστὰ
τοῖν καὶ ταῖν ληστῶν

P. οἱ καὶ αἱ λησταί
τῶν ληστῶν
τοῖς καὶ ταῖς λησταῖς
τοῖς καὶ τὰς ληστὰς
ὦ λησταί

Exempla
Inter hæc tria paradigma plane conuenit, nisi
q̃ alias α, alias η est, in singularibus nomiatiuis
datiuis, accusatiuis ac uocatiuis. Pluralibus ac
dualibus plane per omnia conuenit.

E X A M E N casuum.

Nominatiuus regulariter ασ aut ησ finit. At
qui cum passim in græco sermone iam ex α fiat η
iam ex η fiat α, poteris ἀνείασι, ionice efferre ἀνεί
ησ, & rursum ἀρχίσησ, mutari queat in ἀρχίσασ
Iam & ασ & ησ possunt Bœotico more in α muta

DE NOMINE

ri, ut sint pro ἀνείας & ἀρχίος, ἀνεία & ἀρχία, ut μητιέτα Ζεύς. Vnde ex πινθίος nostri hoīes fecerūt poeta. Et cum hac declinatio plane ad primam latinam quadret, recte flectes latine aenea Anchisa, sicut poeta. Qua de re quaedam etiam sunt apud Priscianum.

EXAMEN

Genitiui.

Genitiuus regulariter ου finit. Iam cum ου naturaliter sit cognatum cum eo, ut πείρου πειού / μω, poena punio, Moerorum, pro murorum apud Vergilium, e quibus uocibus deprehendi potest cognatio, eo, & u. Frequentis ergo mutatio est u in eo, & eo in u, passim in græcis, per inde atq; in latinis. Quare cum u genitiuus sit, solui potest in εω per passionem literarum, ut ἀνείς ἀνείεω. Rursum εω naturaliter in αο mutari potest, ideo αoles genitiuum efferunt ἀνείαο. Et per syncopas ἀνείω & ἀνεία, id quod Dorien-
apud Dorios sium est. Et mira copia est nominum in ας familiarissime finientium genitiuo α, praesertim contracta, ut κοσμάς κοσμά. Vides ergo has casuum uariationes oriri ex cognatiōe literarum, quam diligenter obseruabis.

DATIUI

Datiuus non uariat, nisi q; alias ex α sit η, & rursum η ex α.

DE NOMINE

Accusatiuus uariat item, q̄ ex αυ nonnunquā fit ηυ, & ex ηυ nonnunquam fit αυ. Et aliquando υν Iones in εα mutant, ἀμνείεα, χεύσεα.

Vocatiuus non uariat, nisi q̄ Attici uocatiuū fere faciunt nominatiuo similem, Et in ης nomina propria uocatiuum per η efferunt. Appellatiua per α, ut ὦ χεύση, ὦ λησά.

Duales casus, item nominatiuus pluralis nihil uariant.

Genitiuus pluralis regulariter ων finit, & inflexum quidem. Solent enim genitiui plurales primæ ac secundæ declinationis circumflecti. Iam uero ex ων, αυ fit dorico more. Est enim ω cum α cognata, ut sit ἀμνείων ἀμνείων, & æolica extēsiōe α interposita, ἀμνείων, & ionica ε addita, ἀμνείων, quæ uariationes fiunt ex cognatione literarū.

Datiuus ας finit. Solet autem fere α diphthongus mutari in η, quare alicubi pro ἀμνείας ἀμνείης effertur, id quod passim & in aliis declinatiōibus fieri solet. Nonnunquam & iota additur ἀμνείησ per paragogen. Sicut amariet pro amari, id quod fit in omnibus datiuis σ finientibus.

Accusatiuus & uocatiuus plurales plane nihil uariant.

F I G U R A T V M P A

radigma, cuius uocibus sæpe
utuntur poetæ.

DE NOMINE

S. ὁ ἀνείας, & ἀνεῖησ, & ἀνεία.
 τὸ ἀνείου, & ἀνεΐεω, & ἀνεΐαο, ἀνεΐω, ἀνεΐα
 θεὸ ἀνεΐα, & ἀνεΐη.
 τὸν ἀνεΐαν, & ἀνεΐην, ἀνεΐέα.
 ὦ ἀνεΐα & ἀνεΐησ.

D. τῷ ἀνεΐα.
 τοῖν ἀνεΐαιν

P. οἱ ἀνεΐαι
 τῶν ἀνεΐων, & ἀνεΐων, ἀνεΐάων, ἀνεΐεω.
 τοῖς ἀνεΐαις, & ἀνεΐησ, & ἀνεΐησι
 τοῦ ἀνεΐας
 ὦ ἀνεΐα. Sic formabis & figurabis re-

liqua huius declinationis nomina.

SECUNDA DECLINATIO

simplicium æquisyllaba.

Fœmininorum tantum est α & η.

	(α)	(αν)			
Sing.	ἡς ἢ		D.	α αν.	P. αῶν αῖς ας αῖ.
	(η)	(ην)			

Huius declinationis α duplex est, longū & bre-
 ue. Quod adnotare libuit, propter tonorum regu-
 las. Nam quorum ultima longa est fere acutus
 est in penultimis, in aliis secus.

I N α longum.

α adiectiva, ut ^{prima} πονηρά.

Contracta, ^{triphthong} ἀθηνά, ναυσικά.

ία substantiuorum, ut φιλοσοφία.

DE NOMINE

^{Vincula} εἰα ab εὖω, ^{Quidam} παιδεύω ^{Infinitivus} παιδεύεια.

αἰα polysyllaborum.

^{Infinitivus} αἰα. λησῶ: ^{Capella} αἰα, κιασαύα.

IN A BREVIA.

Εἰα foeminina adiectiuorum in υς, ut ^{Quoniam} ἡλύς ^{Quoniam} ἡδεῖα.

αῖα disyllaba, ut ^{Troica} γαῖα.

εἰα substantiuis ab adiectiuis ης, ut ^{Vincula} ἀληθής ^{Vincula} ἀληθῆς

ῖα foeminina adiectiuorum, ut ^{Vincula} πούτις ^{Vincula} πούτις

οὔσα, ut ^{Infinitivus} μουσα, sic & participiorum οὔσα ^{Infinitivus} μουσα.

Brevia sunt item quaecunq; reliquis consonantibus utuntur ante α, ut ^{Brevia} Λόξα.

PARADIGMATA

regularia.

S. ἡ μουσα ^{Haec} μουσα
 ἡ μουσῆς ^{Huius} μουσῆς
 τῇ μουσῇ ^{Genitivus} μουσῇ
 τῇ μουσῇ ^{Haec} μουσῇ
 ὡ μουσα ^O μουσα

D. τὰ μουσα
 τῶν μουσῶν

P. αἱ μουσαι ^{Haec} μουσαι
 τῶν μουσῶν
 ταῖς μουσαις
 τὰς μουσας
 ὡ μουσαι.

S. ἡ πμή ^{Huius} πμή
 ἡ πμή ^{Huius} πμή

DE NOMINE

- τῇ πμῇ
 τὴν πμὴν
 ὦ πμή
D. τὰ πμά
 τᾶν πμαῖν
P. αἱ πμαί
 τῶν πμῶν
 ταῖς πμαῖς
 τὰς ὑμάς
 ὦ πμαί

Et regularis quidē genitiuus singularis ἡς est;
 Verum si nomen finiat α longo, aut puro, hoc
 est quod praecedit uocalis, aut ρα λα θα, regula-
 ris genitiuus in ας finiet, ut

- S.** ἡ σοφία Hinc sunt & latini genitiui, fa-
 ρι σοφίας milias, maias. Quia familia,
 τῇ σοφίᾳ maia α puro finiunt. Vide Pri-
 τὴν σοφίαν scianum de declinatiōe prima.
 ὦ σοφία
D. τὰ σοφία
 ταῖν σοφίαιν
P. αἱ σοφίαι
 τῶν σοφιδν
 ταῖς σοφίαις
 τὰς σοφίας
 ὦ σοφίαι

DE NOMINE

EXAMEN

Nominatiuus α finit aut η. Hic itē obseruabis ionicam uariationem α in η, σοφίη pro σοφία, & Doricam η in εα, τιμὰ pro τιμή. Crebro & propria mutant η in εα, ut καλλιόπη καλλιοπέα. Vergil. Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Genitiuus regularis ης est, prater ea quæ finiunt α longo, puro, ρα λα θα. Nam hæc regulariter genitiuum per ας faciunt. Semper autem mineris trāsitus α in η, σοφίης pro σοφίας, τιμᾶς pro τιμῆς. Id quod & in datiuo & accusatiuo obseruabis, ut ἐβὰ καὶ ταυρὸς αὐτῷ ὕλαρ, pro ἐβη καὶ ταῦρος αὐτῷ ὕληρ. Abiit & taurus in syluam. Theocrit. Dualia nihil uariant.

Genitiuus pluralis ων finit. Porro cum ω cognata sit cum α, ων mutant Dorienteses in α, μασῶν μασᾶν. Sicut est apud Theocritum. ^{διπλῶν} χαλεπὰ γυναικῶν ^{πρὸς τὸν} οἰδαν. Difficiles sunt uiaæ Musarum. Solet item ω extendi præposito α uel ε, ut μασῶν dorice, μασῶν ionicè ^{mutata}.

Datiuus pluralis ας finit, & soluta diphthongo propria, ης, impropria diphthongo finit, cui & adscisci solet per paragogen, μούσαις μούσης μούσησι. Sicut supra in prima declinatione fieri uidemus. Sic Hesiodus ^{καὶ τὰ} κακά ^{καὶ τὰ} κέρδι ^{καὶ τὰ} ἰσά ^{καὶ τὰ} ἀτησι. Mala lucra æqualia damnis, ἀτησι pro ἀτας, ab ἄτ η nominatiuo.

DE NOMINE FIGVRATVM

paradigma.

- S. ἡ ἰστέια ^{ναρ} ἡ ἰστέη
 ἡ ἰστέιας ἰστέης
 τῇ ἰστέῃ ἰστέῃ
 τῇν ἰστέαν ἰστέην
 ὡ ἰστέα ἰστέη.
 D. τὰ ἰστέα
 ταῦν ἰστέαν.
 P. αἱ ἰστέαι
 τῶν ἰστέων, ἰστέων, ἰστέων, ἰστέων,
 ταῖς ἰστέαις, ἰστέῃς, ἰστέῃσι.
 τὰς ἰστέας
 ὡ ἰστέαι,

TERTIA DECLINATIO

simplicium parisyllaborum.

Masculinorum	ος	ὁ λόγος ^{Hoc significat}
Fœmininorum	ος	ἡ ὁδός ^{Hoc significat}
Communium	ος	ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος ^{Hoc significat}
Neutrorum	ον	τὸ ξύλον ^{Hoc significat}

ος) (ε) (οι) (ους)

ς ῶ ον ὠ οιν ὦν οισ

ον) (ον) (α) (α)

PARADIGMA.

- S. ὁ λόγος
 τοῦ λόγου
 τῷ λόγῳ

C v

DE NOMINE

	τὸν λόγον	Ἡς στεμονος
	ὦ λόγε	ο στεμο
D.	τὼ λόγω	Ἡς στεμονος. Ἡος στεμονος
	τοῖν λόγοιςιν	Ἡοεν στεμονοι. Ἡος στεμονοι
P.	οἱ λόγοι	Ἡς στεμονος
	τῶν λόγων	Ἡοεν στεμονοι
	οἷς λόγοις	Ἡος στεμονοι
	τοῖς λόγοις	Ἡος στεμονοι
S.	τὸ ξύλον	Neutra habent tres similes
	τοῦ ξύλου	casus, ut apud latinos.
	τοῦ ξύλου	Ἡς ξυγνο
	τοῦ ξύλου	Ἡος ξυγνο
	ὦ ξύλον	ο ξυγνο
D.	τὼ ξύλω	Ἡς ξυγνο. Ἡος ξυγνο
	τοῖν ξύλοιςιν	Ἡοεν ξυγνοι. Ἡος ξυγνοι
P.	οἱ ξύλα	Ἡς ξυγνο
	τῶν ξύλων	Ἡοεν ξυγνοι
	οἷς ξύλοις	Ἡος ξυγνο
	τοῖς ξύλοις	Ἡος ξυγνο
	τὰ ξύλα	Ἡς ξυγνο
	ὦ ξύλα	ο ξυγνο

E X A M E N

Conuenit huic declinationi cum secunda latina. Nam quæ ος, ον græcis desinunt, apud nos per us, um efferri possunt, paucas admodum uariationes admittit.

Genitiuus ον effertur dorice per ω. Nam ο naturaliter cognata est cum ω, λόγῳ λόγῳ.

DE NOMINE

Sicut apud Theocritum, ^{ἄμμες} αμμες ^{οὔτε} οὔτε ^{λόγῳ} λόγῳ ^{πινος} πινος
^{ἀξιοί.} ἀξιοί. Nos nullo numero digni. ^{λόγῳ} λόγῳ ^{pro} pro ^{λόγῳ} λόγῳ.
 Et ionice ω soluto, ^{ἰορίο} ἰορίο, ^{λόγῳ} λόγῳ, ^{ὡς} ὡς ^{σαίλωνοι} σαίλωνοι ^{κεῖται} κεῖται
^{οἷο} οἷο ^{Διονύσου} Διονύσου ^{πῆθνοι} πῆθνοι, ^{pro} pro ^{κεῖται} κεῖται, ^{Διονύσου} Διονύσου, ^{Ni} Ni
 cander.

Accusatiuus pluralis sæpe mutat doricè οὐς in
 ως, ut θρυμως pro θρυμούς. Et rursum per iysto-
 len θρυμός, mutata ω in ο μικρόν. Sicut est apud
 Theocritum. μη μεν λωδασσῃδε τὰς ἀμώελοσ
 ἐντὶ τῇ ἀββαί. Ne lædite uites meas, sunt enim τὰ
 νερὰ. τὰς ἀμώελοσ pro ἀμώελους.

FIGVRATVM

paradigma.

S. ὁ λόγος ἦν σῶμα
 καὶ λόγος λόγος
 θεὸς λόγος

ἐν λόγον
ὦ λόγε καὶ λόπος

D. τὸ λόγῳ
 τὴν λόγῳ λόγῳ poetica epenthesi, quæ
 admodū & aliæ sunt, ὡς σι, θεῶν pro
 θεῶν, πρόσσι pro πρόσσις, de qb⁹ infra

P. οἱ λόγοι ἡ ἐκκλήσις
τῶν λόγων
τοῖς λόγοις καὶ λόγοις
τοῦ λόγου λόγος λόγος
ὁ λόγος

DE NOMINE

QVARTA DECLINATIO

simplicium ἰσοσύλλατος		
ωσ	Masculinum	μέμελλεος
	Fœmininum	ἄλως
ωρ	Neutrum	εὐγέων

Atticam hanc uocamus, atthidi scilicet et genui
nam, quibus quæ hoc ordine flexuntur, reliqua
græcia superioris declinationis formula compre
hendit. Ita fit ut hæc e superiori nascatur.

ἑρμόλαος communiter ἀνδρογείος communiter
ἑρμόλεωσ attice ἀνδρόγεωσ attice

Nec e superiori modo declinatiōe attica hæc
fit, sed e quinta iniquisyllaba, πέλωσ γέλωτος. Ari
stophanes πέλωσ γέλω declinauit.

PARADIGMA.

- S. ὁ ἀνδρόπεωσ Hoc sum usus paradi gmate, ut
τῷ ἀνδρόγεω admoneam Vergiliani carmīs
τῷ ἀνδρόγεω puerum ii. anei. Androgeos se
δὲν ἀνδρόγεων offert nobis, socia agmina cre
• υῖ ἀνδρόγεω ἀτιῖ dens. Isthic Poeta ntō est usus.
ὦ ἀνδρόγεωσ VI. anei. gtō utitur. In foribus
D. τὼ ἀνδρόγεω lethū androgeo. Latine dixisset
τῶν ἀνδρόγεων androgei. Alibi & ἀτῶ usus est
P. οἱ ἀνδρόγεω Aut atho aut Rhodopen. Plari
τῶν ἀνδρόγεων q̄ male Athon legūt, est. n. atho
τῷ ἀνδρόγεωσ antiquus actūs. Atticus casus in
τῷ ἀνδρόγεωσ Pauli epi. est. Ego qdē sum Pau
ὦ ἀνδρόγεω li, ego uero apollo, pro apollis.

DE NOMINE

QVINTA DECLINATIO SIMPLICIUM, in qua obliqui rectos uincunt syllabarum numero.

Tertiam latinam fere refert terminationum numero, ac flectēdi forma. Quare multa ex hac declinatione saepe petunt latini. Primum terminationes colligemus, & singulis sua paradigma adscribemus, quibus commodē pueri utētur, siquando nomen aliquod declinandum incidērit. Ac primum quidem cum uocales sint septem tres tantum uocales terminationes sunt in hac declinatione.

α, ut σῶμα ^{Corpus}
ι, ut μέλι ^{Mel}
υ, ut λόγος ^{Verbum}

Vocalibus his finientia neutra sunt.

Ex consonantibus ν ξ ρ σ ς. Nam β γ δ ζ θ κ λ μ π τ φ χ græcus flexus non admittit.

FORMULA

Genitiuus ος. Datiuus ι. Accusatiuus α uel υ.

Dual. εοιυ. Plural. εσων στας.

PARADIGMATA

uocalia in α.

S.	ὁ σῶμα ^{Corpus}	Est in α anomalon ^{καρᾶ}
	τὸ σῶμα τος	quod flectit multipliciter.
	τῷ σῶματι	καρῇ καρῆς Caput
	ὁ σῶμα	καρά καρᾶς
	ὦ σῶμα	καῖρα καῖρας

DE NOMINE

- D. τὼ σώματε κάρηαρ κάρηαρς
 ρῖν σωμαρῖν κάρηνον κάρηνού
 P. τὰ σώματα κράς κρατός uel
 τῶν σωμαίων κράτος
 τοῖς σώμασι
 τὰ σώματα
 ὧ σώματα

I N I

- S. ὃ μέλι Idq̄ unicum est in i, cum com-
 ῥ μέλιρς positis.
 ῥ μέλιτι
 ὃ μέλι Reliquorum non est usus.

I N Y

In o quorum penultima longa est, eos geni-
 tivo faciunt, ut ^{μελῖ} ἄστυας . Sic & adiectiua neu-
 tra in y flectunt, ut ἡλύ ἡδέος, γλυκύ γλυκέος .

- S. ὃ ἄστυ
 ῥ ἄστεος
 ῥ ἄστει
 • ὃ ἄστυ
 ὧ ἄστυ
 D. τὼ ἄστέ
 ρῖν ἄστοιν
 P. τὰ ἄστεα
 τῶν ἄστων
 τοῖς ἄστέσι
 τὰ ἄστεα
 ὧ ἄστεα

DE NOMINE

In ν quorum penultima brevis est, vos $gt\acute{o}$ faciūt.

S. $\delta^{\prime}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon$ ^{Gen} Huius formæ nomina $\rho\acute{o}\nu\upsilon$ $\delta\delta\rho\upsilon$ ^{Gen}
 $\tau^{\prime}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\delta\sigma$ literarum metathesi uariant ^{Gen}
 $\theta\epsilon^{\prime}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\tau$ declinationem.

$\delta^{\prime}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\delta\sigma$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\delta\sigma$
 ω $\rho\acute{o}\nu\upsilon$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\tau$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\iota$

D. $\tau\acute{\omega}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\epsilon$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha$
 $\rho\acute{o}\nu\upsilon\epsilon$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\omega\upsilon$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\omega\upsilon$

P. $\tau\acute{\alpha}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha$ Et aliter $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha\varsigma$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha\varsigma$, seu $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha\varsigma$
 $\tau\acute{\omega}\nu$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\omega\upsilon$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha\varsigma$. Sic $\delta\delta\rho\upsilon$ $\delta\delta\rho\alpha\varsigma$ $\delta\delta\rho\alpha\varsigma$,
 $\rho\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\varsigma$ Huius est & $\delta\delta\rho\alpha\varsigma$ $\delta\delta\rho\epsilon\varsigma$, uide
 $\tau\acute{\alpha}$ $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha$ græcæ flexionis uarietatem.
 ω $\rho\acute{o}\nu\upsilon\alpha$

P A R A D I G M A T A

Consonantium.

I N N

N & ρ literæ sunt immutabiles. Hoc est quæ in flexu nominum fere non mutantur. Quare quæ ν aut ρ finiunt, $gt\acute{o}$ s fere faciunt tantum os addita hinc quæ excipiant, ostendent paradigmata.

$\alpha\rho$. $\alpha\nu\sigma$ omnia præter $\tau\acute{\omega}\nu$ adiectiuum, quod omne significat, $\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\acute{\omega}\nu$.

S. $\delta^{\prime}$ $\pi\tau\acute{\alpha}\nu$ Sic reliqua in $\alpha\nu$ flecte, observa
 $\tau^{\prime}$ $\pi\tau\acute{\alpha}\nu\sigma$ autem ν finientia, in datiuo
 $\theta\epsilon^{\prime}$ $\pi\tau\acute{\alpha}\nu\iota$ plurali, ipsum ν abiicere.
 $\delta^{\prime}\nu$ $\pi\tau\acute{\alpha}\nu\alpha$
 ω $\pi\tau\acute{\alpha}\nu$

DE NOMINE

D. τὼ πτᾶνε
ῤῥῖν πτάνοιν

P. οἱ πτᾶνθ
τῶν πτάνων
ῤῥῖς πτᾶσι
ὄς πτᾶνασ
ὦ πτᾶνθ

En neutra terminatio est adiectiuorum in εῖς, ut ὁ χεῖρῖς, ὁ χεῖρῖν, per ῥς genitiuos faciunt, ut χεῖρῖν τοσ χεῖρῖν τι &c. Est & neutra terminatio adiectiuorum ην, ut τέρεν ^{τέρε}ν τέρερ, cui ὅς addes, τέρενθ

Ην, ηνός, prater pauca deriuata η in ε mutantia maximeq; qua habent μ ante ην, ut Φρην ^{Φρην} Φρενός, ^{Ποιμήν} Ποιμήν ^{Τριμήν} Τριμήνθ

S. ὁ ἔλλη ^{ἔλλης} Sic alia in ην, ut μὲν μ ηνός, ^{ἔλλης} ἔλλης ^{ἔλλης} mensis, quod & aolice ^{ἔλλης} ἔλλης ^{ἔλλης} μείσ dicunt ^{ἔλλης} ἔλλης ^{ἔλλης} ὅς ἔλλης ^{ἔλλης} ὦ ἔλλης

D. τὼ ἔλλης
τοῖν ἔλλήνοιν.

P. οἱ ἔλλης
τῶν ἔλλήνων
ῤῥῖς ἔλλης
ὄς ἔλλης
ὦ ἔλλης

DE NOMINE

ר ע

ὅς appone

Γ ΤΕΛΧΙΝ ΤΕΛΧΙΝΟΣ

Φορκύν φορκωδς, reperies &

۲۲

Λφόρκυς Φόρκυος

ον, ος adde. Est autem adiectiuorum generis
neutri, ut ^{ἡ θάλασσα} ἐνθαλαμῶν, & comparatiuorum, ut ^{μακρότερον} μεῖ
ζον βέλπιοι, terminatio.

In οὐ substantiua, & ab οὐ adiectiua ad declina-
tionem tertiam pertinent, ut ^{αὐτῶν} λαθρόν.

S. δ' $\mu\epsilon\tilde{\iota}\zeta\omicron\nu$ Hoc manus a magnis

8
Τ μείζονος

ὅς μείζον

ὁ μετίζων

ὦ μεῖζον

D. τὼ μείζονε

τοῖν μεζόνειν

P. τὰ μείζονα καὶ μείζω

τῶν μεζόνων

τοῖς μείζουσιν

Τὰ μείζονα καὶ μείζω

ὦ μείζονα καὶ μείζω

In ov cōparatiui effe

runt plurales ntōs &

actōs per ω, ον α elifa

ut Hom. ἀμείνω δ' αἶ

σιμα πάντα. *Meliora*

mediocria omnia, ἀμείνω pro ἀμείνονα, uide rur
sum infra in ων.

ὅτι alias *κοινός*, alias *οὐκός* facit. Perstringemus ergo paucis horum nominum rationem.

Nomina uerbalia, & comparatiua ων faciunt
 ἡ γὰρ ἰν ὄνοσ, ὁ βρεῦι, ὡτ νοίμων νοίμωνος, δάμων δά-
 μωνος, σάφρων σάφρονος, ἀμείνων ἀμείνων

D

DE NOMINE

S. ὁ βελτίων
 ἢ βελτίονας
 ἢ βελτίονι
 ἐν βελτίονα
 ὁ βελτίω
 ὡ βέλπιον

Et huius formæ singulares
accusatiui schema patien-
tur, ut attice dicat βελπίω
pro βελπίονα. Sic ποσδάω
pro ποσειδῶνα.

D. τῷ βελπόνε
 ρῖν βελπόνον

P. οἱ βελτίονες
πάν βελτίονων
τοῖς βελτίοσι
ὅς βελτίονας
ὦ βελτίονες

Et plurales nominatiui
ονες a Poetis crebro per
ους efferuntur, ut βελτί
ους pro βελτίονες. Sic
Homerus.

ω δὲ λέγοντες
 παῖνες πατρὶ καὶ ἀδελφοί οἱ πατέρες ἔχοντες οἱ
 πολλοὶ κακίους, παῖνες δὲ τὴν πατρὸς ἀρείους. Pau-
 ci gnati similes patri sunt, plures peiores, pauci
 uero patre meliores. Ἐστὶ κακίους pro κακίονες,
 ἀρείους pro ἀρείονες

Item vtūs noīm ωy literam gtī sequitur.

Reliquia fere ω seruat, ut σίμων σίμωνος, ἀπόλ
λων ἀπόλλωνος, ὠρίων ὠρίωνος. Pauca excipe
foeminina, ut ^{filius} χελιδών ^{genitrix} χελιδονος. Item pauca
quædam propria, ut ἀπαμύμενων ἀπαμύμενονος, ἀμ
φίων ἀμφίονος, παρείων παρείονος, quæ o breue
^{familia} habent, eo q̄ deriuaticia sint, quibus hoc ipsum
familiare est.

Sunt & quæ in p̄o gr̄m faciunt, ^{Gent.} περὶ ἡρώτων :

DE NOMINE

λέων λέοντος, δροῦκων δροῦκοντος. Et in φῶν, ut ξένος φῶν ξενόφωντος.

ον, ut λίπων neutrum a λίπους bipes, declinat sicut λίπυς δίποδος. Nec in ον huius ordinis alia sunt præter huius formæ composita & participia quorum declinationem suo loco discies.

De terminatione ξ.

Sicut apud latinos solvunt noīa x finiētia in c aut g, ut rex regis, fex fecis. Sic apud græcos α ξ fiunt gti aut perκος, aut perος, aut perχος.

Primitia fere κοσ habēt, quæcūq; uocalis pcedat

^{Corin} κόραξ κόρακος ^{Αγρ} ναρθηξ νάρθηκος πέρδιξ πέρδικος βόμβυξ βόμβυκος ^{Car} σάξξ σερκός.	^{Rex} ἀνάξ auget syllabā pro ἀνακος faciens ἀνακρος, ἀνακτι, ἀνακτα, ὦ ἀνάξ, & poetice ὦ ἀνα.
--	--

Deriuata maximeq; uerbalia ρος finiunt, ^{Rapax} ἄρπαξ ^{Rapax} ἄρπαγος ab ἄρπάζω, in cuius secundo futuro est ^{capitulum} ἄρπαγῶ, hinc gtiς consonantem γ mutuatur. •

^{Beni} οἰσεωπλήξ οἰσεωπλήγος, a ^{Beni} πλάγω.

^{Beni} κυαμοβώξ κυαμοβώγος, a ^{Beni} βώξ.

Nota φύλαξ φύλακος.

^{Capitulum} In ιξ & υξ fere habent χος, ut ^{Capitulum} θρίξ τειχός.

^{Beni} ονυξ ονυχός.

In υγξ, ut ^{Beni} φάρυγξ φάρυγος.

In αξ, ut ^{Beni} γυναιξ, abusiuius ntiς, cuius obliqui crebro usurpantur, γυναικός γυναικί &c.

DE NOMINE PARADIGMA

S. ὁ θώραξ *Ποικιλὸς ἢ ἴσιν
ἰμπεριος δὲ*

τῷ θώρακι

τοῦ θώρακος

ἐν θώρακι

ὦ θώραξ

D. τῶ θώρακι

τοῖν θώρακοιν

P. οἱ θώρακες

τῶν θώρακων

τοῖς θώραξι

τοῦ θώρακος

ὦ θώρακε

Regula. Pluralis dtūs ξ nisi
entiū a ntō singulari fit, tm̄
i addita, poetice aliquando

augetur hic casus, θωράκεω, pro θώραξι.

DE TERMINA

tionē ρ.

Immutabilis litera ρ est, quare in obliquis fere
seruatur sic ν, fiuntq; genitiui tantum οσ addita.

Præter neutra, quæ ρ abiecta genitiuos faciunt
per το, ut *ἡμαρ* ἡμαρσ. Huic terminationi diffi-
cile est adformare datiuum pluralem, ideo eius
paradigmata præcipuo obseruabis.

Αρ. αρος.

Præter neutra.

S. ὁ μάκαρ *βεντ*

τῷ μάκαρι *βεν*

τοῦ μάκαρος

ἐν μάκαρι

DE NOMINE

D. ὦ μάκαρ
τὼ μάκαρε
τοῦ μακάριου

P. ἦ μάκαρες
 τῶν μακάρων
 ἦς μάκαρες
 ὧ μάκαρες

Fere in ϵ datiuos faciunt
 σ ad ς nominatiui appo-
 fita.

N E V T R V M

paradigma.

S. Ἐ¹κμαρ Δ-δ
Ἐ¹κμαρσ Δ-ι
Ἐ¹κματ Δ-ι
Ἐ¹κμαρ Δ-ι
ῶ¹κμαρ Δ-δ

D. τῷ ἡματέ. 8-8. 8-8

τοῖν ἡμῶν διὰ τὴν ἡμετέραν

Р. τὰ ἡμέρας 240

τῶν ἡμετέρων δευτε

τοῖς ἡμασιν Δωδεκά

Τὰ ἡμέτερα 8-06

ω ηματα. Διο μεταφωχο

Excipe foemininum $\Lambda\alpha\mu\alpha\rho$, cuius genitiuus
est $\delta\alpha\mu\alpha\rho\theta\varsigma$, eo q̃ ueteres dixerint $\delta\alpha\mu\alpha\rho\varsigma$ in no-
minatiuo. Et neutrum quod non mutat ϵ in τ ,
 $\epsilon\alpha\rho\epsilon\alpha\rho\sigma$. Item $\alpha\lambda\kappa\alpha\rho\alpha\lambda\kappa\alpha\rho\theta$

Ἡρ̄ alias εἰς, alias ἡρ̄ος facit.

DE NOMINE

Verbalia in $\tau\eta\rho$, ut $\sigma\omega\tau\acute{\eta}\rho$. Item quæ fines nō
acuunt, ἰβηρ, κ̄ seruant in genitiuo.

PARADIGMA.

- S.** ὁ $\sigma\omega\tau\acute{\eta}\rho$ Hic Saluator. vel Struator
 $\tau\acute{\omicron}\sigma\omega\tau\eta\rho\varsigma$ huius Saluatoris
 $\tau\omega\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon$ huius Saluatoris κ̄
 $\epsilon\upsilon\sigma\omega\tau\eta\rho\alpha$ κ̄ in ε mutant uocatiui, præ-
 $\omega\sigma\omega\tau\epsilon\rho$ ter q̄ in propriis, ut ἰβηρ. ^{Hic}
- D.** $\tau\omega\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon$
 $\tau\omega\iota\nu\sigma\omega\tau\eta\rho\iota\nu$
- P.** οἱ $\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon\upsilon$
 $\tau\omega\nu\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon\omega\nu$
 $\tau\omega\iota\varsigma\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon\varsigma$
 $\rho\iota\varsigma\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon\alpha\varsigma$
 $\omega\sigma\omega\tau\eta\rho\epsilon\upsilon$

Reliqua mutant κ̄ in ε in genitiuo .

PARADIGMA.

- S.** ὁ $\pi\alpha\tau\acute{\eta}\rho$ Hic Pater
 $\tau\acute{\omicron}\pi\alpha\tau\epsilon\rho\varsigma$, & per syncopen $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\varsigma$.
 $\tau\omega\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon$, & per syncopen $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon$.
 $\epsilon\upsilon\pi\alpha\tau\epsilon\rho\alpha$ Nec dicitur $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\alpha$ propter
 $\omega\pi\alpha\tau\epsilon\rho$ differentiam nominis $\pi\alpha\tau\epsilon\rho$
D. $\tau\omega\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon$ $\epsilon\rho\alpha$ quod significat patriā.
 $\tau\omega\iota\nu\pi\alpha\tau\epsilon\rho\iota\nu$
- P.** οἱ $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon\upsilon$
 $\tau\omega\nu\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon\omega\nu$
 $\rho\iota\varsigma\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon\varsigma$ & $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\epsilon\alpha\varsigma$. Sic formabis dati
uos huius formæ in ηρ.

DE NOMINE

τοῦ πατέρος

ὦ πατέρες

S. ὁ ἀνὴρ

Ἦ ἀνέρος, & ἐ elisa, ac Λ interposita, propter
euphoniā ἀνδρός.

ὅθεν ἀνέει καὶ ἀνδρὶ

ἐν ἀνέρα καὶ ἀνδρα

ὦ ἀνὴρ

D. τῶ ἀνέρε καὶ ἀνδρε

τοῖν ἀνέροιν καὶ ἀνδροῖν

P. οἱ ἀνέρες καὶ ἀνδρες

τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν

τοῖς ἀνδράσι καὶ ἀνδράσι

ὅθεν ἀνέρας καὶ ἀνδρας

ὦ ἀνέρες καὶ ἀνδρες

τρεῦρος, ut

S. ὁ μάρτυρ H. τρεῖς Dicitur autem & ὁ

Ἦ μάρτυρος

μάρτυς μάρτυρος.

ὅθεν μάρτυρι

ἐν μάρτυρα

ὦ μάρτυρ

D. τῶ μάρτυρι

τοῖν μαρτύροιν

P. οἱ μάρτυρες

τῶν μαρτύρων

τοῖς μάρτυσι

τοῦ μάρτυρος

ὦ μάρτυρες.

D iiii

DE NOMINE

I N ωρ.

fine

Primitiua gtōs faciunt per ωρσ, ut Φώρ Φωρός;

S. ὁ ἰχώρ *Tabo. Ganito*

τῷ ἰχώρσ

τοῦ ἰχώρε

ἐν ἰχώρσ

ὡ ἰχώρ

Vtūis retinet literam genitiui.

D. τῷ ἰχώρσ

ρὶν ἰχώρσιν

P. οἱ ἰχώρσ

τῶν ἰχώρσιν

τοῖς ἰχώρσιν

ταῖς ἰχώρσιν

ὡ ἰχώρσ

Deriuata, adeoq; uerbalia τωρσ finiētia, per ωρσ
faciunt gtōs, ut πῶ λυῖστωρ πολυῖστωρ. *Quia sunt uerba
Hectoris et Polytronus de*

Adde his propria ἑκτωρ ἑκτρωρ, μενῶτωρ μενῶ

τρωρ. νέστωρ νέστωρσ, q; a uerbis deriuata sint.

S. ὁ ῥήτωρ *Hic Rhctor*

τῷ ῥήτρωρ *h3 elio-ter-iz*

τοῦ ῥήτρωρ

ἐν ῥήτρωρ

ὡ ῥήτρωρ

D. τῷ ῥήτρωρ

ρὶν ῥήτρωρσιν

P. οἱ ῥήτρωρ

τῶν ῥήτρωρσιν

DE NOMINE

πῖς ῥήτορας
 πῖς ῥήτορας
 ὦ ῥήτορας

I N eis.

Per eis genitiuos faciunt, ut ^{manus} χείρ.

S. ἡ χείρ *Hae manus*

ἡ χείρ
 τῇ χεῖ
 τὴν χεῖρα
 ὦ χείρ.

D. τῷ χεῖρε *mutato genere, non τὰ χεῖρε*

ταῖν χερσῶν

P. αἱ χεῖρες
 τῶν χερῶν
 ταῖς χερσὶ
 τὰς χεῖρας
 ὦ χεῖρες

Et diphthongo incisa, poetice.

S. ἡ χείρ *Hae manus*

ἡ χείρ
 τῇ χεῖ
 τὴν χεῖρα

D. τῷ χεῖ
 ταῖν χερσῶν

P. αἱ χεῖρες
 τῶν χερῶν
 ταῖς χερσὶ
 τὰς χεῖρας

DE NOMINE

I N Σ

Cum ab in finem & Latinis
 Litera σ mutabilis est, ut & apud latinos. Neq;
 enim in declinando manet, perinde atq; ν aut ρ.
 Sed in τ aut λ fere mutatur. Nonnunquam ab
 iectam nulla alia consonante mutamus, ut ^{ἁπλοῦς} χα
 εις χείρς, παλλὰς παλλάδος, εἰννύς εἰννύος
 Cum nominibus ν aut ρ desinentibus, fere tantū
 ος adponatur, ν aut ρ manēte, ut ^{ῥαυτὶς} παῖαν παῖανος,
 νέτωρ νέτωρος.

ΑΣ

In ας masculina propria sunt, ut ^{Romani} ἀτλας. Fœ
 minina, quæ ultimas acuunt, λαμπάς. Neutra,
 quorum frequentissimus usus est, ut κέρας. Ma
 sculina & fœminina simpliciter declinantur, neu
 tra etiam contrahuntur, ut ^{ῥαυτὶς} κέρας κέρατος, & elisa
 τ, κέραος & κέρως. De quibus infra in declinatio
 ne quinta contractorum.

Masculina propria genitiuum per αντος faci
 unt, ut ἀτλας ἀτλαντς.

• S. ^{ῥαυτὶς} οἶας ^{ῥαυτὶς} Sic πᾶς παντός.

τῶ αντς

τοῦ αντς

ἐν αντς

ὧ αντς

D. τῶ αντς

ῥιναντς

P. οἶαντς

DE NOMINE

τῶν αἰώντων

ῥις αἰας

ῥις αἰαντας

ὦ αἰαντῶ

In σ desinentia, tantum

ῥ apponunt nominati /

uo, factura datium

Fœminina in ας per αδος faciunt genitium,

ut παλλὰς παλλάδος. *Προφυγῶς*

S. ἡ λαμπάς Sic Φυγὰς φυγάδος.

τῇ λαμπάδι

τῇ λαμπάδι

τὴν λαμπάδα

ὦ λαμπάς

D. τὰ λαμπάδε

ταῖν λαμπάδων

P. αἱ λαμπάδες

τῶν λαμπάδων

ταῖς λαμπάσι

τὰς λαμπάδας

ὦ λαμπάδε

ἡμεῖς
Duo adiectiva μέλας &
ἡμεῖς
τάλας, faciunt geniti-
uos μέλανος τάλανος.

Ες

In ες huius formæ non sunt, nisi contra cta pri-
mæ declinationis, de quibus suo loco.

Ης

In ης substantiua masculina. Item fœminina
regulariter per ς faciunt genitios, ut

ὁ λάχης λάχητος

Laches Lachetis.

DE NOMINE

S. ἡ φιλότης *Haec Amicia*

τῇ φιλότητι

τῇ φιλότητι

τὴν φιλότητα

ὧ φιλότης

D. τὰ φιλότητα

τῶν φιλοτήτων

P. αἱ φιλότητες

τῶν φιλοτήτων

ταῖς φιλότησι

τὰς φιλότητας

ὧ φιλότητες

Ισ

Nulla terminatio toties uariatur quoties Ισ.

Communiter autem tam masculina quam foemina per Αος genitiuos faciunt, τίς πνός supra in articulis declinauimus.

S I N G V

Et uariata masculinorum taliter
um declinatione.

Paris

ὁ πάρις

S. ὁ πάρις

τῷ πάριδι

τῷ πάριδι

ἐν πάριδι

ἐν πάριδι ἢ πάρι

ἐν πάριδι

ἐν πάριδι

ὧ πάρις

ὧ πάρις

D. τὸ πάριδι

D. τὸ πάριδι

τὴν παρίδιον

τὴν παρίδιον

P. οἱ παρίδι

P. οἱ παρίδι

DE NOMINE

τῶν παρίλων, τῶν παρίων

ῥίς παρίσι ρίς παρίσι

ῥις παρίλας ρις παρίλας

ὦ παρίλδι Sic μάγισ &c.

Nota οἷς οἷς οἷος οἷος. φθοῖς φθοῖς, φθοῖος φθοῖος.

S. ἡ χάεισ *ἡς χείρ*

ἡ χάειτος

τῇ χάειτι

τὴν χάειτα

καὶ χάειρ

ὦ χάεισ

D. τὰ χάειτε

ταῖν χάειριν

P. αἱ χάειτες

τῶν χάειτων

ταῖς χάεισι

τὰς χάειτας

ὦ χάειτες

Poetæ sæpe datiuos augent
epenthesi, ut χάειτεσι.

Hic obseruandum est, uarie declinatum *δέμις* *δέμις*

Sing. ἡ δέμις.

Τῆς δέμιδος cōmuniter, δέμις dōrice, & poe

tice δέμις, σ' appōsita, ut Homerus Odyf. B.

λίτωμαι, ἡ μὲν ζῆνός οὐλυμπίς, ἡ δ' ἐδέμις. Ob-

seruabis item ὄρνις ὄρνιθος. Verbalia, ut τάξις

τάξις, & pluraq; alia, quæ facilius obseruatione

& usu linguæ, quàm regula comprehenderis, ad

declinationem secundam contractam pertinent

ut ὄως ὄω

DE NOMINE

Υς

In υς substantiua grōs per υς faciunt, ut

S. ὁ βόρυσ Sic ἐβηνυς. Excipe χαμυς χα
 ῥ βόρυος μύδος, κρόκισ κροκιδος.
 θε βόρυν Poetice & βόρυα
 ὦ βόρυν

D. τῶ βόρυνε
 ρῖν βόρύοιν

P. οἱ βόρυες & βόρυς
 τῶν βόρύων
 τοῖς βόρυσι
 ρὺς βόρυας καὶ βόρυς
 ὦ βόρυες καὶ βόρυς

In υς adiectiua, grōs formant per εος, ut

S. ὁ ἡλύς In hunc modū flecte &
 ῥ ἡλέος neutra, ut ἡδύ γλυκύ &c.
 θε ἡλέϊ. & contra Fœminina enim huius
 εἰμ ἡλέϊ formæ ut ἡδεῖα γλυκεῖα.
 εἰν ἡλέα ἡδυνῶ ad secundam declinati
 ὦ ἡλύ onem simplicium per

D. τῶ ἡλέε, ἡλῆ raro tinent.
 τοῖν ἡλέοιμ

P. οἱ ἡλέες, & ἡλεῖς
 τῶν ἡλέων
 τοῖς ἡλέσι
 ρὺς ἡλέας, & ἡλῆς
 ὦ ἡλέες, & ἡλῆς

DE NOMINE

ος

In ος non finiunt huius declinationis nomina nisi neutra participia praterita, ut ^{Πραγμῶς, ἔστ} τετύπος τετυπότος, & quæ in prima contractorum declinatione recensentur, ut ^{Ευφροσύνης} μέλος ^{Confusa τῶν οὐκ} χάος.

Ως

Nominatiui ος finientes, regulariter formāt genitiuos per ωρς, ut φῶς φωτός. Propria, ut φῶς ^{ἡ αὐτοῦ} μίνωρς, & alia quædam ut ἥρως, faciunt gtōς per ^{ἡ αὐτοῦ} ωος, ut ἥρως ἡρώος, ἴως ἰωός, Δμῶς Δμωός. ^{ἡ αὐτοῦ}

S. ὁ ἑλῶρς *Refus*

ῥ ἑλῶρς

ῥδ γέλωρ

εν γέλωρ

ω γέλωρ

D. τῷ ἑλῶρτι

ρην γελώρην

P. οἱ γέλωρτες

τῶν γελώρτων

ρῖς γέλωρσι

τοῖς γέλωρτας

ω γέλωρτες

S. ἡ ναῦς & νηῦς

ῥ ναός & νηός &

νεώς attice

τῇ ναί & νηί

τὴν ναά & νῆα

ῥ ναῦν

Αυς

In αυς inter anomala recensent, quanq̄ regularis sit declinatio, uariant aut casus multipliciter, tñ propter cognatarū literarum α κ ε mutationem.

DE NOMINE

ω ναυς, και ναυ, ^{ετ} ναυς.

Sic patet De omni
la potentia obdura.
vel quod primo latet
colligitur

D. τῶν ἄε καὶ νῆε.

τῶν ναοῦ καὶ νεκρῶν .

P. αὐτὰρ, νῆος, νέος

τῶν ναύων, νηῶν, νεύων.

ταῖς ναυσὶ, νηυσὶ, νηέσσι καὶ ἡσπρεσσὶ φέρει

τάς νῆας, νέας, ναῦς, νηῦς

ὦ νᾶες, νῆες, νῆες •

A 15'

Per τὸς genitiuos faciunt, ut δῶς.

S. in suis Communi Neutrum suis salitio

Ο Λατρός

Тя Лакті

τὴν Λαῖττα

ॐ नमः

D. τὰ δαῖτε

ταῖν Λαυριῖν

P. αἱ δὲ ἰῆτες

τῶν ρα τῶν

ταῖς Λαοσί

τάς δαΐτας

ॐ नमो भगवते

E16

In eis passim genituios per ^{eximo} evlos faciunt, ut lei

Deme κλείς κλειδός, αὐτὰ

ρεῖς αὐτὴν ὁλοσ.

S. ο χαείας ^{Beniosf}

	το χαείενος	In hunc modum & neu-
	το χαείεντι	tra horū adiectiuorū fle-
	εν χαείεντα	ctunt, ut χαείεν χαείενος
	ὦ χαείεν χαείει	χαείεντι. Obseruabis in
	χαείει.	οις noia contrahi, ut
D.	τὼ χαείεντε	χαείεις <i>flumig & δα</i>
	τῶν χαείεντων	χαείουσ <i>no deflunt</i>
P.	οἱ χαείεντες	χαείεντες
	τῶν χαείεντων	χαείουντες
	οἷς χαείεισι χαείει	χαείεντι
	οὓς χαείεντας	χαείουντι.

Εὐς

ad ordinem

In eus nomina ad tertiam contractorum clas-
sem pertineut, prater unum anomalon, quod
formam ordinis utcunq; tuetur, ζεις

S.	ὁ ζεις	<i>supplet</i>
	τὸ ζηνός	<i>sonis</i>
	το ζηνός	<i>sonis</i>
	εν ζηνός	<i>sonis</i>
	ὦ ζεῦ	<i>o supplet</i>

Admittit & aliam formam, ζ in Λ mutato pro
natura literæ?

	ὁ ζεις	<i>supplet</i>
	το λιος	<i>sonis</i>
	το λιός	<i>sonis</i>
	τον λία	<i>sonis</i>
	ὦ ζεῦ	<i>supplet</i>

flum
υἱς, uide infra
de anomalis.

E

DE NOMINE

Οὐς

Multiplex forma est nominum οὐς finientium
Quaedam enim genitiuos per οντος, quaedam per
οδος, quaedam per ως, quaedam simpliciter in
ος mutata υς diphthongi parte.

S. ὁ πῶς *Hiς Ρος*
 τῷ πῶς *hiς Ρος*
 τοῖς πῶς
 τῶν πῶς
 ὧν πῶς

D. τῶ πῶς *Hiς Ρος*
 τοῖν πῶς *Hiς Ρος*

P. οἱ πῶς
 τῶν πῶς
 τοῖς πῶς
 τοῖς πῶς
 ὧν πῶς

S. ὁ ὀδούς *Hiς Δους*
 τῷ ὀδούς *Hiς Δους*
 τοῖς ὀδούς
 τῶν ὀδούς
 ὧν ὀδούς

D. τῶ ὀδόντε
 τοῖν ὀδόντι

P. οἱ ὀδόντες
 τῶν ὀδόντων
 τοῖς ὀδόντι

DE NOMINE

πρὸς ὁλόντας

ὧ ὁδόντες

S. Ἐ οὗς *Amis*
 τοιῶτός *Amis*
 θεὸς ὧτι *amis* *η*
 Ἐ οὗς
 ὧ οὗς

Id uero quidam cen
 sent indeclinabile, &
 ab eo usurpari casus
 ab' οὐας' οὐαρος & ὧτός.

D. τῶ ὧτε
 ῥῖν ὧρῖν

P. τὰ ὧτα
 τῶν ὧτων
 τοῖς ὧσι' οὐασι
 τὰ ὧτα οὐατα

& frequens οὐατα

Reliqua in οὗς uarie flectuntur, υς in ος mu-
 rantia.

S. ὁ νοῦς *Mens*
 τοι νόος *η* *η*
 θεὸς νόῳ
 Ἐν νόῳ νοῦν
 ὧ νοῦ

Sic & νοῦς declinabis,

D. τῶ νόε

ῥῖν νόοιν

P. οἱ νόοις νοῦς

τῶν νοῶν

ῥῖς νοούσι

τοῖς νόοις νοῦς

ὧ νόοις νοῦς

DE NOMINE

Idemq; nomē, sicut & pleraq; alia, ut *Παλιγγενεσία* *ῥόος*.

S. ὁ νόος & νοῦς contractim

τοῦ νόου νοῦ

θεοῦ νόου νοῦ

ἐν νόον νοῦν

ὡ νόε νοῦ

D. τῷ νόω νόω

ῥῖν νόοιν νοῖν

P. οἱ νόοι νοῖ

πάντων νόων νόων

θίς νόοις νοῖς

ῥις νόους νοῦς

ὡ νόοι νοῖ

Hic obseruabis & ea quæ per contractionem
ex οεις in ες mutantur, ut *ῥακοεῖς* *ῥακοῦς* *ῥα*
κοῦν *ῥς*, sicut & *ῥακοέν* *ῥς*.

S. ὁ ἄλς *ἄλς*

• τοῦ ἁλός *ἁλός*

θεοῦ ἁλός

ἐν ἁλα

ὡ ἄλς

D. τῷ ἁλε

ῥῖν ἁλοῖν

P. οἱ ἁλς

πάντων ἁλων

ῥις ἁλός

DE NOMINE

ῥις ἄλας

ὦ ἄλθ

S. ὁ μακάρις ^{ῥσ} ^{Βενιός} Alias & μακάρι, ὁ μακάριος
 τοι μακάριος & ὁ μακάριος ὁ μακάριος
 ἔδ μακάρι π effertur.
 ἐν μακάρι τα ὦ μακάριος &c.

Νσ

S. ὁ πῆρως ^{Νομὸς oppidi in}
 ὁ πῆρως ^{Περνιός}
 ἔδ πῆρως
 ἐν πῆρως
 ὦ πῆρως &c.

†

In † finientia certa regula comprehendendi ne-
 queunt, alia per βοσ, alia per πσ, sed rara, alia
 per φσ, sed rarissima efferuntur, ut

S. ὁ ἄρα† ^{Aliquis in Arabia}
 τοι ἄρα βοσ
 ἔδ ἄρα βοι
 ἐν ἄρα βοα
 ὦ ἄρα†

D. ἰὼ ἄρα βοι
 ῥῖν ἄρα βοιν

P. οἱ ἄρα βοι
 τῶν ἄρα βοων
 τοῖς ἄρα†
 οὐ ἄρα βοσ
 ὦ ἄρα βοι

DE NOMINE

ὁ κύκλω†

τὸ κύκλωπος

ὁ κίνυ†

τὸ κίνυφος *flumen in duobus situs*

Omnium declinabilium uocum paradigma
ta iuxta literarum ordinem præscripsimus. Tuū
erit itudiose Lector, ad ea exigere, si quod nomē
inciderit flectendum. Iam & nostro exemplo te
uelim q̄ plurimum uocum accumulare, quibus
casuū uarietates ac discrimina queant exerceri.

Obseruabis in hac declinatione a genitiuo ὅς
fieri nominatiuum declinatiōis tertiæ, ut ὁ ἄβαξ
τὸ ἄβακος. Hinc

ὁ ἄβακος

τὸ ἄβακου

τρεῖς ἄβακω

& cætera.

Item ab accusatiuo α nomen declinatiōis pri
mæ apud latinos, ut ἐν κρατῆρα. Hinc hac cra
tera, huius crateræ, huic crateræ &c.

Dtm̄ pluralem in hac declinatione obseruabis

REGVLA

prima.

Vocali desinentia, σ nominatiuo adponunt,
ut γράμμασ.

SECVNDΑ

N desinentia προ σ ntō adponunt, ut πτᾶσ.

TERTIA

ς desinentia fere tm̄ apponunt ntō σ, ut μάκας
σ. Quæ excipiuntur, uide supra.

DE NOMINE

QVARTA

In σ desinentia i nominatiuo adponunt, ut
 αἱ ασι, ἄβαξι.

DE CONTRACTIS

declinationibus.

Satis scio iuuentuti uideri contractorum flexum difficilem, sed eam uelim obseruare primū omnia contracta secundum naturam suam ad quintam declinationem pertinere simplicium, ut πόλις πόλιος. Deinde cōtrahi solere, quia in ipsarum penultimis ac ultimis concurrunt uocales, in quibus cum hiatus uitare omnes linguae soleant, contrahunt iuxta cognationem literarum.

Obseruabis igitur in contrahendo literarum cognationem. Cognatae sunt α ε η. Cognatae ite ε η. Item ε ι. Item ε ι ε & c.

TERMINATIONES

Mascul. ης, ut Δημοθεῖης *Robur populi*

Communis, ης ut ἀληθῆς.

Neutra ες adiectiuorum. ut ἀληθῆς.

Neutra ος substantiuorum, ut χάος. *Confusio*

MASCVLINA

S. ὁ καὶ ἡ ἀληθῆς

ἦ καὶ τὸ ἀληθές. οὗς. *Contracto*

ἦ καὶ τῇ ἀληθεί. εἶ.

ἔν καὶ τὴν ἀληθέα. ἡ.

ὦ ἀληθῆς

DE NOMINE

D. τὴ καὶ τὰ ἀληθέ: ἦ.
 ῥῖν καὶ τῶν ἀληθείων, ἀληθοῖν.

P. οἱ καὶ αἱ ἀληθεσ. εἰς.
 τῶν ἀληθέων. ὦν.
 ῥῖς καὶ τᾶς ἀληθείας
 ῥὺς καὶ τὰς ἀληθείας. εἰς.
 ὦ ἀληθεσ. εἰς.

NEVTRA AD

stantiua.

S. τὸ ἀληθές *Hoc Verum*
 τοῦ ἀληθείος. οὗς.
 τοῦ ἀληθεί. εἰ.
 τὸ ἀληθές
 ὦ ἀληθές

D. τὴ ἀληθέ. ἦ.
 ῥῖν ἀληθείων. οῖν.

P. τὰ ἀληθεία. ἦ. accusatiuo & uocatiuo.
 τῶν ἀληθέων. ὦν.
 ῥῖς ἀληθείς

NEVTRA SVB

stantiua.

Confus.
 S. τὸ χάος
 τοῦ χάεος. οὗς.
 τοῦ χαλεῖ. εἰ.
 τὸ χάος
 ὦ χάος

D. τὴ χάεε. ἦ.

DE NOMINE

P. τοῖν χαέοιν. χαοῖν
 τὰ χάεα. χαῖα.
 τῶν χαέων. ὦν.
 τοῖς χαέσι
 τὰ χαέα. η.
 ὧ χάεα. η.

NOTA VARIAM DECLINATIONEM compositorum nominum

ἀπὸ τοῦ κλέος.
~~Ηρακλῆος~~
 Ηρακλῆος.

Singul. ὁ ἡρακλῆος.

Τοῦ ἡρακλέεος, & ἡρακλῆος, & ἡρακλέης, & ἡρακλέους.

Ὁ ἡρακλέει, per syncopam ἡρακλέϊ, & ionice ἡρακλῆϊ, & ἡρακλέει, secundum synaresim ab ἡρακλέει, & ἡρακλεῖ ab ἡρακλέϊ.

Τὸν ἡρακλέεα, & ἡρακλέα, & ἡρακλῆ, & ἡρακλέην, & ἡρακλῆα.

Ὡ ἡρακλέεος communiter, & ἡράκλειος secundum synaresim, & ἡρακλεος secundum syncopen.

In duali numero.

Τὼ ἡρακλέεε. & ἡρακλέε, & ἡρακλῆ.

Τεῖν ἡρακλεέοιν, & ἡρακλέοιν, & ἡρακλήοιν, & ἡρακλοῖρ.

Plurali numero.

Οἱ ἡρακλέεες, & ἡρακλείες, & ἡρακλῆες.

Τῶν ἡρακλεέων, & ἡρακλέων. & ἡρακλήων.

E v

DE NOMINE

Τοῖς ἡρακλέεσι. & ἡρακλέσι. & ἡρακλήσι.
 Τοῖς ἡρακλέεας. & ἡρακλέας. & ἡρακλήας. &
 Vtūsimilis est ntō. (ἡρακλής.)

PER CONTRACTIO

nem sic flectes.

S. ὁ ἡρακλῆς
 τοῖς ἡρακλέας. ἡρακλοῦς
 τῷ ἡρακλεί. ἡρακλεῖ.
 ἐν ἡρακλέα. & ἡρακλῆ. & ἡρακλήν.
 ὦ ἡρακλές. & ἡρακλῆς.

D. τὰς ἡρακλέας. ἡρακλῆς.
 τοῖς ἡρακλέοις. ἡρακλοῖς.

P. οἱ ἡρακλέες. λεῖς.
 τῶν ἡρακλέων. ἡρακλῶν.
 τοῖς ἡρακλέσι
 τοῖς ἡρακλέας. ἡρακλής.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

SECUNDA CONTRACTO

rum declinatio.

- 1° mascul. Fœmin. ac comunium, ut ἡ πόλις
 i neutrorum, & σύνησι.

S. ἡ πόλις	<i>ἡ πόλις</i>	Nolebā adiciere sche
τῇ πόλιος	<i>τῇ πόλιος</i>	<i>figuras</i> mātā πόλιν πόλιν πό
πόλεως	<i>πόλεως</i>	ληα. Ne qd ἀπὸς διό
πόλεος	<i>πόλεος</i>	νυσσιν. Hac est declina
τῇ πόλιν πόλι πό	<i>τῇ πόλιν πόλι πό</i>	tio quā operose latinē
λεῖ πόλεα.	<i>λεῖ πόλεα.</i>	tractamus in flectēdis

DE NOMINE

græcorum verbalibus in ^{ἴσ} quæ in hunc ordi-
nem conferto.

τὴν πόλιν

ὦ πόλι.

DVALITER

τὰ πόλιε. πόλεε. πόλη. Dixerunt ueteres etiam
τὼ πόλιε ^{ἑνὶ μέρει} mutato genere, sicut τὼ ὁλώ.

τῶν πολίων. καὶ πόλεων πόλεων.

PLURALITER.

αἱ πόλιες πόλεις πόλεις πόλεις.

τῶν πολίων πόλεων πόλεων

ταῖς πόλιν καὶ πόλιν

τὰς πόλιν πόλιν πόλεας πόλιν

ὦ πόλιες πόλιν πόλεες πόλεις.

Sic

SINGVLARITER

ἡ πόλις ἡ πόλις ἡ πόλις ἡ πόλις

ἡ πόλις ἡ πόλις ἡ πόλις ἡ πόλις

ἡ πόλις ἡ πόλις ἡ πόλις ἡ πόλις ut supra.

TER.TIA CONTRA

torum declinatio.

Εὐς mascul. tantum, ut ὄρφευς.

S. ὁ ἀχιλλεύς Ἀχιλλεύς

ἡ ἀχιλλεύς. ἀχιλλεύς ionice

ἀχιλλεύς attice.

Ne mirare atticū gtm penacui, etiā si πόλεως δὲ
μενέλεως supra uideris. Nā q in recti fine ton⁹ est

DE NOMINE

ea syllaba in obliquis non excedit, ut in tonis no-
tatum est. Sic ἀλκῆος ἀλκῆος, & hic ἀχιλλεύς.

ἀχιλλῆος, λέως Quo sum usus pa-
τὴρ ἀχιλλῆϊ, λεί. λῆϊ. radigmate, ut ad
ἐν ἀχιλλῆα. ἀχιλλῆα moneam latinos
ὦ ἀχιλλεύ. duplicis declinati

D. τῶ ἀχιλλῆε. καὶ λῆε. onis quorundam
ῥῖν ἀχιλλῆοιν καὶ λῆοιν nominū quæ cre-

P. οἱ ἀχιλλῆες. λείσ. λῆες bra poetæ nostri
τῶν ἀχιλλῆων. λῆων. usurpant. Passim
τοῖς ἀχιλλεῦσι hodie declinamus

ὁ ἀχιλλῆας. λείσ. λῆας Hic Vlysses. sis. si.

ὦ ἀχιλλῆες. λείσ. λῆες Hic Achilles. sis. si.

Veteres uero & hic Vlysses, huius Vlyssē, Vlyf-
seo, Vlyssēa declinarunt. Sic Achilleus, achillei
achilleo, achillea, ut Orpheus, orpheī, orpheo, or-
phea, atq; ex hac declinatione secunda latia sunt
genitiui apud Virg. Exuvias indutus achillē, con-
tractim pro achillei, ut apud Ouid. Iniuria thesē
pro theser genitiuus est. Apud Hora. Vlyssēi diui-
sim leges. Item apud eundem achillea actm repe-
ries. Quos casus in secundā latinorū declinat. con-
gere. Hæc sæpe Priscianus, sed ubiq; corruptis.
Tantum scilicet indoctorum impudentia potuit
ut optimus autor nusquam sit ἀσφαβόας, uide li-
brum eius sextum. Cæterum & quosdam græcæ
declinationis casus ab eis latini adsciscūt, Virg.

DE NOMINE

Orphē Calliopea Lino formosus Apollo. ὄρφεϊ
 datius est græcus. Caue latinum putes calum.
 Contra dixi Vlyssēi latinum casum esse, quippe
 gtm̄, qui græcis erat Ὀδυσσεύς. Item Ilionea penul
 tima producta, ἱλιονῆα pro ἱλιονέα quod regula
 re fuerat, ut orphea. Virgil. Orpheaq; in medio
 posuit syluasq; sequentes.

QVARTA CONTRA

etorum declinatio

ω. ὦς	foemin. omnia sunt	ὄξυρνα, ^{ἡ δὲ ἐν πεπιδι νοῦται} qua deriuata
S. ἡ σα τ φ ὦ		Hoc inflectes mō plæ
τ σα τ φ ὠος	Ἐ τ φ ὠς	raq; alia nomina in ὦ
Ἐ τ φ ὠς	Attic	Calypso, Dido &c. la
τῇ Ἐ τ φ ὠί	σα τ φ οῖ	tine sic. Hæc Sapphus
Ἐ τ φ ὠ.		hui⁹ sapphus, huic sap
τὴν σα τ φ ὠα	Ἐ τ φ ὠ	p̄ho, hanc sappho. Nā
Iones & σα τ φ οῦν		quæ genuina latinogē
faciunt, æoles		est sappho sapphonis,
σα τ φ ὠν		ut Dido didonis infre
ὦ σα τ φ ὦ		quens est.
D. τὰ σα τ φ ὠ		
P. τὰν σα τ φ οῖν		
αἱ σα τ φ ὠί		
τῶν σα τ φ ὠν		
ταῖς σα τ φ οῖς		
τὰς Ἐ τ φ ὠς		
ὦ σα τ φ οῖ.		

DE NOMINE
QVINTA CONTRA
ctorum declinatio .

- As neutrorum est. πῆλασμα.
- S. ὁ κέρας In hac declinatione ob
τὸ κέρας serua nō fieri contracti
comuni ter, κέρας ioni onē nisi τ elisa, neq; hia
ter, κέρας ce, κέρας attice. tus enim fit nisi τ elisa.
τὸ κέρας communiter, κέρατ ionice,
κερά attice.
- ὁ κέρας
ὦ κέρας
- D. τὸ κέρατε communiter, κέρατ ionice,
κερά attice.
τῶν κέρατων communiter, κέρατων ionice
κεράτων attice.
- P. τὰ κέρατα communiter, κέρατα ionice,
κερά attice.
τῶν κέρατων communiter, κέρατων ionice,
κεράτων attice.
τοῖς κέρασι.
τὰ κέρατα communiter, κέρατα ionice.
κερά attice.

DE NVMERA
libus.

Ea ut latinis sunt uaria declinatione.

DE NOMINE

Singulariter tantum	ἓῖς unus	μία una	έν unum
	ένός	μιάς	ένός
	ένί	μιᾷ	ένί
	ένα	μίαν	έν

Δύο dualiter.

Δύο Λυοῖν οἷς generis, quin & plurale declinat.

οἱ καὶ τὰ δύο.

τῶν δύο

ῥῖς καὶ τᾶς δυοῖ

ταῖς καὶ τὰς καὶ τὰ δύο.

RELIQVA PLVRA

lia sunt.

ῥεῖς	τεία
ῥιῶν	comuniter
ῥισί	τεῖων neut. generis
ῥεῖς	τεῖσι
	τεία

τέσσαρες τέσσαρων τέσσαρσι τέσσαρας comuniter.

τέσσαρα τέσσαρων τέσσαρσι τέσσαρα neutri.

Hinc usq; ad centum ἐκατόν indeclinabilia sūt,
πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα. Reliqua si vo-

les adiungito. A centum composita flectuntur,
ut δισκοῖς ducenti &c.

DE NVMERO

græcanico.

Δέκα. εἴκοσι. τεῖακοντα. τετράκοντα. πεντάκοντα
ἑξάκοντα. ἑπτάκοντα. ὀκτώκοντα. ἐννέακοντα. ἐκά-
τον, δισκοῖς. τετρακοῖς. χίλιοι. δυοχίλιοι. τε-
χίλιοι. μύριοι.

DE NOMINE

ΕΤΕΡΟΚΛΙΤΑ, νοῦς, γραῦς, ναῦς, βοῦς &c. reperies
in terminationibus quintæ declinationis.

Item poeticas figuras, ut κρεί pro κρείθρον, ut apud
Homerum, κρεί λυκόν. Item λίπα pro λιπαρῶς,
ut λίπ' ἐλάίῳ. Tuæ diligentia erit lector.

TRIPLEX DE

clinatio.

S.	ὁ υἱός. <i>φιδιός</i> ἡ υἱία, υἱίς ὡς υἱός.	ἡ υἱία. υἱίς ὡς υἱία. υἱίς
D.	τῶ υἱέ. υἱέ	τοῖν υἱοῖν. υἱοῖν
P.	οἱ υἱέες. υἱέες οἱ υἱοῖ. καὶ υἱοῖ ὡς υἱέες. υἱέες.	τῶν υἱέων. υἱέων οἱ υἱοῖ. καὶ υἱοῖ ὡς υἱοῖ. καὶ υἱοῖ

ALIAS SIC

S.	ὁ υἱεύς ἡ υἱία, υἱία ὡς υἱεύς	τοῖν υἱέων ὡς υἱέα
D.	τῶ υἱέ. ἡ.	τοῖν υἱέων. υἱέων
P.	οἱ υἱέες. υἱέες τοῖς υἱέσι. τοῖς υἱέας. υἱέας. ὡς υἱέες. υἱέες.	τῶν υἱέων. υἱέων ὡς υἱέων. υἱέων

ALIAS in tertia simplicium.

S.	ὁ υἱός. ἡ υἱία. ἡ υἱία	ὡς υἱός. ὡς υἱία. ὡς υἱία
	ὡς υἱόν. ὡς υἱία. &cetera.	

τέλος δι' ὀνομαστικῶν
κλίσεων.

DE NOMINĒ

HAftenus de Nomine. Libet obiter exercen-
dorum puerorum gratia & exempla adiice-
re, quibus regulæ illustrentur. Carmen Hesiodi
e genealogiis Deorum ad hanc rem delegi.

EX HESIODI THEOGONIA

De Musis.

Τὴν μουσάων ἀρχώμεθα, τὰ δὲ Διὶ πατρὶ
ἵμνεῦσαι, τέρπυσσι μέπαν νόον ἐντὸς ὀλύμπου
εἰρεῦσαι τὰτ' ἐόντα, τὰτ' ἐσόμενα, πρὸτ' ἐόντα
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, τῶν δ' ἀκάματαν ῥεῖι ἀνδρῶν
ἐκ σωματῶν ἡδεῖα. γελᾶ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐν γαλούρειο θεῶν ὅπῃ ληριόεσσι
Σκιδναμερῆν, ἥ χεῖ δὲ κάρηνι Φοῖνρσ' ὀλύμπου
δώματα ἀθανάτων, αἳ δ' ἄμβροτον ὄσαν ἰεῖσαι
θεῶν γένος αἰδοῖον, πρῶτον κλείουσιν ἄοιδῃ
Μοῦσαι ὀλυμπιάδης κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
τὰς ἐν περὶ κρονίῃ τέκε πατρὶ μιγῖσαι
Μνημοσύνη γονοῖσιν ἐλδύθηρος μεδέσασα
Λημοσύνην τε κακῶν ἅμπαυμαλ' τε μδρμηράων
Ἥλ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας ἦσιν ἄοιδῇ
μέλλεται, ἐν σθέασιν ἀκκιδέα θυμὸν ἐχούσας
Πάρ δ' αὐτῆς χέριτες τε καὶ ἱμδρος οἰκί' ἐχουσιν
Ἐν θαλίῃς, ἐρατὴν δὲ σῶμα ὄσαν ἰεῖσαι
μέλπονται πάντων τε νόμος καὶ ἥθεα κέδνα
ἀθανάτων κλείουσιν ἐπ' ἥρατον ὄσαν ἰεῖσαι
ἐννέα θυγατέσβυ μετὰ λδ Διὸς ἐκ γεγαῦσαι

DE NOMINE

κλειώτ' ὅτ' ἔρπητε θάλαϊά τε μελ' ἰμερῆν τε
 τ' ὀρ' ἰχόρητ' ἔρατ' ὥτε πλύμνιά τ' οὐρανίη τε
 καλλιόπηθ' ἥλ' ἐπεσφ' ἐρεσάτη ὅσιν ἂ πασέωρ.

SCHOLIA

Plutarchus in libro de audiendis poetis inquit
 ὅτι τῶν ποιητῶν μυθῶδες οὐκ ἀφιλόστονον εἶναι. Id cū
 aliis pluribus tum eo maxime commēto, est cer
 nere, quo Musæ adumbrantur. Cuius & hoc uo
 lebam loco pueros admonitos, ne frigide lectu
 ri poemata, nugas modo leuiculas agi putent,
 Id quod Sophistæ quidam, οἱ κενύταιροι, temere
 persuasum habent. Sed uerum est, quod græcus
 ait, οὐ νοῦς ἐνὶ κενταύροισιν. Itaq; carmen Hesiodi
 latine sum interpretatus paulo rudius, alioqui
 græco etiam interpolato.

Τοῖς γὰρ νέοις ὁμιλλαν κατασκυβάζω. Scho
 liis explico quæ & mythologia & grammatica ra
 tio deposcit, utrunq; in Therſite ac Chely factu
 rus sum uberius.

• Iā uero a Musis ordiamur, quæ Ioui patri canētes
 Delectant magnā mentem intra olympum
 Dicentes quæ sunt, quæ erunt, quæq; ante fuerūt
 Voce concinna. Ex earum uero ore fluit carmē
 Suaue, non difficulter, gaudent uero tēpla patria
 Iouis tonantis, dearum uoce uirenti
 Tacta, insonat & uertex nivalis olympi
 Dom⁹ īmortaliū. Ipsæ uero īmortale uocē edētes

DE NOMINE

Deorū genus uenerabile, primū canunt carmine
 Musæ olympiades filia Iouis Aegiochi
 Eas in Pieria Saturnio edidit patri commixta
 Mnemosyne, animos Eleutheris demulcens
 Obluione malorū, ac trāquillatis anxiiis curis
 Hac uero edidit nouē puellas cōcordes. Quib. car
 Curæ est, i pectore latū ardorē habētibus (mē
 Iuxta ipsas Gratia ac desyderium sedes habent
 In floridis, amabilem uero per os uocē edentes
 Mulcentur, omniumq; leges ac mores inclytos
 Immortalium concinunt, amabilē uocē edentes
 Nouem puellæ e magno Ioue sata
 Cleioq; Euterpeq; Thaleiaq; Melpomeneq;
 Terpsichoreq; Eratoq; Polymniaq; Vraniaq;
 Calliopeq;, ea uero oīm est pstantissima musag.

EXAMEN

Ἀρχόμεθα ordiamur uerbum coniunctiuū est,
 gtō construiū cum ppositione, ut apud Aratū, ἐκ
 Διὸς ἀρχόμεθα. Ab Ioue ordiamur, & Homerus,
 ἐκ τῆς μυσάων ἀρχομαι, schematicōs sine ppositi
 one in hac significantia. Μυσάων gtūs doricus
 est, pro μυσῶν, da ntiū, Musa. Vnde origināda
 rum uocū multa ratio græcis est, solētq; & ipsi lu
 dere ac ludi Etymologiis. Tamē aliquas adnota
 βο μούσα a μῶσα uestigare. Nā quas poetæ musas
 uocant μυθολογικῶς, animi uis est qua in ueri

DE NOMINE

cognitionem ferimur, Hac miramur, hac inquirimus abdita naturæ. Ergo Musæ a μῶσαι dicuntur. Plato in hanc sententiam plurima. Ita saepe Homerus homines alphestas nuncupat, id est indagatores.

Declina μῶσαι, require secundum ordinē simplicium, generis fœminini est, ut eius ordinis omnia, discernunt enim græci genera declinationibus, atq; adeo id longe facillime. Iam qui uolet sibi diuitem parare linguæ supellectilem, adnotet, quæ ex hac uoce μῶσαι, ceu e fonte nascitur, uerbum μουσῶδαι, erudiri proprie a Musis, quo ego sum usus modo in elegiaco. οὐδ' ἔτι μὲν σάσῃ νοῦν φίλ' ἄδρον ἔχω.

Item μουσεύς a μῶσαι & ἔρζεν artifex carminum, is est enim eius nominis usus. Tu adiunge pro diligentia tua longe plurima.

Τὰ Διὶ πατρὶ quæ Ioui patri, τὰ articulus est postpositiuus. Nam tono inscripta uox est.

Regula. Articuli præpositiui puri .i. uocales tantum, non inscribuntur tonis ὀ ἦ. Postpositiui inscribuntur ἦ ἄ. Ex his est pro αἰ τὰ. Nam æolica dialectos, q̄ aspiratione non utatur τ, articulo αἰ adiicit uice aspirationis. Idem fecit in aliis, ut pro ἐλεῖν. Φελεῖν dicit F digamma æolico, quam latini literam recepinus reliquæ græciæ ignotam, uice aspirationis adiecto. Memi

DE NOMINE

neris huius scholii de F siquando primum Quintiliani leges.

Declina τὰ sic, ἢ ἡς &c. ut supra.

Λιῖ α ζεῖς, ζ in Λ, in heteroclitis adnotauimus.

παῖ, da nominatiuum. πατήρ, acuit finem, quia deriuatum, παῖλας τῆρων eius etymi fides apud grammaticos esto, mihi nec refellere nec probare libitum est.

Declina, ὁ πατήρ decli. quintæ simpl. ὁ πατέρος.

Nam qui tonus in recti fine est, ea syllaba non excedit, & παῖος per syncopen, ἴσθι πατέρι τὸ πατεῖ, ἐν πατέρα, non παῖα, ὡ πατέρ. Reliqui casus ex his nascuntur, tu ad analogiam recurre Datius pluralis est παῖας quem adiicio, quia formatu difficilis est.

ὕμνεῖσαι nominatiuus participii penultimam inflectit, nam α pro breui habetur, ut in fine pro sodia diximus, plurale est.

Varia

Ab ὕμνῳ. præsens participium est.

ὁ ὕμνων	ὕμνωνρος	quintæ decl. simpl.
ἡ ὕμνοῦσα	ὕμνούσης	secundæ simpl.
τὸ ὕμνον	ὕμνωνρος	quintæ simpl.

Infra formationem discas, hic te admoneo generis ac declinationis, quæ cum nominibus participia comunia habent. Ergo ab ὕμνοῦσαι fœm. singular. est ὕμνοῦσαι pluralis nominatiu⁹, & pro ὕμνῳ

DE NOMINE

Ἐὐμνέῃσα doricū est. Exempla in promptu sunt Theocritū legenti. Is in pædicis, cuius carminis est hoc initium οἶνος ᾧ φίλε παῖ λέγεται ᾧ ἀλαῖ δία .i. In uino ueritas, sic inquit, ὅν περ ἄρ' ἂν Διὶ φίλ' ἔντα τείτατον ἔθηκεας pro φιλοῦντα. Caterum hymnus proprie Deorum laus est.

Τέρπουσι delectant, æctium plurale præsens, ut τῷ πόντῳ acuit antepenultimam ex regula. In polysyllaba ultima breui &c. acutus est in antepenultima, uide supra.

Μέγαν ἐπερόκλιτον est.

ὁ μέγας

τοῖς μέγας α μέγας

τοῦ μέγας

ὅν μέγας

ὧ μέγας. Reliquos casus α μέγας forma. Sic & totum fœmininū ἡ μέγας. τῇ μέγας. In neutro sic. ὃ μέγας, τῷ μέγας. τοῦ μέγας, ὅ μέγας. Plurale α μέγας περ, μέγας μείζων μέγιστος supra cōparauimus, Νόον α νόος νοῦς. Quid α φρόν, θυμός, λόγος differat, philosophi uiderint. Tu interim mythologian capta. Musæ magnam mentem Io uis delectant, Musis, ueri scientia ad Deos transferimur, Diis similes reddimur, id quod plurib⁹ in Theage Plato differit. ἐν τὸς intra, aduerbiū genitiuo construitur. ὀλύμπου cœlum, ὀlympum dicimus ὀλωσ λαμπρόν, ut est auctor

DE NOMINE

Theon Arati interpres, nobilis grammaticus.

Ἐἶρυνσαι participium præsens ab ἔρω.

ἔρω	ἔρουντο	quintæ	
ἔρως	ἔρουντο	secundæ	declinat.
ἔρως	ἔρουντο	quintæ	

Et ab antiquo uerbo ἔρέω lit ἔρῶν ἔρουσαι ἔρουν.

Ab ἔρουσαι ἔρευσαι ut ὑμνεῖτε dorice.

Ab ἔρω est ἔρωρ dissimulatio, hinc ἔρωνεῖν dissimulare, Socraticum, & ἔρωνεῖα Ironia dissimulatio. Contra ἀλάζων simulator, ostentator uanus, qui salacon in prouerbii speciem dicitur. & ἑλακονῖσαι, uanum ostentatorem agere.

τὰ τ' ἔόντα. τὰ articulus neutri generis. τε coniunctio. φ. ἔόντα pro ὄντα ab ἐμὶ. ὦν οὐ φ. ὄν existens. Prosum hac fecunda mythos est, Musæ, quæ sunt, quæ fuerunt, & quæ uetura trahunt, Ioui canunt, hoc est, Musæ oim rerū cognitione complexæ sunt, ut Platonici dicunt, φιλοσοφίαν εἶναι τῶν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων γνώσιν.

ἔσόμενος. κ. ον. futurum.

πρὸ ante, aduerbialiter. Sed hæc alias. τε φ. ἔόντα ὄντα.

Φωνῇ uoce, sextus casus est, a φωνῇ nominatiuo, qui finem acuit præter regulam. Et si em uerbale facias a φωνέω, tamen quæ secundum eum modum formantur scilicet a posterioribus futuris cōmunes regulas accentuum sequunt, ut a τυπώ

DE NOMINE

τύπος. τόκος. νόμος. σφενδόνη α σφενδονέω. Obi-
ter in mentem uenit historiæ Gygis quam e Pla-
tone M. Cicero in tertium officiorum transtulit.
Isthic legitur. cum palam eius annuli ad pal-
mam conuerteret. Latina uox pala infrequens
est, qua Cicero σφενδόνω quod apud Platonem
nomen est pro massa, qua annuli gemma claudi-
tur, reddidit. Caterum & pala uentilabrum sig-
nificat & palacæ auri .i. massæ leguntur. Quan-
quam palathæ dici malim, quippe originis græ-
cæ, unde & palatia, & alia quadam nomina Iu-
ris cons. trahunt. Apud Platonem sic est. καὶ αὐ-
τῷ οὕτω συμβαίνειν, σρέφοντι μὲν εἶσω τὴν σφενδό-
νην, ἀλλήλῳ γίγνεσθαι. ἔξω δὲ ἀήλω.

Declina φωνή ut μουσική, uide characterē supra.

ὁμηρεῦσθαι participium, concinentes ab ὁμηρεῶ.

ὁ ὁμηρεῶν.

ἢ ὁμηρεῦσσε & ὁμηρεῦσσε ut supra.

ὁ ὁμηρεῶν.

Qua significatione uerbum ὁμηρεῶ
factum existimo ab ὁμῶς καὶ ἔρωσ.

τῶν δ' ἀκάμαρν ῥέει ἀνδρὶ ἐκ στομάτων ἡδεῖα.

Construe sic. ἡ δὲ αὐτῇ ῥέει ἀκάμαρν ἐκ στομάτων
τῶνδε. Suaue carmen fluit indefesse ex ore illa-
rum. Dii boni quam uenuste dictum est & flu-
ere carmen, & indefesse. Sola enim ea ingenii
humani functio optima est, ad quam suapte na-
tura ducitur. Suaue igitur Musarum carmen

DE NOMINE

est, quoniam fluit, hoc est sua ipsius sponte sequitur. Homerus poeta Nestorem insignem oratorem descripturus inquit, τοῖ καὶ ἄπ' ὧων μελίρροοι λυκίων ῥέειν ἀνδρῶν. Cuius ab ore fluit uox mellicoliquenti dulcior. Tantum refert, quod asturus sis, non repugnante Minerva, ut cum Horatio loquar, obeas. Tum uero indefesse. Nam quid omnium, quod & minus molestum sit, & contendamus ardentius, quam id cuius inleuit nobis amore natura. ἡλύσ' ἡδίων ἡδιστοῖς. Sic γλυκύσ' γλυκίων γλυκιστοῖς.

Declinatio in heteroclitis. Motio in capite nominis patet.

ἄλω cano, ἀνδρῶν carmen, & prolatis syllabis ἀοιδῶν, e quo reciso α, fit ὠδῶν pro οἰδῶν. Hinc est compositorum prope nimia copia κομωδία carmen ioci conuiualis, τραγῳδία carmen tragicum &c. Declina ἀνδρῶν sicut μουσῶν.

ῥέω uerbum fluo. ἀκαμαρν adiectiuum ad uerbii uicem fungens, non laboriose, indefesse, ab a priuandi nota. & καμνω laboro, quo modo κάμαρν formatum sit, infra de uerbalibus leges. Homerus ἀκαμάθων πῦρ pro uehementi igni dixit ac supra modum efferuescenti. Sunt & alia quaedam particulae quibus quod citra laborem fit describimus, ut ἀνιδρωτί, citra sudorem, & cetera.

D E N O M I N E

ἐκ σωμαίων δ' σῶμα σῶμαρος. Neutrum quintæ declin. simpl. τῶν δὲ demonstratiui pronomini significantia est, quippe compositus articulus præpositiuus ὅλε ἢ ὅλε τόλε.

Γελᾷ τε Λῶματα. templa Λῶμα Λῶμαρος ex hilarantur, γελᾷ præsens est neutri uerbi γελάω rideo numeri singularis. Solent enim græci, Ammonio auctore, neutris pluralibus dare singularia apposita. Ζηνός α' Ζεὺς ut supra.

ἐειγδύποιον tonantis, ab ἐει augendi particula componit, & δύπος sonitus. Nam fulminū auctor Iupiter est. ἐρίλαχος γ. interponit augēdi tēporis gratia ὁ ἐρίγδύπος. ἢ ἐειγδύπων καὶ ἐειγδύποιον Ionice, quo γτὼ hic Hesiodus utitur. Hic obseruabis particulas sola cōpositione usurpatas. ἐει. ξα. & similes ἐειδαχῆς admodū florēs ζᾷθεος &c.

θεῶν α' θεῶν pro θεῶν γτῦς pluralis est, uide μοῦσα ὅπῃ acuit ultimā, est enim obliquus monosyllabi acuti ὅπ uox. Declina ἢ ὅπ, τ' ὅπος, τῇ ὅπῃ. τὴν ὅπα, actūs penacuit. Nam e regula excipiunt. accusatiui omnes & nominatiui duales & plurales, ut χεῖρ χεῖρός χεῖρ χεῖρα. sic de similib' ὅπ τὰ ὅπε τῶν ὅπῃν, reliqua præstat ἀναλογία.

Λειριόεσσι adiectiuum foemininum, mouet ὁ λειριόεις florens ἢ λειριόενρος quintæ decl. simpl. ἢ λειριόεσσα. τ' λειριόεσσα secundæ
δ' λειριόεν. τῇ λειριόενρος quintæ

DE NOMINE

Ergo ὅτι λειοέωσκιδναμένη uoce florenti fracta, datiui sunt uel sexti casus. λειοέωσ deno-
minatiuum copiam significare uidetur, aut simi-
litudinem floridus, a λείειον, quo nomine pro-
prie Narcissi florem significari aiunt.

σκιδναμένη. dispersa. Dtūs est. Mouet σκιδνά-
μιος. νη. νον. nota est decli. a uerbo σκιδναμι spar-
gor, ut infra. ἡχῇ sonat, ab ἡχῶ tertia persona
præsentis, hinc ἡχῶ echo deriuatum est. κάρη
frequentius est κάρα caput, promiscue declinat.
ἡ κάρα, τ' κάρας & ὁ κάρα. τ' κάρας a κάρανον.
& ὁ κάρη. τ' κάρη. τ' κάρη. τ' κάρη. Callima-
chus. ἀρτεμισίν τε κάρην ὠμοσα, σόν τε βίον.

Νιφόεντος a νιφέω, moue sicut λειοέωσ. niualē
significat. Sic olympum cognominat, siue q̄ ni-
ues demittat, siue q̄ e tenui ac niuium simili ma-
teria sit, ὅλωσ λαμπρός scilicet, quæ interpretatio
uidebat adiungenda, q̄ ambigua sit significatio
τ' νιφόεντος ut & reliquorum huius formæ in eis.

Αἰδ' ἀμβροτῶσαν ἰεῖσαι. Hæ immortale car-
men edentes. Vnæ immortalitatē Musæ pariūt
hominibus ἐκ γ' ὀμσάων κλέος ἀμβροτῶν, ut Theo-
critus ait. ἀπριuat. βροτῶσ mortalis. ἰεῖσ ἰεῖσαι
ἰεῖσ participiū ab ἵημι, ut in uerbis cernes. θεῶν γέ-
νος αὐδῶν, πρῶτον κλείδων ἀοιδῶν. Scāde, θεῶν γένος
in dactyli numerum redactō, θεῶν duas syllabas
una cōplectere, ut apud Homerum. μῆνιν ἄειλε

D E N O M I N E

θεῖα πηληιάδεω pro πηληιάδῳ, perinde ac elisa
 uocali. Nam longa breuem concipit. & Hesiod.
 ῥεῖα μὲν ἴβειάει, quasi legas, ρεῖ. μὲν. Spondeus
 est. Sic apud Virgilium. Seu lento fuerint aluea
 ria uimine texta. κλείσιν canunt, a κλείω incly
 te celebros. πρῶτον aduerbium, primum. αἰ
 ὁ datiuus, αἰδοῖον γένος accusatiui. γένος primæ
 contract. declinat. neutrum substantiuum in ος,
 ut μέλος χάος χαλεός. θεῶν genitiuus pluralis a
 θεός, quod a θεῖω templor, seu θέειν currere deri
 uant. Nam eo uetustissimi nomine cœlum dixe
 re, quod postea οὐρανός ab ὀράω tueor. αἰγίοχοιο
 genitiuus ionicus, pro αἰγίοχος tertiæ declinat. αἰ
 γίοχος Iupiter cognominatus, ἀπὸ τῆς αἰγός ὄχῆος,
 ab alumna capra. Ea est unde κέρας ἀμαλθείας
 Copiæ cornu Ioui sacratum est, uide Callimachi
 hymnos. Pausaniam in Arcadicis & Mytholo
 gos alios.

τὰς si uis proprie exponere, fac postpositiuum
 •articulum ἄς, adspiratione in τ tralata. ἐν τῇ
 εἰκῇ. ἐν præpositio datiuo conſtruitur. Musæ in
 Pieria genitæ dicuntur, q̃ istic primum cœptæ
 sint coli, conditis a Lino sacris, ut in Bœoticis
 Pausanias, & nos ecloga in Philôda lusimus, Or
 gia Pieridum qui spiras nupera Daphni &c.

κρονίῃ datiuus, patronymicum a κρόνος, Ita
 Saturnum uocamus a χρόνος tempus, κρονίῃς.

DE NOMINE

Saturnius, primæ declinat. simpl.

Μιπεισα participium aoriston. Infra disces formationem.

ὁμιπεῖς	μιγείντες
ἰμιγεῖσθε	μιγείσῃς
ὃμιγόν	μιγύντο

Μνημοσύνη decli. secundæ simpl. Memoria, artes peperit, eleganter hoc, quantum ad μυθολογίαν attinet, a Plutarcho in conuiualibus quaestionibus agitur. Habemus & nos ad hanc rem sua uisissimos Laberii uersiculos.

Sophiam me uocant Graii, latini sapientiam

Vfus genuit pater, mater peperit Memoria.

γυνοῖσιν seminibus. Quos ego uidi Hesiodi libellos ὃ γυνοῖσιν a superiori sententia distinguunt Itaq; & ego in eum modum, sed e ratione mythologiae, supra uerti. Longe uero praestat, quantum conicio sic interpretari. Quas memoria iuncta seminibus Ioui patri, peperit, delectans Iouem, Musas inquam peperit, obliuionem malorum & curarum tranquillitatem, ut hic uersiculus appositione cum superioribus cohareat. Facit constructio uerbi μέλω, ut hūc ordinem probem. γυνός semen, uis foecunda tertiæ decl. simpl.

Μεδέω & participiū a μεδέω antiquo, curo &c.

μεδέων	μεδέσθε	μέδοι
--------	---------	-------

ἐλθθῆρος ab ἐλθθῆς quintæ declin. simpl. Io

DE NOMINE

uis epitheton & apud Pausaniam cernes, liberta-
ris titulus est.

Λησμοσύνη obliuio, α λανθάνω, quomodo ueni
at hinc docebo alio loco. Musæ animum trá-
quillant, affectib. liberant ut ex instituto Pytha-
gorico intelliges, & Clytemnestræ historia, quæ
rū demū uiolari pudicitia suā passa est, cum mu-
sicum sustulisset. Plurima ad hæc apud Athenæ-
um lege. Alio si lubet & hāc mython trahe, Nil
dignum parari musis nisi tranquilla & recte con-
stituta mente. ἁμπαύμα uerbale neutrum, si-
cut γραμμα. Μορμαυράων curarū anxiarū. Id. n.
uel μορμαύρα uel μέειμνα signi. utrunq; secūd. de-
clin. simpl. μέειμνα usitatus est. Theocr.

Πενία ὧ Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐχίρει
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο Διδάσκαλος. οὐδὲ γὰρ ἐνδεν-
αὐδοῦσιν ἐργατῖναςσι κακὰ πᾶν ἔχοντι μέειμνα. .i.
Paupertas diophante sola artes excitat

Ipsa laboris magister est. Neq; enim dormire
• Viris operatoribus malæ præbent angustia.

Huius significantiæ est & μέειμνάω uerbū, solli-
citus, anxius cogito, eius usus est in Psal. xxxvii,
ὃ μέειμνήσω ὡς τὸ ἁμαρτίας μου & anxius seu sol-
licit⁹ ero pro peccato meo. Cōmodum reddidit
græcus emphasin uocis hebrææ אֲנִי לֹא אֶחָדָה latini co-
gitabo legimus, quod uides q̄ non respondeat ple-
næ significantiæ uerbis. μέειμνήσω ὃ אֲנִי לֹא

DE NOMINE

ὁμόφρωνας ab ὁμῶς φρονεῖν, æquis legibus cōueniunt Musarum cantilenæ, id est, Tum demum recte artes tractantur, cum aliæ aliis iunguntur, choris gaudent Musæ. Dialectica rhetoribus usus est, geometria astronomis, poetam philosophia philosophum poetica commendat, atq; id est quod ἐγκύκλιον uocamus παλαιάν.

Declina. ὁ ὁμόφρων, ὅ ὁμόφρονος iuxta analogiam quintæ simplicium ω in ο mutatur,

Regula. Comparatiua, uerbalia & quæ a uerbis decōposita sunt, ω in ο mutāt κρείσσων κρείσσω, συμφράδμων συμφράδμωνος, ὁμόφρων ὁμόφρονος. Reliqua in ω, ω seruant. ἦσιν datiuus articuli postpositiuus, pro αἷς, αἱ in η soluto, αἷσιν. iv πᾶσιν κῶς adiicitur.

σῆθεσιν a σῆθος pectus, neutrum declin. primæ contractorum. σῆθεσιν datiuus pluralis ω gemiatur augendi temporis gratia. ἀκῆλος ab ἀκῆλος luctus, unde ἐπικῆλιον sicut ἀληθής primæ contractorum. θυμός ardor & impetus quidam conficiendæ rei, ut apud Homerum βάλειν ὅλε ἔρ θυμός, & θυμός ἐνὶ σῆθεσι φίλοισι μάχων ἐφορμάται. uides ut Homerus θυμόν ardorem, & ὄρμην impetum cōiunxerit. Et Propheta deprecaturus subitā noxæ uindictā κύει μὴ ἔθ' θυμῷ σου &c. Ne in furore &c. Nam belle θυμός cū hebræa uoce Πῶν conuenit. Εχούσας ab ἔχουσα partici-

DE NOMINE

pio, moue perinde ut superiora. πᾶς δ' αὖ τῆς
 pro πᾶς δὲ αὐτῶν, αἰ in ἡ soluto. χᾶριτες de /
 clin. χᾶρις χᾶριτος χᾶριτι χᾶρειν, analogice reli
 qua. Iuxta Musas Gratia sunt, habent eā no
 men a χάρα gaudio, & recte. Nam quicquid est
 humanæ ac ciuilis consuetudinis, Gratiis debe
 mus. Ita Xenocratem Plato admonebat, ἀπέν
 δειν χᾶρισμα, Sacrificare Gratiis, quo uitæ usu ma
 gis urbano ac comi esset. Absit ergo a Musis li
 uor, absint omnes illiberales affectus. Id quod
 uolebat Aristoteles inquiring, εὖ φιλόστοφον, φιλό
 καλον εἶναι. ἡμερος, τοῖς ἡμέρου. Desiderium re
 cte faciendi, laudis amor. τί γὰρ καλλίον ἀνθρώ
 κων εἰς ὁλβίῳ ἢ κλέος ἐσθλόν, ἐν ἀνθρώποισιν ἀρεθῶν
 οἶκος. οἰκίον diminuti. Εν θαλίῃς pro θαλίαις,
 θάλλειν florere. Νόμους καὶ ἠθεῶν κλείουσιν.
 celebrant leges & mores immortalium, Respub
 licæ & legibus bonis, & bonis moribus consent,
 oportet. Hæ artes dignæ laude sunt, quæ mores
 ornant, & bonas leges confirmant. Sed immor
 talium, ait, Heroas si lubet intellige. ἐπὶ ἑρατὸν
 ἐπὶ ἑρατὸν amabilem. προφερέσκειν compara.
 προφέρῃς προφερέσεις προφερέσκεις &c. Nomi
 na Musarum apud Plutarchū in symposiacis ex
 plicantur. Est & Pharnuti liber in omnium ma
 nibus, quo malo ingenium experire tuum, quā
 his nugis meis teneare diutius.

DE VERBO

49

ERBVM ῥῆμα dictio est
quæ modis, temporibus ac
personis flectitur. Verborum
alia personalia sunt, quæ per
distinctas personas & ἐγκλί-
σεις, id est terminationes ua-
riantur, λέγω λέγεις λέγει.

Alia impersonalia, quæ modis ac temporib⁹ ua-
riant, numeris ac personis non uariant. Constru-
ctio addit numeros ac personas, προσκει μοι ἐ-
δωκεν. προσκει υμῖν ἐδωκεν. εἰρηται πο-
μετεμ. τυχωσεως.

ACCIDVNT VERBO

Genera. Personæ. Figuræ. Numeri. Modi,
Tempora. Coniugationes.

GENERA

Διαθέσεις dispositiones uerborum, id est coniu-
gandi figuræ tres sunt ω μοι passiuorum. μοι me-
diorum. ω dispositio actiua est. i. quædam coniu-
gandi figura, qua per omnes modos, tempora,
& personas facilis notio est, quæ terminatio acti-
na sit. Vt λέγεις λέγει λέγῃσι ἐλεῖς, dispositionis
actiuae sunt, quia ex ω nascuntur. μοι passiuorū
dispositio est, qua scitur quæ terminatio passiuā
sit, ut τέτυμαι τυπείδαι, dispositionis passiuæ
sunt, quæ ex μοι nascunt. Mediū aliquas ex utroq⁹

G

DE VERBIS

terminaciones usurpat. Ergo alia est ratio gene-
rum apud latinos, alia apud graecos. Genera lati-
na, significationem uerbi explicant, graeca filum
coniugationis. Quapropter & apud graecos du-
plicia genera uerborum fingito, etymologica
quae coniugationis notiones sunt. Syntactica,
quae significationem expediunt, ut $\tau\acute{\iota}\pi\eta\omega$ actiuum,
 $\tau\acute{\iota}\pi\eta\mu\alpha\iota$ passiuum uerberor, & $\tau\acute{\iota}\pi\eta\mu\alpha\iota$ mediũ,
actiuæ & passiuæ significationis. Nennrum $\dot{\upsilon}\gamma\acute{\iota}\alpha\iota$
uo ualeo, deponens $\mu\alpha\lambda\chi\omicron\mu\alpha\iota$ pugno. Et hæc ua-
rietas generum in syntaxi est. Caterũ in etymo-
logia $\dot{\upsilon}\gamma\acute{\iota}\alpha\iota\omega$ actiuum characterem. $\mu\alpha\lambda\chi\omicron\mu\alpha\iota$
passiuum sequitur. $\dot{\upsilon}\gamma\acute{\iota}\alpha\iota\omega$ dispositionis actiuæ
est, $\mu\alpha\lambda\chi\omicron\mu\alpha\iota$ passiuæ.

TEMPORA

TEMPORA ^{χρόνοι}
 Hoc opus, hic labor est, ^{ἐν τῷ} secernere ^{χρόνος}
 Instans tēpus, quod mō sit, significat λέγω dico.
 Παράτατικός ^{τὸν} χρόνος. Extensium tempus, in /
 choatium modum nominant, extenso tempo /
 re in rem quæ agebatur nondum confectam,
 Quom tu luderes, græcabar.

Παράκειμος χρόνος. Ptiñ perfectum, prorsum
absolutā actionē designat, Adiacens tēpus dicif.
Nam quod primum iam factum est significat

Υποβρουντελικὸς χρόνος, Plusquamperfectum
tempus, eius usus est græcis, qui & latinis.
Αόριστος χρόνος. Indefinitū ptm̃. A paracimeno

DE VERBIS

differt, q^{uod} ^{ῥῆμα} πῆκεν ^{ῥῆμα} ἰμῶνον pterlisse rem primū iam in
dicat, quapropter πῆκεν ἰμῶνον. i. adiacēs iuxta po
situm ei quod trāsit dicūt, ἀόεισιν, pteriisse quidē
rē, sed indefinite, num olim, an modo pterierit.
Vt cū dico πῆκα cecidi, indico primū me iam
cecidisse. Cum uero ἐπεσον dico, quod ἀόεισιν est,
cecidisse me significo, sed ambiguus est quo cum
loquor, olim ne an nuper ceciderim. Quæ dupli
cis pteriti ratio uel hoc probat mihi, q^{uod} act⁹ alios
paracmeno, alios aoristo significātius exprimi
mus. Tun' malebas paracmeno expressum hoc
Homeri. Τουνεὶ ἄρ' ἀλλ' ἐδῶκε ἐκκρόλος, καὶ ἐπ'
δῶκε. i. Phoebus ob hanc mala multa dedit, atq; in
super addet. Conuenit ἐδῶκε indefinitū esse, quia
& olim & nuper grācos Apollo afflixit. Nil adde
bat definita ratio temporis, & huic sententiæ οὐδ'
ὅδε μετὰ λήξει θυμῷ εἰξας. i. cū tu impotēti aīo, ac
furori tuo paruisses. Nā si lubet cū pareres, inde
finitum participium εἰξας exponito. At refere
bat temporis modus hoc loco. ^{ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ αἰὶν ἡ αἰὶν} ἰζονδ' εἰν ἄγῃ
^{ὁμοῦ} πεπνυγμένον. cum significaret poeta nouo malo
iam labefactatos principum animos. Longius
forſan immoror huic disputationi quā ferat τὸ
^{ἡ γὰρ ἐστὶν ἡ αἰὶν ἡ αἰὶν} αὐτοχέδια ζῆρ. Sed uisum est precium operæ
id, q^{uod} scio his nonnunquam labyrinthis temporū
græcorum pueros turbari, præsertim re latinis
ignora. Itaq; Prisciani uerba adiiciā, quo sciant

DE VERBIS

quid inter latina & græca tempora intersit. Sic ille. Sciendum tamen, q̄ Romani p̄tō perfectō non solum in re completa modo utuntur, in quō uim habet ei⁹ quod apud græcos ^{perfectū} πᾶκεῖμνος uocatur, quem Stoici ^{perfectū} τέλειον ἐνεσώτα ^{perfectū} nominauerūt. Sed etiam pro ἀόεισιν accipitur, quod tempus apud græcos tam modo perfectā rem, quā multo ante significare potest. Et sicut apud illos inde spiritum tempus adiectione ^{ante} τᾷ ἄνωγ aduerbii, τὸν πᾶκεῖμνος id est adiacens tempus, & adiectione ^{ante} τᾷ πάλαι, ^{ante} ἐν ᾧ ὄρον τέλειον, id est plusquā perfectum refert. Sic apud nos hoc idem est p̄m̄ perfectum, potest enim & modo & multo ante intelligi perfectum. Et apud authores hoc exemplis adprobatur. Euander enim apud Virgil. in viii. de matre sua. Cecinir quæ prima futuros Aeneadas magnos, & nobile palanteum.

- Cecinir dicit, pro cecinerat. Multo enim ante illā cecinisse intelligit. Et ipse Poeta e sua p̄sona. Troiæ qui primus ab oris Italiam fato profugus, Lauinaq; uenit. Venit pro uenerat. Hic enim quoq; multo ante intelligit uenisse Aeneam in Italiā. Ergo proprie si quis contempletur uim præteriti, non aliam significationem iudicabit hoc habere, quā illud quod apud græcos ἀόεισιν uocāt. Hoc aut differt a plusq̄ perfectō. Quod illud per se prolatum non

DE VERBIS

eget aduerbio pridem, quod habet in se natura-
liter. Nisi si uelimus explanandæ quantitatis tē-
poris caussa addere ante quot dies uel annos. Nec
licet illi modo uel nuper aduerbia adiungere. Ptm̄
uero perfectum ad manifestandam significatio-
nem eger modo uel pridem aduerbiis. Hæc Pri-
scianus de ptō latino. Vides ἀόριστον id significare
quod ptm̄ latinum, hoc est indiscriminatim, id
quod modo transiit. Παρακείμενον uero certo id
quod modo præteriit. Cæterum duos aoristos
copia fecit. Nam idē uterq; significat. Μέλλων
χρόνος. Futurum tempus, id quod latinis signifi-
cat, λέξω dicam. Duos μέλλοντας copia fecit. Idē
uterq; significat. Est aut atticis μετ' ὀλίγον μέλλον
Mox futurum, quod latini propemodum sic red-
dimus. Vicero, dum is se expediat. Vide Priscia-
num, & Erasmus in Copia Verbornm.

Modos, personas, numeros ipse obseruabis

CONIVGATIO

Diatheſes uerborum tres sunt. ω . μετ' passiuū
μετ' medium. Ex diathesi ω reliquæ nascuntur,
quapropter cuius ordinis coniugationum ω est,
eiudem & passiuæ & mediæ sunt. Nam & singulis
actiuis mediæ nascuntur, sicut & passiuæ. Diathe-
ſis uero actiuæ triplici caractere constat. Aut ω
καρπύονω, id est uerbi quod penultimam acuit, ut
πῶω pono. Aut ω circūflexo, quod a uarytonis

DE VERBIS

nascitur, ut ^{P_{rimo}}πθω. Aut ^{P_{rimo}}μι, quod a circumflexo or-
ritur, ut ^{P_{rimo}}πθ^ωμι.

Triplex est ergo coniugatio. Aut uaritona in
ω. Aut circumflexa in ^ω. Aut eorum quæ ^ω des-
nunt. Iam cuiq; sua passiua & media accense.
Primum ergo de uarytonæ coniugationis ordi-
nibus dicemus, quoniam ex eis genera coniuga-
tionum alia fluunt.

ORDINES VARYTONAE

coniugationis sunt sex.

Discrepant literis formatiuis quæ χαρακτη-
στικὰ uocantur. Est autem litera formatiua, quæ
ω proxima anteit, ut τὸ π^ω est primæ coniugati-
onis, quia habet formatiuam π^ω.

PRIMVS ORDO CON

iugandi Varytona, ubi est

ante ω præsentis.

β Hæ literæ mutantur in futuris & præteri-
τ tis, in cognatas sibi, futurum †, paraci-
φ menon φ habet, τὸ π^ω τὸ †^ω τέτυφα
π^ω

SECVNDVS ORDO

ubi est ante ω

præsentis.

γ Futurum ξ format. Paracimenon χ, ut
κ λέξω λέξεχα.
χ λέξω λέξεχα.
κ†

DE VERBIS

TERTIVSordo Coniug. habet

λ Futurum σ. Præteritum κ, ut
θ ἄλω ἄσω ἤκα.

τ

QVARTVS habet

ζ futurū plærung σ habet, ptm κ, Φράζω φρά
σω πείφρακα. ω uel τῖ attico more plærūq ξ futu
rum ptm χ format, πράττω πράξω πείπραχα.

QVINTVS habet

λ Hæ literæ imutabiles dicunt, quia in futu
μ ris non mutantur, τάλλω τάλω, κείνω
ν κεινώ, nec in declinationibus mutantur,
ρ Φράδμων Φράδμονος. νέσω νέσρος.

Nr manent, cum alia consonantes eximant,
ut αἰάσῃ αἰανρσ, λιτῖ λιβός. Hæc coniugatio per κ
ptm facit, τάλλω ἐτάλλα, πείρω ἐπάρκα.

SEXTVS ordo

Est qui ω purū definit, id est ante quod nō est
consona σ futuri. κ præteriti formatiua.

^{ἄνω} μύω	^{ἄνω} ποίω	^{ἄνω} τιμάω	^{ἄνω} ἰσώω
^{ἄνω} μύσω	^{ἄνω} ποιῶ	^{ἄνω} τιμῶ	^{ἄνω} ἰσῶ
^{ἄνω} μέμικα	^{ἄνω} πεποίηκα	^{ἄνω} τετίμηκα	^{ἄνω} ἔπιδυκα

Atq hæc est coniugatio, e qua & circumflexa
& quæ μι desinunt, deriuantur.

DA PARADῆγμα. τύπω.

Sex ordines coniugationū unico hoc utuntur
paradῆγμα, uariatis præteritis & futuris iuxta

G iiii

DE VERBIS

singularum characteristics. Atqui spectabis in
 π³adδgmate, quo modo tempus e tempore oria
 tur, ut a τύτω ἐτωτα. Item quā multiplex ua
 riatione uerboꝝ, alia principii, alia ἐκλίσσεως seu
 finis, ut τέτωφα a τύπω desciiuit, non solum sine
 mutato πω in φα, sed etiā principio τω in τετω.

Prīm imperfectum

Aoriston primum

Pariter initio uariant

Aoriston secundum

Characteristica præteriti plusquamperfecti &
 perfecti petitur τέτωφα ἐτετύφει, φ in utroque
 est characteristica Aoristi a futuro τύτω ἐτωτα.
 Fines ergo per characteristics futuri ac præteri
 ti uariantur. Fac characteristics rationem
 prudens colligas, ut singulis ordinibus, singulos
 characteras atq; adeo cognatas literas deputes.
 Β cum π cognata est, ergo eiusdem sunt coniu
 gationis. Φ cum κ nihil conuenit, alterius est
 igitur ordinis κ, alterius φ. Iudicii hæc sunt, & a
 •crimonix cuiusdam non plebeix, sine qua ratio
 nem μεθολικῶν uerborum non facile adsequere.

CONIVGA.

Actiua declinabo, id est λιάθενω. Mediis
 non admixtis, ne quid non ordine suo Iuuentus
 expe cter.

*Indicant Typus κινῶν
 Οὐστῶν ἐνέσω χροῖ*

DE VERBIS

S. ^{ῥησις} τύπω	S. ^{ῥησις} τύπῃς	S. ^{ῥησις} τύπῃ
D. ^{ῥησις} τύπῳ	D. ^{ῥησις} τύπῳ	D. ^{ῥησις} τύπῳ
P. ^{ῥησις} τύπῳ	P. ^{ῥησις} τύπῳ	P. ^{ῥησις} τύπῳ
S. ^{ῥησις} ἐτύπῳ	S. ^{ῥησις} ἐτύπῳ	S. ^{ῥησις} ἐτύπῳ
D. ^{ῥησις} ἐτύπῳ	D. ^{ῥησις} ἐτύπῳ	D. ^{ῥησις} ἐτύπῳ
P. ^{ῥησις} ἐτύπῳ	P. ^{ῥησις} ἐτύπῳ	P. ^{ῥησις} ἐτύπῳ
S. ^{ῥησις} τετύφα	S. ^{ῥησις} τετύφας	S. ^{ῥησις} τετύφε
D. ^{ῥησις} τετύφῳ	D. ^{ῥησις} τετύφῳ	D. ^{ῥησις} τετύφῳ
P. ^{ῥησις} τετύφῳ	P. ^{ῥησις} τετύφῳ	P. ^{ῥησις} τετύφῳ
S. ^{ῥησις} ἐτετύφειν	S. ^{ῥησις} ἐτετύφεις	S. ^{ῥησις} ἐτετύφει
D. ^{ῥησις} ἐτετύφῳ	D. ^{ῥησις} ἐτετύφῳ	D. ^{ῥησις} ἐτετύφῳ
P. ^{ῥησις} ἐτετύφῳ	P. ^{ῥησις} ἐτετύφῳ	P. ^{ῥησις} ἐτετύφῳ
S. ^{ῥησις} ἐτύφα	S. ^{ῥησις} ἐτύφας	S. ^{ῥησις} ἐτύφε
D. ^{ῥησις} ἐτύφῳ	D. ^{ῥησις} ἐτύφῳ	D. ^{ῥησις} ἐτύφῳ
P. ^{ῥησις} ἐτύφῳ	P. ^{ῥησις} ἐτύφῳ	P. ^{ῥησις} ἐτύφῳ
S. ^{ῥησις} ἐτύπων	S. ^{ῥησις} ἐτύπων	S. ^{ῥησις} ἐτύπων
D. ^{ῥησις} ἐτύπων	D. ^{ῥησις} ἐτύπων	D. ^{ῥησις} ἐτύπων
P. ^{ῥησις} ἐτύπων	P. ^{ῥησις} ἐτύπων	P. ^{ῥησις} ἐτύπων
S. ^{ῥησις} τύπω	S. ^{ῥησις} τύπῃς	S. ^{ῥησις} τύπῃ
D. ^{ῥησις} τύπῳ	D. ^{ῥησις} τύπῳ	D. ^{ῥησις} τύπῳ
P. ^{ῥησις} τύπῳ	P. ^{ῥησις} τύπῳ	P. ^{ῥησις} τύπῳ

DE VERBIS

	^{Verbo} Μέλλω δέυτερος	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τὸ ὦ	^{Verbo} Τὸ ὦ
D.	^{Verbo} Τὸ ὦ	^{Verbo} Τὸ ὦ
P.	^{Verbo} Τὸ πούμω	^{Verbo} Τὸ πούσι

	^{Verbo} Προσάκτικὸς ἐνέσω	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π
D.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π
P.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π

	^{Verbo} Παρακείμενος	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τέτυφε	^{Verbo} Τέτυφετω
D.	^{Verbo} Τέτυφεν	^{Verbo} Τέτυφεντων
P.	^{Verbo} Τέτυφετε	^{Verbo} Τέτυφετωσιν

	^{Verbo} Λόγιος πρώτος	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τὸ φ	^{Verbo} Τὸ φ
D.	^{Verbo} Τὸ φ	^{Verbo} Τὸ φ
P.	^{Verbo} Τὸ φ	^{Verbo} Τὸ φ

	^{Verbo} Λόγιος δέυτερος	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π
D.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π
P.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π

	^{Verbo} Εὐκτικὸν ἐνέσω	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π
D.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π
P.	^{Verbo} Τὸ π	^{Verbo} Τὸ π

	^{Verbo} Παρακείμενος	^{Verbo}
S.	^{Verbo} Τέτυφοιμι	^{Verbo} Τέτυφοι
D.	^{Verbo} Τέτυφοι	^{Verbo} Τέτυφοι

DE VERBIS

P. ^{καρπύς} τετύφοιμ^{καρπύς} τετύφοιτε ^{καρπύς} τετύφοιεν
 S. ^{νιφάρω} ^{Αόειδος} ^{πρώτος} ^{β.} ^{Αθήν.}
 D. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 P. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 S. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 D. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 P. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}

S. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 D. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 P. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}

S. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 D. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 P. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}

S. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 D. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 P. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}

S. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 D. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}
 P. ^{νιφάρω} ^{νιφάρω} ^{νιφάρω}

Παράκειμνος πρώτος

DE VERBIS

<i>Verba</i>	<i>Verba</i>	<i>Verba</i>
S. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
D. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
P. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>

<i>Verba</i>	<i>Verba</i>	<i>Verba</i>
S. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
D. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
P. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>

<i>Verba</i>	<i>Verba</i>	<i>Verba</i>
S. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
D. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
P. <i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>

<i>Verba</i>	<i>Verba</i>	<i>Verba</i>
<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>
<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>	<i>Verba</i> <i>Verba</i> <i>Verba</i>

Paradigma integrum diatheseos ω subiectum est oculis. Nolebam prorsus turbatum puerum, quare & media dempra sunt, & nihil uariationis κατὰ Λιαλέκτους indicauimus. Itaq; sequentē scholia, quibus & τὰ κατὰ Λιαλέκτους adnotabo, sed paucis, & regulare temporum formationes exequar. Id enim prope solum græca discipulis perosum est. Nos enim, quæ ad rem attinebunt, longe facillime, quippe ordine ac methodo tractare. Primum ergo de formationibus

Τὴν ω.

Prima positio est, unde deriuabis reliqua tem

DE VERBIS

pōra. Variant autē tempora & fine & initio.

ἐτυπῶν.

Dupliciter a τυπῶ deficit initio & fine.

De ἐκλήσει Regula.

Πρῶτον imperfectum uocis ἀστυα οὐ definit, cum
characteristica praesentis, τυπῶ ἐτυπῶν. χαίρω
ἐχαίρων. Animaduertant pueri, ne quid praesen-
tis characteristica mutant, id quod procliuē ad-
modum est in uerbis diphthongatis, ut χαίρω.

De uariatione initii.

Praeteritum imperfectum augetur uel adiecta
ad principium uerbi uocali e, uel mutata litera
breui in longam. Et hoc primum in uerbis imperfec-
tis uocalibus.

Syllabicum, ubi syllabae innume-

Augmentum ro uerbū crescit, τυπῶ ἐτυπῶν

Temporale, ubi tempore tñ pri-
ma uerbi syllaba crescit.

QVAE VARIENT

initio.

Mutabili α ε ο augetur tempore, ut
αἰώω ηδῶν. ἐλέω ηλέου.

Vocali ονομάζω ὠνομάζον.

Immutabili η ι υ ω, nec sylla-
ba, nec tempus accrescit tali
uerbo, ut ἰππῶν ἰππῶν.

Mutabili α αν οι augetur, ut
αἰρώ ηρῶν, αὐλέω ηυλέον, οἰκτεῖ

Diphthōgo

Omne uer-
bū incipit
aut

DE VERBIS

^{ἡ μεταβολή}
 ὧς ὠκτερον.

Immutabili & εις. in iis ni
 hil muta, ^{ἡ μεταβολή} ἐν δὲ ἑσθλῶν. Sæpe

Diphthōgo transitu literarum, symbo
 lico tamen ^{ἡ μεταβολή} ἑσθλῶν leges, sic
 ex ^{ἡ μεταβολή} εἰδῶ ἢ δῃ, ut infra in
 Therſite uidebis.

Consonante. De hoc regula est. Adſciſce
 re ſyllabam ε οἶα uerba quæ a cōſonātib⁹
 ordimur, idq; ſyllabicū est augmentum.

Atq; hæc est ſimplicium regula. Compoſita nō
 uariant eodem modo, id quod ^{ἡ μεταβολή} ordine ſubiectæ
 regulæ docent. PRIM A.

Quæ nomini uerba componuntur, augēt ſim
 plicium modo. ^{ἡ μεταβολή} φυſιογνωμονῶν ἐφυſιογνωμόνων. Sic
 Gellius lib. i. cap. ix. de Pythagora, Iam a princi
 pio aduſcentes, qui ſeſe ad diſcendum obtule
 rant. ἐφυſιογνωμόνῃ. i. e naturæ habitu iudicabat,
 præteritum enim imperfectum eſt. uerbum a Φό
 ρος καὶ γνωμων ſit. ^{ἡ μεταβολή} in gæro nomine γνωμωνας νοτας

^{ἡ μεταβολή} χειραγωγῶ ἐχειραγωγῶν

^{ἡ μεταβολή} φιλοσοφῶ ἐφιλοσοφῶν

^{ἡ μεταβολή} οἶνοχεῶ ὠνόχων. Homer. νέκταρ ἐϋνοχόει. e ad
 iecit attica figura, ut infra dicam.

^{ἡ μεταβολή} ῥατῶ δῶ ἐρρατῶ δῶν. a ῥατῶ καὶ ὠδῇ, aliis a ῥαβ
 δος deducere placet.

^{ἡ μεταβολή} λείψυγῶ ἐλειτούργῶν

DE VERBIS

SECUNDA REGVLA

Quæ uerba sola compositione usurpantur, nec statim ex aliis usitatis simplicibus componuntur, augent initia modo simplicium.

^{Prosimios} Προσμίω a ^{οἰμίζω} προσοίμω uel οἰμός, ut uult Vlpianus Demosthenis interpres. ^{οἰμίζω} οἰμίζω uerbum non est. ^{Prosimios} Προσμίω ut in Moralibus apud Aristotelem ^{προσμίω} προσμίω.

^{ἐμμέλω} ἐμμέλω. Sicut apud Nazanzenum in Panegyri in Athanasium. ^{ἡμελήθη} ἡμελήθη. i. par fuit. ^{ἐκπιτύωται} Caue legas ἡμελήθη, ut in Aldicis ^{ἐκπιτύωται} ἐκπιτύωται. Sic est autem apud Gregorium.

^{ἐνέγκω} Τούτων Αθανάσιος, τοῖς μὲν ἡμελήθη, ^{ἐνέγκω} τῶν δὲ μετὰ κρὸν ἀπελείφθαι, ἐστὶ ὅνους καὶ ὑπέρεχεν &c. ^{ἐνέγκω} ἐνέγκω.

TERTIA REGVLA

Quæ composita eadem significatione pro simplicibus usurpantur, id est quorum compositio simplicis significationem non mutat, augentur initio simplicium modo.

^{ἐνέπω} ἐνέπω ^{ἐκάζω} ἐκάζω ^{ἐκάζω} ἐκάζω

QVARTA REGVLA

Cum ^{προ}positio uerbi significatū mutat, auget uerbum, non ^{προ}positio. Hic admonitū uolo puerum, obseruet uocalium elisiones, cognatarum literarum ^{συμβολισμους} συμβολισμους, ut ^{συμβάλλω} συμβάλλω ^{συνέβαλλον} συνέβαλλον.

DE VERBIS

proverat ^{Præteritum} μ , καθάρω, ex κατὰ & αἶρω α eliditur,
 τ in θ mutatur, quoniam quæ sequitur verbi vo-
 calis adspirata est, καθάρω.

καταλέγω κατελεγον
διαβαλλω ανεβαλλον
καθαιρω καθαιρον
μεθικω μετωκω
πτεαλιπαριζω πτε
λειπω πτιζον

Idem dixeris etiā si plu
res in cōpositione sunt
p̄pōnes, ut παρανευλημέ
vos νοῦσ turbatus anim⁹
Metaphora est a turba
tis lingulis tibi arum

τῶν πρὸς τὸ ^{procedunt} καὶ uocales non eliduntur, ut πρὸς
 βαλῶν πρὸς βαλῶν, οὐ in ου saepe commutatur, fit
 πρὸς βαλῶν obiiicio, propono significat. Vnde
 πρὸς ἐλμια ^{proponitur} est quod proponitur. Ita ex οὐ, & fit, &
 aliis uerbis, ^{proponitur} πρὸς κοκκῶν ^{proponitur} πρὸς κοκκῶν. Sic Ari
 stophanes ^{proponitur} πρὸς κοκκῶν ^{proponitur} πρὸς κοκκῶν. Sic Ari
 stophanes ^{proponitur} πρὸς κοκκῶν ^{proponitur} πρὸς κοκκῶν.

Eſt autem ut hoc ceu auſtarium καὶ περὶ ὅρων
adiiciam, Cordax comica ſaltatio, eneruis ac in-
decora, cuius opinor aliquam ſpeciem in Atella
nis manſiſſe. Ad eam alluſit in Adelphis Terentius
Tu inter eas reſtim ductās ſaltabis .i. κορυλακιſμὸν
agens. Vide Athenæum in xiiii. lib. Et nos alias
pluribus, parum enim ad rem attinent quæ iſtic
a Donato, ſi modo γνηſτα ſunt, ſcribuntur.

SEXTA

Δυσ & εὐ non mutant, ut

ὁ ἄρχων τοῦ οὐρανοῦ
 ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων.

DE VERBIS

^{omni} ὁμῶς & ^{primarium} ἁπτεriticon uariant, ut ^{confusio} ὁμολογῶ ὁμο^{Conf} λόγον, ἀφρονῶ ἡφρόνων.

Hactenus de formatione primæ personæ præteriti imperfecti, reliquas ex illa fingito ut analogica forma uides. quippe quæ solis ἐγκλίσις .i. finalibus desinentiis a prima persona uariât, ut ἐτύπουν ἐτύπῳ ἐτύπη, & pro ἐτύπη ionice τύπησκε. Cuius te pleonasmī hic admoneo, q̄ nusquā in Homero non occurrat, in tertiis personis præteriti imperfecti actiui, ac duorum aoristorum, ut secundo Iliados ὁμοκλήσκειτε μύθῳ .i. oratiōe cohortatus est. Erat em̄ hæc regularis forma.

^{confusio} ὁμοκλῶ ὁμολῶ. & in Aoristo primo ὁμοκλήσκει ὁμολήσκει ὁμολήσκει. Hinc ablato augmento, sic enim solet, & finali in α mutato, adiecto σκε, fit ὁμοκλήσκει.

τέτυφα unde

Omne ptm̄ paracimenon actiuū α desinit cū sua characteristica, quam supra ex ordinibus conjugationum pete, τύπω τέφα.

C V R τε

Augetur præteritum paracimenon aut pariter cū paratatico, si uerbū a uocali incipit, ut ἄδον ἤκα. Aut supra parataticon si a consonante incipiēs uerbum ε assumpserit ἔδ ε addet primā nerbi consonantem, ut λέγῃ ἐλέγῃ ἐλέχεα.

H

DE VERBIS

perinde ac ueteres latini mordeo memordi,

EXEMPLA

θύω τέθυκα

Vides ut non repetat

θισπυρίζω τεθιγύεικα

aspiratio, sed sola as

φιλεμυσοῶ πεφιλεμούσκα

pera tenuis.

χολάω κεχόληκα

φυσάω πεφύσκα

ἐμφυσάω ἐμπεφύσκα

Excipe quæ primam uerbi consonantē nō re
petunt, quorum hæc uidelicet sunt initia.

γνω, ut γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα notifico.

γρη, ut γρηγορώ ἐγρηγόρην ἐγρήγορα medium hoc est
ρ, ρίπτω ἐρρίπτω ἐρριφα proiicio.

εράτω λαῶ ἐρρατώσθην ἐρρατώληκα.

Et quæcunq; a duabus consonantibus incipiunt

τάλλω ἐτάλλον ἐτάλκα

ξύρω ἐξύρω ἐξύρηκα

σέλλω ἐσάλλκα.

Id uero sic habet, non repetunt consonantem
uerbi primam quæ a duabus consonantibus in
cipiunt, nisi fuerit muta cum liquida, tum enim
repetitur initii consona.

φροισιάζω πεφροισιάκα

apud Homerum ἐπιτέ

ζέπω τέζαφα

ζάφαται præteritū pas

πράττω πέραχα

siuum ionicum est.

φράζω πέρακα

κτώμαι κέκτημαι

DE VERBIS

Notabis tamen quæ de γρῆ & γνω dicta sunt.

Interim quod alii magnis cōmentariis agunt, discẽ, ut uocales præteritorum penultimæ uariẽnt intercisfis diphthongis πείρω ἑώρακα, φαίνομαι ἑώρακα γ pro ν ante κ. Verba quintæ coniugationis quæ ε in futuri penultima habent α in præteriti penultimam transferunt.

Hæ sunt cōmunes paracimeni notiones, habet attica dialectos gemino augmento πτῆν, ut

ὄρω

ὄρων communiter, attice ἑώρων

ὄρακα communiter, attice ἑώρακα &c.

Sæpe etiam cōsonante repetita, ut ἀκούω ἡκούκα ἀκήκοα attice. Si quando ab λ uel μ incipit τῶ λ uel μ nihil nisi ε præponunt, ut λήχω ἑίληχα Theocritus ἑίληχας μέγα ἄστυ &c.

Caue obliuiscaris eorum quæ initio non uariant, ut in tabella supra uidisti.

ἡχῶ

ἡχων

ἡχηκα

ἱππεύω

ἱππῶν

ἱππῶνκα

ἑτετύφειν unde

Hyper syntelicon a paracimeno deriuatum, a postremo paracimeni mutato in ειν.

Variat initio.

Augetur enim uocali ε supra paracimenon, si a consonante uerbum incipit, secus si a uocali, ut

ἄλω

ἡλόν

ἡκα

ἡκειν

DE VERBIS

Τὸ $\downarrow$ ω unde?

Futurum primum est, sola characteristica mutata, alia est cuique coniugationi futuri characteristica, ut supra in discernendorum ordinum typis videre licet.

Quintae coniugationis uerba, quia characteristicam consonantem praesentis non mutant, futura discrimine accentus nota, ut κείνω κεινῶ. Item aliquoties penultimae uocalis passione quae ut brevis sit fit e $\downarrow$ άλλω $\downarrow$ αλῶ, e ω είρω ω ρῶ, φαίνω φανῶ, σίλλω σιλῶ, κάμνω καμῶ.

De anomalis nihil praecipio, ut καίω καύσω, μέλω μελίσω. & atticum est νομίζω νομίσω νομισῶ sic huius formae similia afficiuntur.

Τυ ω unde?

Secundum futurum significando a primo non differt, uariat ab eo sola characteristica consonante mutata. Fit autem secundi futuri character e primi futuri formatiua, si mollescat.

PRIMA REGULA

Mutatur ergo characteristica sic, si praesens duabus consonantibus finit, transfer in futurum secundum eam consonantem, quae est coniugationis propria
 $\tau\upsilon\pi\omega$ $\tau\upsilon\omega$ ω & ϵ primae coniugationis propriae sunt, non τ .
 $\beta\lambda\alpha\pi\omega$ $\beta\lambda\alpha\beta\omega$

Sin fuerit in praesenti duplex consona. ζ. ξ. in futuro primo, secundo γ facies. Idem fit uerbis in $\omega\omega$

DE VERBIS

aut ἔ habet ḡ in futuro primo, scis enim ambiguum primum futurum quartæ coniugationis esse, secundo Ἀ facies.

κραίζω κράξω κραγῶ.

ὀρύσσω ὀρύξω ὀρυγῶ

φράζω φράσω φραδῶ.

SECUNDA

Si unica præsentis consona in fine sit, ante quā diphthongus sit, intercide diphthongum consona manente, ut Φεύξω φυγῶ, λείπω λιπῶ, ἐλεύθω ἐλυθῶ, ὀικτείρω ὀικταρῶ, φθίρω φθαρῶ, πείρω παρῶ. Sic de aliis quintæ coniugationis σίλω σωλῶ.

Sin uocalis unica consonam præit, longam in breuem transforma. φάγω φαγῶ, unde φαγήματα. i. bellaria quæcunq; esu apta.

Quod si uocalis per sese brevis est, haud raro simile est secundum futurum præsentis, ut λέγω λεγῶ, internosces tono, γραφω γραφῶ.

Item γρασιμῶ.

De impuris inquires uerbis hæc tñ. Igitur & purorum uerborum secunda futura statuo.

PRIMA

regula.

Disyllaba circumflexa nec secunda futura, nec secundos aoristos faciunt, ut ποιῶ, & similia, quæ ante ῶ consonantem non habent.

DE VERBIS SECUNDA

regula.

Reliqua inflexa ante ω consonantem habétia
admittunt secunda futura & secundos aoristos.
Quantū & hæc eis tpa nō sunt frequétia admodū.

Λουπῶ

δουπήσω ἐλδούπηθε

Λουπῶ ἐλδουπον

Pura non inflexa sic forma, ut παύσω παῶ.
ἐτύψα unde?

Aoriston primū est, p̄teriti significatio, ut e su
perioribus liquet. Formas a futuro τυψω, ω in α
mutato, & augmento paratatici adiecto.

γράφω γραψω ἐγραψα

ἄω ἄσω ἄσπε λαδο. Homerus. ἄσπε Λαίμονος αἴσε

κακή • α litera integra manet, cū in η pro regula

mutetur. Grammatici uerbum hoc exceperunt

κύρω. futurum κύρω extra communem regulā.

Aor. ἐκυρσα. Gregorius Nazanzen⁹ disertus the

ologus. ἀλλοίη δ' ἄλλος ἐκύρσε τύχη. i. Variā ali

us incidit fortunā. Subiicio integros uersiculos

q̄ & pauci sint & mirum in modum suauēs.

Θυμέ βλέπον ἄνω χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων

Μὴ δέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητά δέμας

Τυτθὸς μὲν βίος οὐρὸς δ' ὀλβιος, ὥς ἐν ὀνείρω

Τέρπεται. ἀλλοίη δ' ἄλλος ἐκυρσε τύχη

Μούνης δ' ἐ ζωῆς καθαγῆς βίος ἐμπελος αἰεὶ

DE VERBIS

καὶ πολὺς, ὃν ζῶειν ὄσιν ἀρεϊότορον.

Eos non infœliciter quidem ad Iohan
uem Oecolampadium Theolo
gum latine tute sic.

Mēs bona tollere humo, terrestriaq; excute curis

Nec te carnis amans, sæua libido, uehat.

Incertum' st quod uiuif & breue, somnia quosdā

Forte beant, alios undiq; casus agit.

Vnius est uitæ sors integra, libera perpes

Quæ positis mundi sordibus excolitur.

κίωω κίωσσω ἐκίωσῃς lasciuus cōcupisco. Pro
cōcipio græcus interpres Psalmi quinquagesimi
usurpauit, quo hebraïsmum exprimeret signifi
cātia paulum immodestiae "מִתְקַדֵּשׁ" quip
pe Genesis capite trigesimo, de accenso libidine
pecore uerbi קִדְּשׁ est usus aliquoties. Ita κίωω
λίχεσθαι ὑπὲρ τῶν γυναικῶν significat. Vnde & κίτ
τα pica, grauidæ mulieris morbus apud Aristo
telem & Galenum. Latinus interpres incommo
de emphasin hebrææ quàm græcæ uocis reddi
dit, cuius obiter pium Lectorem uolebam admoni
tū, q̃ mysterio tractando mire conueniat. In
Horariis quæ passim excusa habentur in Psalmo
Miserere, male legitur ἐκύνῃσι pro ἐκίωσῃσι, hic,
Et in peccato concepit me mater mea. Nam si
ακύνῃσι sit ἐκύνῃσι legendum est, fideles libri ἐκίωσῃσι
habent.

DE VERBIS

In formando aoristo primo penultimas uocales obserua. Quintæ cōiugatiōis uerba, quibus α in futuro primo est, η hoc aoristo faciūt. Quibus ε
 † α λ ω † η λ α (ei habent

Φαίνω † Φηνα

ωδρω † ωειρα. De uerbis aliarum coniugationum non est ut labores.

† ετυπον unde?

Aoriston secundū significatione a primo non discrepat. Formatur a secundo futuro ω in ον mutato, & augmento addito. Faxis secundi futuri regulas & characteri huic formando adsciscas, mihi sat fuerit iis egisse exēplis quæ supra ponūt.

† ετυπον τυπω

† εβλαβον βλαβω

† εκραγυν κραγω

† ωρυτον ορυγω

† εφραδον φραδω

† εφθαρων φθαρω

• επαρων παρω

† ελεγον λεγω.

Viden' hoc aoriston uo

ce cum paratatico conuenire, ut λεγω futurum cum præsentī λέγω.

Atq; hæ sunt indicatiui formulæ, si quæ reliquæ personæ analogia, quam toties tibi commendo, aberrant, in examine spectabis. Nam curæ mihi est, q̄ pōt fieri paucissimis regu lam absoluerē.

DE VERBIS

τύποι formationum

Præsens	τύπῳ	λέγῃ	παίθῳ
Imper.	ἐτύπῃον	ἐλέγῃν	ἐπαίθῃον
Perfec.	τέτυφα	λέλεχα	πάθεικα
Plusq̄per.	ἐτετύφην	ἐλελέχην	ἐπεπαίκειν
Futu. a.	τύψω	λέξω	πίσω
Futu. b.	τυψῶ	λεγῶ	πιθῶ
Aor. a.	ἐτύψα	ἐλέξα	ἐπαίγε
Aor. b.	ἐτύπων	ἐλέγῃν	ἐπιθῃον
Præsens	φράζω	πράττω	τάλλω
Imper.	ἐφράζον	ἐπραττον	ἐτάλλον
Perfec.	πέφρακα	πέπραχα	ἐτάλκα
Plusq̄per.	ἐπεφράκην	ἐπεπράχην	ἐτάλκειν
Fut. a.	φράσω	πράξω	τάλω
Fut. b.	φραδῶ	πραγῶ	ταλῶ
Aor. a.	ἐφράσα	ἐπράξα	ἐτάηλα
Aor. b.	ἐφράδον	ἐπράγον	ἐτάλον

Præsens μύω. Imper. ἐμυον. Perfec. μέμυκα.
 Plusquāper. ἐμεμύκειν. Fut. a. μύσω. Fut. b. μυσῶ.
 Aor. a. ἐμυσα. Aor. b. ἐμυον.

Sex coniugationum typos tradidi, quartæ coniugationis duplicem, propter duos eius characteres præteritorum ac futurorum. Enitatur puer, ut quæcunq; occurrant uerba, hoc modo per indicatiui formulas demetiatur, nihil maiore cōmodo in re grammatica faciet. Nam ex his reliquam coniugationem facile coniiciet. Quid in

DE VERBIS

quies de circumflexis? cur adhuc illa latent? Equidem & in hæc includā paradigmata, ut uidebis, atq; adeo satisfaciam tibi prorsum in uarianda diathesi ω unius τ τύπω inflexione.

De indicatiuo satis. Exigit fides mea ut non nihil in alios adnotem modos. Quanq̃ facile illi quidem, quippe ex indicatiuis formant̃, tamē ut cōpendio puer omnia sequatur, mihi curæ est.

τύπῃ analogiam sequere. τύπον aoriston futurum est, non ptm̃ a τύπω. ω. in in ον, sic de aliis, frequens enim hoc futurum est, ἐλέησω ἐλέησον.

Fortasse miraris, quæ nā sint huius modi ptā, Audi Priscianum in viii. lib. sic scribentē. Apud gracos etiam præteriti temporis sunt imperatiua, q̃uis ipsa quoq; ad futuri tēporis sensum pertineāt. ἀνεώχθω ἢ πύλας, aperta sit porta, uidef̃ imperare ut in futuro tempore sit præteritum, ut si dicam, aperi nūc ianuam, ut crastino sit aperta. Hæc ille, τέτυφε a τέτυφα una litera mutata.

- Duæ sunt imperatiuo personæ tantum, secunda ac tertia perinde ut latinis.

τύποιμι Optatiuus. peculiaris huic character & notio est αι diphthongus. Eam non uulgariter tibi commendo. In aoristo primo in α transit, & æolice in ει, τύποιμι cōiter, & τύπεια æolice.

ἐάν τύπω. Notio coniunctiui, subscriptæ secundæ ac tertiæ personæ per om̃ia tempora η, ut

DE VERBIS

τύπῃς, quippe a τύπῃς, et uero in ἡ τράσῃ. Ceterum & huiusmodi aorista futura sunt, non ptā.

Τύπῃς. Infinitiu ἐγκλίσεις uariæ sunt. Scis enim quid soleat circūflexa. ut pro βόσκειν βοᾶν, κισάειν κισᾶν, ξάειν ξᾶν, & pro ζᾶν ζῆν, id est uiuere, & apud Theocritum pro σείζειν legitur σείσθαι. Est & actiui Aparemphati terminatio μῆναι, ut τυπῆ μῆναι pro τύπῃς, & abscisim τυπῆμην, id quod apud Homerum frequenter uidebis, est enim ionica proprietas, ut Odyss. i.

ἔπει τόλῃ καλὸν ἀκούεμην ἔστιν ἄοιδον
 ριῶν δ' ὅιος ὅδ' ἔστι θεοῖς ἐναλίγκιος ἄνδρην. Id est Honestum est audire cantorem talem qualis hic est similis Diis, ἀκούεμην ab ἀκούεμηναι pro ἀκούειν ut ἐμῆμηναι pro εἶναι, sed de hoc infra.

Hactenus diathesis ω qua flectes actiua & neutra, puerorū causa statim & iis participia adiiciā.

Terminationes actiui participii sunt ων ωσ ας Solum prateritum perfectum participium auge-
 tur iuxta uerbi sui augmentum. Reliqua ut aorista nequaquam augentur.

Γό τυπῶν ἤ τυπῶντος quintæ simp.
 Partic. præ. ἢ τυπῆς ἢ τυπῆος secun. simp.

Ἐ τυπῶν ἤ τυπῶντος quintæ simp.

Γό τε τυφῶς ἤ τε τυφῶτος quintæ sim.

Part. Para. ἢ τε τυφῶς ἢ τε τυφῶτος secun. simp.

Ἐ τε τυφῶς ἤ τε τυφῶτος quintæ sim.

DE VERBIS

	Γό τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
Fut. primū	ή τυύτσε	θι τυύτσεος	Secundæ
	Λβ τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
	Γό τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
Fut. secun.	ή τυύτων	τ τυύτωνος	Secundæ
	Λβ τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
	Γό τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
Aorist. pri.	ή τυύτων	τ τυύτωνος	Secundæ
	Λβ τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
	Γό τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ
Aor. secun.	ή τυύτων	τ τυύτωνος	Secundæ
	Λβ τυύτων	τ τυύτωνος	Quintæ

Cura sit pueri in formandis participiis spectare uerbi characterem, unde ipsum deducitur, ut a τυύτων τυύτων, πη præsentis character, τυύτων a τυύτων. τ futuri character est. τασ enclisis Aoristi. πετυφώς. φ. præteriti character est.

PASSIVORVM AC DE

ponentium commune

paradigma

των οεσικων ενεσως

S.	τύπωμα	τύπη	τύπεται
D.	τυπώματος	τύπιδιον	τύπιδιον
P.	τυπώματα	τύπιδε	τύπονται
	π		
S.	ετυπώμην	ετύπη	ετύπεται
D.	ετυπώματος	ετύπιδιον	ετυπώτω

DE VERBIS

P. ἐτύπηναι ἐτύπιδε ἐτύπιν
 ⲙⲉⲗ.

S. τέτυμαι τέτυτα τέτυπα

D. τετύμηνον τετύφθον τετύφθον

P. τετύμηναι τετύφθε τετυμμένοι ἐσσι

ⲡⲓ.
 S. ἐτετύμην ἐτετύτω ἐτετύπιο

D. ἐτετύμηνον ἐτετύφθον ἐτετύφθον

P. ἐτετύμηναι ἐτετύφθε τετυμμένοι ἦσαν

Ⲙⲓ. α.
 S. ἐτύφην ἐτύφθον ἐτύφθον

D. ἐτύφθον ἐτύφθον ἐτυφθήτην

P. ἐτύφθην ἐτύφθητε ἐτύφθησαν

Ⲙⲓ. β.
 S. ἐτύων ἐτύων ἐτύων

D. ἐτύων ἐτύων ἐτυώτην

P. ἐτύων ἐτύων ἐτύων

ⲙⲉⲗ. α.
 S. τυφθήσμαι τυφθήσῃ τυφθήσεται

D. τυφθῆσόντων τυφθῆσόντων τυφθῆσόντων

P. τυφθῆσόντων τυφθῆσόντων τυφθῆσόντων

ⲙⲉⲗ. β.
 S. τυπῆσμαι τυπῆσῃ τυπῆσεται

D. τυπῆσόντων τυπῆσόντων τυπῆσόντων

P. τυπῆσόντων τυπῆσόντων τυπῆσόντων

ⲙⲉⲧ' ὅλ. ⲙⲉⲗ.
 S. τετύτομαι τετύτη τετύτεται

DE VERBIS

D. **τετυλόμθον** **τετύλεον** **τετύλεον**
 P. **τετυλόμθα** **τετύλεε** **τετύλοντα**

Τῶν προσκτικῶν ἐνέσωσ

S. **τύηον** **τυήεω**
 D. **τύηεον** **τυήεων**
 P. **τύηεε** **τυήεωσιν**

ωζ.

S. **τέτυλο** **τετύφω**
 D. **τέτυφον** **τετύφων**
 P. **τέτυφθε** **τετύφωσιν**

ω.κ.

S. **τύφθητι** **τυφθήτω**
 D. **τύφθητων** **τυφθήτων**
 P. **τύφθητε** **τυφθήτωσιν**

ω.β.

S. **τύφθῃ** **τυφθήτω**
 D. **τύφθῶν** **τυφθήτων**
 P. **τύφθητε** **τυφθήτωσιν**

Τῶν δὲ κτικῶν ἐνέσωσ

S. **τυηοίμην** **τύηοιο** **τύηοιτο**
 D. **τυηοίμθον** **τύηοιον** **τυηοίσιω**
 P. **τυηοίμθα** **τύηοιε** **τύηοιντο**

ωζ.

S. **τετυμμένος** **είλω** **είκω** **είκω**
 D. **τετυμμένω** **είκτων** **είκτην**
 P. **τετυμμένοι** **είκμεν** **είκητε** **είκωσιν**

α_3, α_6

Q. B.

$\mu^x \cdot \alpha$

$\mu \epsilon^x \cdot \beta.$

ΜΕΤ'ΟΛ. με^κ.

Τῶν ὑποτακτικῶν ἐνέσωσ

३५.

S. ^{ως.} εἰν τετυμμένος
D. τετυμμένος

DE VERBIS

S. **ΤΕΤΟΥΜΕΝΟΙ** ὦμιον ἦτε ὦσιν

Ⲙ. α.

S. **ἔαν** ΤΟΥΘΩ ΤΟΥΘῆς ΤΟΥΘῆ

D. ΤΟΥΘῆϣ ΤΟΥΘῆϣν ΤΟΥΘῆϣν

P. ΤΟΥΘῶμιον ΤΟΥΘῆτε ΤΟΥΘῶσι

Ⲙ. β.

S. **ἔαν** ΤΩΩ ΤΩῆς ΤΩῆ

D. ΤΩῆϣ ΤΩῆϣον ΤΩῆϣον

P. ΤΩῶμιον ΤΩῆτε ΤΩῶσι

Τῶν ἁπξεμφαιτων ἐνεσῶς

Τύπιδεαι

Ⲙ. ΤΕΤΥΦΘεαι

Ⲙ. α. ΤΥΦΘῆναι

Ⲙ. β. ΤΩῆναι

Ⲙ. α. ΤΥΦΘῆσεδαι

Ⲙ. β. ΤΩῆσεδαι

ΜΕΤ' ὀλιγ. Ⲙ. ΤΕΤΥΨεδαι.

ANNOTATIONES IN

passiuam coniugationem.

- Indicatiui præsens est Τύπιδεαι. Nam ut latini actiuo r adiicimus formaturi passiuum, ita μαι græci. Interim obseruet puer & hanc passiuorum diphthongon longi quidem temporis pro breui haberi, q̄ non Τύπιδεαι iuxta regulam, sed Τύπιδεαι pronunciatur. Τύπιδεαι, si soluas ionice Τύπιδεαι fiet. Ita licebit facias & reliquis secundis personis passiuæ diatheseos ἢ finientibus. Idem sit in me

DE VERBIS

diis uerbis, ut Homerus $\pi\tilde{\eta}' \acute{\alpha}\mu\mu\iota \text{ } \omega\lambda\acute{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$, pro $\omega\lambda\acute{\iota}\sigma\eta$. Reliqua $\kappa\alpha\tau' \alpha\acute{\iota}\alpha\lambda\omicron\gamma\acute{\iota}\alpha\nu$ exequere.

$\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\tilde{\eta}\omicron\mu\eta\nu$ parataticon, duabus literis superat actiui parataticon $\mu\eta$. Sic ergo formabis omnibus literis actiui imperfecti prateriti manentibus postremo $\mu\eta$ antepones. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\tilde{\eta}\omicron\nu \acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\tilde{\eta}\omicron\mu\omega$, $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\omega\nu \acute{\epsilon}\lambda\epsilon\acute{\rho}\omicron\mu\omega$. Nolo schemata persequi, quibus non nunquam apud poetas augmentum tollitur, aut litera quæpiâ excidit, ut $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\rho$. II. Iliados in Thrace Thamyri. $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\tau\omicron \gamma\omega \delta\upsilon \chi\acute{\omicron}\mu\omicron\sigma \nu\iota\kappa\eta\sigma\acute{\epsilon}\mu\omicron$. a $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\omicron\mu\omega$ paratat. $\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\omicron\mu\omega$, & tertia persona $\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\acute{\epsilon}\theta$, tolle augmentum, & systole uocalem penultimam excide fit $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\rho$. Hic oportet admoneri puerum semper actiuam fingat uocem, coniugaturus huius dispositionis uerbum quodcunque. Ita enim facile tempora omnia & modos formabit. ●

$\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\omega$ unde?

Præteritum perfectum est pass. ab actiuo. Regula: Quæcunque est actiui præteriti terminatio $\phi\alpha\kappa\alpha\chi\alpha$, eam in $\mu\omega$ uertito, & habebis passiuū paracimenon. Est ergo a $\tau\acute{\upsilon}\pi\tilde{\eta}\omega \tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$, hinc $\phi\alpha$ in $\mu\omega$ uerso, fit $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\omega$.

Porro qui fit ut & alterum μ adiiciatur? In causa est, quod oportet penultimas passiuæ præteriti longas esse, quare ante ultimam hanc $\tau\omicron\mu\omega$ in flexionem uariant uerba.

PRIMA REGULA.

DE VERBIS

Primæ coniugationis omnia $\tilde{\tau}$ μαι μ antepo-
nunt, πέραφα γέγραμμαι. Nota quæ uocalem
mutant, στέφω ἐσθραμμαι, ῥέπω τέθραμμαι.

SECUNDA

Secundæ coniugationis omnia γ adiiciunt
ῥῶμαι, λέλεγα λέλεγμαι.

TERTIA

Omnia tertiæ coniugationis σ adponunt, ut
πέπεικα πέπεισμαι.

QUARTA

Coniugationis quartæ quæ in κα prateritum
actiuum faciunt ε ῥῶμαι addunt, ut πέφρακα πέ-
φρασμαι. Quorum uero actiuo πτό χα est, per γ
passiuum format, ὤρυχα ὤρυγμαι.

QVINTA

In ρω quintæ coniugationis ρ λ retinent.
ἐπαρμαι ab ἐπαρκα.
ἐταλμαι ab ἐταλκα

• Nō uariat, aut enim anteit thematis characte-
rem syllaba breuis, ut κείνω. nec extenditur præ-
teritum passiuum contra supra positam regulam
ut κέκειμαι. Aut anteit longa, tum fiet & passiuū
prateritum longum, φαίνω πέφαγκα πέφαμμαι,
κάμνω κεκαμμημαι, aliunde petitum.

SEXTA

In sexta coniugatione, si prateritum actiuum
κα longa penultimat, nihil adde ῥῶμαι, ut πέ-

DE VERBIS

ποιήκα πεποίημαι, πεπολίτευκα πεπολίτευμαι. Ex
 cipe ἤκουα ἤκουσμαι. Sin breui penultimat σ adde
 ut μέμνηκα μέμνησμαι, τετέλεκα τετέλεσμαι.
 Et hæc de prima persona præteriti passivi, in quo
 formando uersabor diutius, q̄ ex eo longe pluri
 ma uerbalia nomina oriantur.

τέτυπται unde?

Secunda persona paracimeni passivi caracte
 risticam futuri sibi adserit per omnes coniugatio
 nes, ut

ἔγγραψαι

πέπεισαι

ἤκουσαι

λέλειξαι

πέφρασαι

πεποίησαι

Quinta coniugatio uariat quæ λω aut ρω desi
 nunt, λ & ρ seruant, ασαι addunt.

ἔταλμαι

ἔταλσαι

ἔπαρμαι

ἔπαρσαι

Quæ νω finiunt quorum præterita actiua lon
 ga penultimant ν seruant, ut φαίνω πέφαγκα πέ
 φαμμαι πέφανσαι. Reliqua ν tollūt κέκεικα κέκει
 σαι. Nondum, inquires, quidquam de μω desinē
 tibus, Aliunde uero ea sibi præterita adsciscunt,
 in sextam coniugationem deflectunt, ut νέμω νε
 νέμηκα νενέμημαι νενέμησαι.

τέτυπται unde?

Tertia persona parac. passivi ται desinit.

P R I M A

Coniugatio ω ante ται statuit, γέγραπται.

DE VERBIS

SECUNDA

Coniugatio κται facit, λέλεκται.

TERTIA

Coniugatio σαι, ut πείπισαι.

QUARTA

Verbis σω futurum habentibus, σαι facit, ut πείφασαι. ξω uero κται dat, ut ὠρυκται, ut apud Homerum, πῶς τάφρον ὀρυκτων. Nam uerbale ὀρυκτός ab ὠρυκται est.

QUINTA

λω & ρω λ & ρ retinent, ἐΐαλται ἐΐωαρται. νο prateriti actiui longi penultima, ν retinet, ut πείφανται. Sic Theocritus, ἦ γὰρ ἔρωπ πολλάκις ὦ πολύφανε τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πείφανται. i. Quæ minime sunt pulchra, ea pulchra uidentur a māti. πείφανται καλὰ. i. uisa sunt pulchra, singulare quidem est, non plurale, ex regula in examine superiori posita supposito neutro plurali datur appositum singulare. Breuis tollit ν, κέκεται.

SEXTA

Verbis κά penultima longa prius actiuū facientibus, solo ται finit, ut πεποίηκα πεποίηται πεπολίτευται. Nota ἦκουσαι faciunt σαι, quibus actiuo praterito penultima fuit breuis, μέμνηκα μέμνησαι. Nota λέλυτω longum. Reliquæ personæ analogicos formentur iuxta cuiusque coniugationis characteristics, πτύμμεθον λελέγμεθον, τέτυν

DE VERBIS

φθον λέλεχθον. Viden' quantæ oporteat curæ tibi characterem esse. Tertia persona pluralis e participio fit, sed est ionica quædam qua uulgo utimur τετύφαται, ut apud Homerum. ὧ λαοὶ τ' ἐπιτετραφαται &c.

ἐτετύμμην unde?

Plusquamperfectum a perfecto, auctum ut supra de plusquâperfecto statuimus. α paracimēni in μν uertitur, ἐτετύμμην singulæ plusquæperfecti personæ a perfecti characteribus petuntur.

ἐτύφθω unde?

Aoriston primum, initio iuxta regulas superiores augetur, θην definit, nec sine supra actiui thema crescit, τύπτω τύφθω, e adde ἐτύφθω. atqui ante θην uariant συζυγίαι:

PRIMA

Ante θην aoristi φ locat, γράφω γράφθω

SECUNDA

χ adiicit, λέγῃ ἐλέχθην, ἴσῃ ἐῖσθην. Multus est huius temporis, ut prorsum aoristorū omniū usus. Discat puer obseruare, & regulam sedulus uoluat, Sæpenumero in sacris usurpantur, ut συνήχθη τὸ πρεσβύτερον. συνάγῃ. Hinc συναγῆμαι congregor.

συνιῶμαι

συνήγμαι

συνήχθω.

DE VERBIS

TERTIA.

σ addit, πείθω ἐπείδω.

QUARTA

Quibus σω futurū est actiuū .σ. dabis aor. passiuū

φράζω

φράσω

ἐφράδω

Quibus ξω futurū est, aoriston passiuū ρ χ faciet.

ὀρύσσω

σενάξω

ὀρύξω

σενάξω

ὠρύχσω

σενάχσω

QUINTA

Ab λω ρω λ & ρ manent, ut ἐσάλην ἐπώλην

In νω cuius ptm actiuū lōga penultiat, ν manet.

φαίνω

μωσαίνω

πέφαγκα

μεμώραγκα

ἐφάλην

ἐμωράνην, ut ad Romanos pri

mo φαίσκοντες εἰν σοφοί ἐμωράνην. Cum se sa

• pientes crederent, stulti facti sunt. Supra memi

nimus ut uariant uocales. Id & huc referas. Sin νω

breui penultimat in ptō, ut κέκεικα ἐκείλω.

De poeticis schemat. nihil præcipio, diligens

per sese puer uenabitur, adiutus regula analogica

ut apud Callimachum in Delo. ἐκλίνθη pro ἐκλί

θη, ἀπὸ δ' ἐκλίνθη ἐμπαλιν ὥμοις.

SEXTA

Conjugatio uerbis κα penultima longa præte

DE VERBIS

ritum actiuum facientibus, κα in θην mutat, ut πε
ποιήκα ἐποίηθην, πίστεύω πεπίστευκα ἐπίστεύθην, Vt
ad Romanos III. ἐπίστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

Commiffa sunt eis oracula Dei.

Quæ breui ptō penultimāt, σ addunt, ut μύω μέ
μυκα ἐμύδλω. Tolle ἡκούδλω ἐνρέθην ab ἐνρημαι.

Frequens est ἐρρέθην id est dictum est. sic deducito
ῥῶ ρήσω ἔρρηκα, Scis enim ex superiorib. quomo-
do a ρ incipientia augeantur.

ἔρρημαι præteritum passiuum.

ἔρρήθην Aoriston regulare, pro eo ἔρρέθην utimur.

ἐτύπην unde?

Aoriston secundū est, ab actiuo forma ου actiui in
passiui characterem ην mutato, ἐτυπον ἐτύπω

τυφθήσομαι unde?

Futurum primum passiuū, ab aoristo primo
passiuo format, cuius characterē ut uides tenet.

Hoc itaq; futurum post aoristos locauimus, qm̄
ab illis deriuatur. Actiuum futurum suos anteit
aoristos, qm̄ hi ex eo futuro fiunt. Vides hic ali-
ter solere ἐτύθην, tolle augmentum, & ν in σμαι
transfer, τυφθήσομαι, ἐλέχθην λεχθήσομαι.

τυπήσομαι unde?

Futurum secundum secundi aoristi caracte-
re constat, λεγήσομαι.

πετύφομαι unde?

Paulo post futurum, quid significet supra com-

DE VERBIS

monui, a secunda persona paracimeni passiuui, αε
in ομαι uariata, λέλεξα λέλέξομαι.

INDICATIVI PASSIVORVM

τύποι, quibus omnia facile tempo
ra & modos reliquos
formabis.

Præsens	γρᾶφομαι	πλέκομαι	πείθομαι
Imper.	ἔγραφόμην	ἔπλεκόμην	ἔπειθόμην
Perfect.	ἔγραμμαι	ἔπεπλεγμαι	ἔπεισμαι
Plusq̃p.	ἔγεγράμμην	ἔπεπλέγμην	ἔπεπείσμην
Aori.a.	ἔγραφθην	ἔπλέχθην	ἔπείδην
Aori.b.	ἔγραψην	ἔπλάκην	ἔπίδην
Futu.a.	γρᾶφθήσομαι	πλεχθήσομαι	πειθήσομαι
Futu.b.	γρᾶφήσομαι	πλακήσομαι	πιθήσομαι
Pau.p.f.	ἔγραψομαι	πέπλέξομαι	πέπεισομαι
Præsens	βαρύνιζομαι		
Imper.	ἐβασενίζομαι		
Perfect.	βεβασάνισμαι		
Plusq̃p.	ἐβεβασενίσμην		
• Aori.a.	ἐβασενίδην		
Aori.b.	ἐβασενίδην		
Futu.a.	βαρυνιδήσομαι		
Futu.b.	βασενιδήσομαι		
Pau.p.f.	εβασενίσμαι		
Præsens	ἀλλάττομαι	φθείρομαι	χρῶμαι
Imper.	ἠλλάττομην	ἐφθειρόμην	ἐχρίομην
Perfect.	ἠλλάγμαι	ἐφθαγγμαι	κέχρισμαι

DE VERBIS

Plusq̃p. ἡλλάτμην ἐφθάρμην ἐκέχρισμην

Aor. a. ἡλλάχθην ἐφθάρθην ἐχρίδην

Aor. b. ἡλλάγην ἐφθάσην Sunt enim rara

puris uerbis aorist. & futura secunda.

Futu. a. ἀλλάχθισομαι φθαρήσομαι χρίσσομαι

Futu. b. ἀλλάγισομαι φθαρήσομαι

Par. p. f. ἡλλάξομαι ἐφθάρσομαι κέχρισομαι

τύπτου

Imperatiuus est, & in eo soluitur, ut κρατεῖν δ' ἐιθίζεο τῶν δε γαστρὸς μὲν πρῶτισα καὶ ὕπνου λαγνείης τε καὶ θυμοῦ .i. Imperare assuesce his uentri primum & somno, Luxuiq; & iræ. Philolai sunt in Pythagoricis institutis, & est ἐιθίζεο pro ἐιθίζου.

Estq; ei prima syllaba, ut hoc πῆξεν ἀδμονέαν, aucto tempore, cum pro uerbi ἐτυμολογίας ἐιθίζομαι dicatur. Quin & pro τύπτει, τύπτει dorice sed hoc supra in ὁμηρεῦσαι Hesiodii examinis.

τύφθητι.

Aoriston primum imper. ab aoristo indicatiui uenit, ἐτύφθη tolle augmentum & adde τι, τύφθητι. Augmentum uero tolles, q̃ in hoc aoristo nō sit p̃teriti significatio, sed plane futuri. Math. viii. Domine si uelis me mundare, sequitur καθαρίσθητι mundare passiuum imperatiuum est.

καθαρίζω

καθαρίζομαι

ἐκαθαρίδην Aori. a.

καθαρίσθητι

DE VERBIS

Τύπῃθι.

Aoriston secundum Imper. ab Aoristo indicatio nascitur ἐτύπῃ τύπῃθι. Puer observa characterem. τ in hoc uerbo, sic aliū in aliis coniugationibus, Matthæi quinto, Διαλλάγῃθι τοῖς ἀδελφοῖς σου. Reconciliare fratri tuo. Sic deducito

Διαλλάττω Διαλλάττομαι

Διηλλάχθῃω Aor.a. Ind.

Διηλλάγῃω Aor.b. Ind. Hinc

Διαλλάχῃθι Aor.a. Imper.

Διαλλάγῃθι Aor.b. Imper.

Reliqua tempora modofq; analogiæ comendo, & facile tu cuiusq; deriuandi rationem tenebis, si character curæ sit. Vnde enim τέτυτο nisi ab ἐτέτυτο. Vnde τυφθείην nisi ab ἐτύφθῃω. Idem fac obserues in aliis coniugationibus.

PARTICIPIA PASSIVA

Duabus finiūt ἐγκλίσεις ος & ης. ος flecte, ut λόγος uaria ος. η. ον. Solum paracimenon passiuū augef.

Πρæsens ὁ τυπόμενος πρæsentis character, ἡ τυπόμενη hoc præsens participi

υμ indicat.

Πρ. perf. ὁ τετυμμένος μμ præteriti character, ἡ τετυμμένη

υμ

Aor.i.a. ὁ τυφθείς τ τυφθέντος φθ aoristi character, ἡ τυφθείσα τ τυφθείσης

υμ

τ τυφθέντος

τ τυφθέντος

DE VERBIS

Aor.b.	Γὸ τυπίσ	τ' τυπένρσ	
	ἢ τυπιῖσ	τ' τυπίσρσ	
	Ὑ τυπέν	τ' τυπένρσ	
Futu.a.	Γὸ τυφθασόμενος	φθῆσμαι futuri primi	
	ἢ τυφθασομένη	character.	
	Ὑ τυφθασόμενον		
Futu.b.	Γὸ τυπασόμενος		
	ἢ τυπασομένη		
	Ὑ τυπασόμενον		
Paulo p.f.	Γὸ τετυτόμενος	α τετύτομαι paulo	
	ἢ τετυτομένη	post futuro.	
	Ὑ τετυτόμενον		

M E D I I V E R B I

coniugatio.

Μέσων ὀριστικῶν

ἐνεσῶς.

S.	τύπωμα	τυπῆ	τύπεται
D.	τυπόμενον	τύπιδον	τύπιδον
P.	τυπόμεθα	τύπιδε	τύποντω
	πρ.		

S.	ἐτυπόμεν	ἐτύπῃ	ἐτύπεται
D.	ἐτυπόμενον	ἐτύπιδον	ἐτυπιδῶ
P.	ἐτυπόμεθα	ἐτύπιδε	ἐτύποντο
	πρ.		

S.	τέτυπα	τέτυπας	τέτυπε
D.		τετύπαρον	τετύπαρον
P.	τέτυπαμεν	τετύπατε	τετύπασι

DE VERBIS

πδ.

S.	ἐτετύθειν	ἐτετύπεις	ἐτετύπει
D.		ἐτετύπειν	ἐτετυπέτην
P.	ἐτετύπειμι	ἐτετύπειτε	ἐτετύπουν

α.ω.

S.	ἐτυτάμην	ἐτύτω	ἐτύτατο
D.	ἐτυτάμην	ἐτύτατον	ἐτυτάτω
P.	ἐτυτάμεθα	ἐτύτατε	ἐτύταντο

α.β.

S.	ἐτυπόμην	ἐτύπου	ἐτύπερ
D.	ἐτυπόμην	ἐτύπετον	ἐτυπέτω
P.	ἐτυπόμεθα	ἐτύπετε	ἐτύπουντο

με.α.

S.	τύτομαι	τύτῃ	τύτῃται
D.	τυτόμεθα	τύτῃτον	τύτῃτον
P.	• τυτόμεθα	τύτῃτε	τύτονται

με.β.

S.	τυπώμαι	τυπῇ	τυπῇται
D.	• τυπώμεθα	τυπῇτον	τυπῇτον
P.	• τυπώμεθα	τυπῇτε	• τυπῇτον

Μέσων προς ἰακτικῶν ἐνεσως.

S.	τύπῃ	• τυπῇτω
D.	• τυπῇτον	• τυπῇτων
P.	• τυπῇτε	• τυπῇτωσαν

πδ.

S.	τέτυπε	• τετυπέτω
D.	• τετυπέον	• τετυπέτων

DE VERBIS

P. τετύπετε τετυπέτωσαν

ⓐ. α.

S. τυτάω τυτάω

D. τυτάωον τυτάωον

P. τυτάωει τυτάωωσαν

ⓐ. β.

S. τυπού τυπέω

D. τυπέωον τυπέωον

P. τυπέει τυπέωωσαν

Μέσων βύκτικων ἐνεσώσ.

S. τυήοιμω τυήοιο τυήοιτο

D. τυήοιμθον τυήοιωον τυήοίωλω

P. τυήοιμθα τυήοιει τυήοιγρ

ⓐ.

S. τετύποιμι τετύποις τετύποι

D. τετύποιον τετύποιον τετυποίη

P. τετύποιμι τετύποιτε τετύποιεν

ⓐ. α.

S. τυτάιμω τυτάο τυτάτο

D. τυτάιμθον τυτάωον τυτάίωλω

P. τυτάιμθα τυτάει τυτάηνρ

ⓐ. β.

S. τυποιμω τυποιο τυποιτο

D. τυποιμθον τυποιωον τυηρίωλω

P. τυηρίμθα τυποιει τυποιγρ

Μέσων ὤστακτικων ἐνεσώσ.

S. ἐάν τυήοιμα τυήη τυήετω

DE VERBIS

D. ἐὰν τυπώμῃθον τυπῆσθον τυπῆσθον
P. ἐὰν τυπώμῃθον τυπῆσθαι τυπῶνται

ᾤ.
S. ἐὰν τετύωω τετύωωσ τετύωω
D. τετύωωσεν τετύωωσεν
P. τετύωωσεν τετύωωσεν τετύωωσεν

ᾤ.
S. ἐὰν τυπώμῃθαι τυπῆσθαι τυπῆσθαι
D. ἐὰν τυπώμῃθον τυπῆσθον τυπῆσθον
P. ἐὰν τυπώμῃθαι τυπῆσθαι τυπῶνται

ᾤ.
S. ἐὰν τυπώμῃθαι τυπῆσθαι τυπῆσθαι
D. ἐὰν τυπώμῃθον τυπῆσθον τυπῆσθον
P. ἐὰν τυπώμῃθαι τυπῆσθαι τυπῶνται

Μέσων ἀπὸ τῶν ἐνέστων ἐνέστων.

τυπῆσθαι Fortasse puero difficile est in
ᾤ. τετυωωσ ternoscere hos infinitivos a
ᾤ. α. τυπῆσθαι passivis, characterem sequat
ᾤ. β. τυπῆσθαι indicatiui, ut aoristos indicati
• μ. α. τυπῆσθαι ui passiuorum ἐτύφωσεν est, sit
μ. β. τυπῆσθαι passiuum infinitivum τυφῶν
να aoriston indicativum medium est ἐτυπῶμαι
sit passiuum τυπῶμαι.

PARTICIPIA MEDIA

Γ' ο τυπῶμενος. νου.
Praesens ἡ τυπῶμένη. νης.
Λ' ο τυπῶμενον. νου.

DE VERBIS

	Γ τε τυ πώς. πόρος	Formaturus ea, nō est
Pctm	πε τυ φῦια. ύιας	ut áxie labores, uides
fac	ε γ κ λ ι θ ν	χαρ ακ λ η ρ α τυ τ ο μ α α
	terminationē τυ τ ο μ ν ο ος.	Sic de alijs.
	Γ ο τυ τ α μ ν ο ος	
Aor. a.	η τυ τ α μ έ ν η	
	Λ δ τυ τ α μ ν ο ν	
Aor. b.	ο τυ π ο μ ν ο ος	
Futu. a.	τυ τ ο μ ν ο ος	
Futu. b.	τυ π ρ ο μ ν ο ος	

INDICATIVVM MEDIO

rum uerborum notio.

Supra te puer admonui, non esse eandem media uerba, & deponentia seu comunia. Deponentia analogiam passiuoz sequunt ubiq; prorsum, ut μάχομαι, praterito μεμάχεσθαι, id quod esse passiuæ uocis agnoscis, deinde quæ formandi ratio passiuus est, eadē & deponētib⁹ est, afficta si lubet uoce actiua, perinde ac e superioribus accepti. Media uerba, sic uocant^r, q & actiue & passiuæ significēt, & cōiugādo partim uoce actiua, partim passiuua uariantur. Plura ad hanc rē in cōstructionibus nobilis grāmaticus Apollonius. Obseruabis ergo ptā uoce actiua efferri, aorista, futura & p̄sentia uoce passiuua. Oia modorū oīm p̄sentia item indicatiui parataticon, mutuatur medium a passiuis, τυ π ῶ μ α α ε τυ π ῶ μ ῶ .

DE VERBIS

τέτυπα unde

Paracimenon medium, ab actiui parac. indicatiuo format, sola characteristica prateriti mutata. Cæterum & augmentum & enclisis medi prateriti cum actiuo conuenit, ut

λέλεχα	λέλεγα
πέφρακα	πέφραδα

Quæ uero est medi prateriti characteristica? Ea quæ futurum actiuum secundum format, id quod regulis supra duabus egi.

P R I M A

Medii prateriti character a præsenti indicatiuo actiui sumitur. Ergo quæ unam consonantem & non duplicem ante ω habent, eandem faciunt prateritum medium.

ἄλω	ἤλω
λείβω	λέλοιβα
πέιθω	πέπιθα

Obiter admoneo,

- quibus uerbis ē in futuri penultima est, id solere in o transire in medio praterito.

λέξω λέλοπα

Viden' ita & ei diphthongon

παίρω παέρω ἔπαορα

uariari, εἶδω οἶδα εἶκω εἶκα

πίστω πέπιθα

unde est εἰκα atticum, nemi

πέτω τέτοπα

ni non frequens ptm.

ἀνέθω ἀνέστο ἤνοθα

Sunt qui inde trahūt ἐπενήνο

θε apud Homerum secundo Iliados in Therfire.

τέλυν ἡ ἐπενήνοθε λάχνη. Rarus autē defloruit ca

DE VERBIS

pillus, ut sit e tribus compositum uerbum ἐπι ἐμ
& αἰέω. In hunc modum & α in η transit, ut φά-
νω πᾶφῆνα.

SECUNDA

Sin duæ consonantes præcesserint ω altera
atq; ea quæ coniugationi est genuina manet.

κόπῳ κέκοπα
καλύπῳ κέκαλυβα. β pro π usurpat. Ita &
pauculis aliis fit. Sin una duplex ζ. ω. quæ ξ fu-
turum faciunt, γ habent pro medii præteriti cha-
ractere, ut κράξω κέκραγα. Quæ σ futurum ha-
bent, λ medio præterito impartiantur, ut φρά-
ζω φράσω πᾶφραδα. Nam ζ præsentis in σα sol-
uitur, ergo a præsentis λ petitur.

ἐτυτόμω.

Medium aoriston primum ab ἐτυτόα, adde
μην scilicet ut inflexionē passiuæ similem facias,
Sic ἐτυτόμην ab ἐτύπον, τύτομαι a τυτόω. Nec enī
multi laboris uidere propiores actiuæ esse medi-
orum q̃ passiuorum characteres. Est tibi curæ
q̃ cum circumflexa uerba quæ ante ω consonan-
tem non habent, secundis aoristis ac secundis fu-
turis actiuorum careant, item præterito medio
carere. Cæterū aoristos medios primos tñ, & fu-
tura priora tñ media formare. Tale aoriston cir-
cūflexi uerbi est apud Theocr. in ἰδύλλιο .i. Versi-
culos, qm̃ festiui sunt admodū, subiicio integros

DE VERBIS

τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δ' ἐμύρμαξ
 ἱρκαέσ δ' ἱρκαῖιν, ἐμὶν δ' ἀμῶσα κηῶσά.
 Τᾶς μοι τᾶς εἰη πλεῖος Δόμος, οὔτε γὰρ ὕπνος,
 οὔτ' ἄρ' ἐξαπίνασ γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσας
 ἄνθεα, ὅσων ἐμὶν μῶσαι φίλαι, ὄνσ' ἢ ὄρωσαι
 γαθεῦσιν, τῶς δ' οὔτι ποτὶ δηλίσσατο κίρκα.

Cicada cicadae cara, formicae formica

*Accipitres accipitribus, Mihi uero musa & cantio,
 Qua mihi ois sit plena domus. Neque enim somnus
 Neque uer subitum suauius, neque apibus
 Flores, quae mihi Musae sunt charae. Illae quos tu es
 Ii gaudent, eos neque potione laeserit Circe.*

Δηλίσσα Aoriston medium est, abiecto aug-
 mento, id quod saepe fit, non in poematis tantum, sed
 in soluta quoque oratione. ἐδηλίσσατο ἐδηλίσσῃ
 ὅρ Hinc δηλίσσατο offenderit ut ἂν particulam in-
 terponas. Est enim sententia. Quibus benignae musae
 sunt, qui amore studiorum tenentur, solis a Circe ue-
 nenis, id est a foeda lue uoluptatum esse immuni-
 bus licere. Adnotet hic puer, πᾶς ἔργον ἄγαμ, uari-
 ationes doricæ, γηθοῦσιν commune fuerat, γαθεῦσιν
 doricum est, τῶς pro τοῖς, μῶσαι pro μουσαι.

Τύποι INDICATIVO rum Mediorum.

Pasens	κόπτομαι	λέγομαι	πέθομαι
Imper.	ἐκοπόμεν	ἐλεγόμεν	ἐποθέμεν
Perfec.	κέκοπα	λέλοπα	πέποιθα

DE VERBIS

Plusq̃p.	ἐκεκόπην	ἐλελόγην	ἐπεποίηεν
Aori. α.	ἐκοτόμην	ἐλεξάμην	ἐψόσάμην
Aori. β.	ἐκοτόμην	ἐλεγόμην	ἐψόθόμην
Futu. α.	κότομαι	λέξομαι	πείσομαι
Futu. β.	κοποῦμαι	λεξῶμαι	πιθοῦμαι
Præsens	κράζομαι	τέλλομαι	ἀκούομαι
Imper.	ἐκραζόμην	ἐτελλόμην	ἠκουόμην
Perfec.	κέκραγα	ἔστολα	ἤκσα att. ἀκήκοα
Plusq̃p.	ἐκεκράγην	ἐτόλην	ἠκούειν
Aori. α.	ἐκραξάμην	ἐσφλάμην	ἠκουσάμην
Aori. β.	ἐκρατόμην	ἐσπλόμην	
Futu. α.	κράζομαι	τελοῦμαι	ἀκούσμαι
Futu. β.	κραξῶμαι	σαλοῦμαι	

Præsens φράζομαι, Imperf. ἐφραζόμην. Perfect. ᾤφραλα. Plusq̃per. ἐπεφράθην. Aor. α. ἐφραξάμην
Aor. β. ἐφραλόμην. Fut. α. φράσομαι. Fut. β. φραλοῦμαι. Reliqua tempora purorū uerborū rara sunt

Ex his iudicatiui formulis facile & aliorū modorum tempora formabis, ut a λέλογα fac imperatiuo λέλογε, Optatiuo λελόποιμι, Subiunctiuo λελόγω. Infinitiuo λελογέναι, Sic de similibus. Atq̃ hæc est simplicis encliseos ratio, iam circūflexa persequar, eaq̃ paucis, q̃ in eandem superioris formulæ regulam cogi posse uideantur.

De circumflexis uerbis.

E sexta coniugatione nascuntur circumflexa uerba, quæ sic uocamus, q̃ cōtracta syllaba, elisa uocali inflectat̃, ποιέω ποιῶ.

DE VERBIS

Coniugationes tres sunt. Prima ex $\acute{\epsilon}\omega$ ω facit. Secunda ex $\acute{\alpha}\omega$ ω facit. Tertia ex $\acute{\omicron}\omega$ ω facit.

Subeunt enclises superiorum paucis uariatis. Nam sola praesentia & paratatica contrahi possunt de praeteritis, aoristis, futuris, prorsum possint regulas sequere. Praesentia & paratatica uariantur sic in prima coniugatione.

$\acute{\epsilon}\omega$	$\acute{\epsilon}\phi$	$\acute{\epsilon}\theta$	$\acute{\epsilon}\epsilon$	$\acute{\epsilon}\varsigma$	$\acute{\epsilon}\omicron\iota$	$\acute{\epsilon}\eta$
ω	ϕ	θ	ϵ	ς	$\omicron\iota$	η .

EXEMPLVM

$\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\omega$	$\pi\acute{o}\iota\omega$	$\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\iota\varsigma$	$\pi\acute{o}\iota\acute{\epsilon}\varsigma$
$\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\omega$	$\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\omega$	$\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\iota\varsigma$	$\acute{\epsilon}\lambda\acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\varsigma$.

IN SECUNDA

coniugatione,

$\acute{\alpha}\omega$	$\acute{\alpha}\phi$	$\acute{\alpha}\epsilon$	$\acute{\alpha}\theta$	$\acute{\alpha}\varsigma$	$\acute{\alpha}\omicron\iota$	$\acute{\alpha}\eta$
ω	ϕ	ϵ	θ	ς	$\omicron\iota$	η .

EXEMPLVM.

$\beta\omicron\alpha\lambda\omega$	$\beta\omicron\omega$	$\beta\omicron\alpha\lambda\epsilon\iota\varsigma$	$\beta\omicron\alpha\lambda\varsigma$
$\delta\epsilon\alpha\lambda\omega$	$\delta\epsilon\omega$	$\delta\epsilon\alpha\lambda\epsilon\iota\varsigma$	$\delta\epsilon\alpha\lambda\varsigma$

IN TERTIA

coniugatione.

$\omicron\omega$	$\omicron\phi$	$\omicron\epsilon$	$\omicron\theta$	$\omicron\varsigma$	$\omicron\eta$	$\omicron\omicron\iota$
ω	ϕ	ϵ	θ	ς	η	$\omicron\iota$

EXEMPLVM

$\chi\epsilon\upsilon\sigma\acute{\iota}\omega$	$\chi\epsilon\upsilon\sigma\omega$	$\chi\epsilon\upsilon\sigma\acute{\iota}\epsilon\iota\varsigma$	$\chi\epsilon\upsilon\sigma\acute{\iota}\varsigma$
$\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\acute{\omicron}\omega$	$\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\omega$	$\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\acute{\omicron}\epsilon\iota\varsigma$	$\acute{\alpha}\rho\gamma\upsilon\rho\acute{\omicron}\varsigma$

Iam qui uolet integras declinandi formulas,

DE VERBIS

Guarini Erotemata requirat. Mihi satius uisum est aduſuefacere in omni coniugatione puerū ad unū $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta\mu\alpha$ ἢ $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$. uidelicet, quando & futura, praterita, aorista & $\pi\alpha\theta\eta$ sunt, & prorsum in regulas formandi δ' $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ cadunt.

DE VERBIS IN MI.

A sexta coniugatione, pura uidelicet $\mu\iota$ terminatio nascit̃. Coniugationes in mi quatuor sunt.

Prima a prima circumflexorum fit, $\epsilon\omega$ $\tilde{\omega}$ in η mutato, & $\mu\iota$ addito, ut $\pi\theta\acute{\epsilon}\omega$ $\pi\theta\tilde{\omega}$ $\pi\theta\eta\mu\iota$.

Secunda a secunda circumflexorum $\alpha\omega$ $\tilde{\omega}$ in η mutato, & $\mu\iota$ addito, $\iota\sigma\acute{\alpha}\omega$ $\iota\sigma\tilde{\omega}$ $\iota\sigma\eta\mu\iota$.

Tertia, a tertia circumflexorum $\omicron\omega$ $\tilde{\omega}$ in ω mutato, & $\mu\iota$ adiecto, ut $\delta\iota\lambda\acute{\omicron}\omega$ $\lambda\iota\lambda\tilde{\omega}$ $\lambda\iota\lambda\omega\mu\iota$.

Quarta, a pura uarytonorum $\acute{\upsilon}\omega$, ω in $\mu\iota$ mutato, ut $\xi\epsilon\upsilon\gamma\acute{\nu}\omega$ $\xi\epsilon\upsilon\gamma\mu\iota$.

Quæ uerba paulo aliter $\tilde{\omega}$ desinentia flectūtur, quanquam magna parte iisdem characteristicis, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$, $\delta\iota\lambda\omega\mu\iota$ $\delta\iota\lambda\omega\varsigma$, $\acute{\alpha}\kappa\omicron\nu\acute{\omega}$ $\acute{\eta}\kappa\omicron\upsilon\kappa\alpha$, $\lambda\iota\lambda\omega\mu\iota$ $\lambda\iota\lambda\omega\kappa\alpha$. Id uolo diligens puer animaduertat, ut quā res patit̃, in unum δ' $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega$ $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\eta\mu\alpha$ referat aptissime uerborū uariationes. Deinde suum cuiq; in $\mu\iota$ coniugationi paradigma datur. Mihi sat uidetur uno egisse, ne pueri paradigmatum turba sese obrui horreant. Iam & unius enclisis omnibus seruiet, solo characterē distinctiuo coniugationis mutato, ut infra dicam.

DE VERBIS

CONIUGA.

ΟΕΙΣΤΙΚΩΝ ΕΝΟΡΓΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΤΩΣ.

S. δίδωμι δίδωσ δίδωσι Sic τίθημι τίθησ τί'

D. δίδοιεν δίδορν θησι, solo ω uariato

P. δίδομεν δίδοτε διδοῦσι quod formatiua
 tertiae coniuga. est

S. ἐδίδων ἐδίδωσ ἐδίδω ut η ex e primæ, η

D. ἐδίδορν ἐδιδότην ex α secundæ.

P. ἐδίδομεν ἐδίδοτε ἐδίδοσαν

.

S. δέδωκα δέδωκας δέδωκε Vides κ ᾤτερι

D. δέδωκαρν δέδωκαρν ti characterē

P. δέδωκαμεν δέδωκατε δέδωκασι e sexta coniugatione bary

S. ἐδέδωκην ἐδέδωκας ἐδέδωκε tona regularē

D. ● ἐδέδωκετῶν ἐδέδωκείτην

P. ἐδέδωκαμεν ἐδέδωκατε ἐδέδωκασαν

 α.

S. ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε Aor. hic characterē ptī recipit

D. ἔδωκαίεν ἔδωκαίτην non ut supra so

P. ἔδωκαμεν ἔδωκατε ἔδωκαν lebāt uerba futuri, sic ἔθηκα,

S. ἔλων ἔλωσ ἔλω Hesio. τ' Ἄ' ἄρε

D. ἔλορν ἔλώτην τῆς ἰδρωτα θεοῦ

P. ἔλομεν ἔλοτε ἔλοεν προπαροιδεν ἔθη

καν ἀθλον αρι. Sed ἔστησε ab ἵστημι a futuro pro com
 muni regula fit, ἐξενεξα item uariat.

DE VERBIS

με.

S.	δῶσα	δῶσεις	δῶσει
D.	δῶσας	δῶσέτων	δῶσέθην
P.	δῶσαμεν	δῶσατε	δῶσατο

Προσакπκῶν ἐνεώς.

S.	διδόθι	διδότω	Sic γνῶθι a γνῶ
D.	διδόχην	διδότων	μι. sed extensa
P.	διδότε	διδότωθεν	syllaba.

ω.

S.	δεδώκε	δεδώκέτω
D.	δεδώκεν	δεδώκέτων
P.	δεδώκετε	δεδώκέτωθεν

α.

S.	δωκον	δωκάτω
D.	δωκάν	δωκάτων
P.	δωκάτε	δωκάτωσαν

β.

S.	λόθι ἢ λός	λότω
D.	λόχην	λότων
P.	λότε	λότωσαν

δὲκ πκῶν ἐνεώς

S.	διδοίην	διδοίης	διδοίη
D.		διδοίην	διδοίητην
P.	διδοίμεν	διδοίητε	διδοίησαν καὶ διδοίεν

ω.

S.	δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι
D.		δεδώκοιην	δεδώκοίτην

DE VERBIS

P. δεδώκοιμην δεδώκοιτε δεδώκοιεν

ⓐ. α.

S. δώκαμι δώκας δώκα

D. δώκατον δώκατην

P. δώκαμην δώκατε δώκαερ

ⓐ. β.

S. δοίην δοίης δοίη

D. δοίητον δοίητην

P. δοίηνμην δοίητε δοίεν η' δοίησαν

Hac propria diphthongus ου haud raro in impropriam transit, ut δῶν.

με. x.

S. δώσοιμι δώσοις δώσοι

D. δώσοιτον δώσοιτην

P. δώσοιμην δώσοιτε δώσοιεν

ⓐ. τὰ κ τικῶν ἐν ἐσῶς.

S. εἰν δίδω δίδως δίδω

D. δίδωτον δίδωτην

P. δίδωμην δίδωτε δίδωσ

ⓐ. τὰ κ τικῶν ἐν ἐσῶς.

S. εἰν δεδώκω δεδώκης δεδώκη

D. δεδώκων δεδώκητην

P. δεδώκωμην δεδώκητε δεδώκωσ

ⓐ. α.

S. εἰν δώκω δώκης δώκη

D. δώκων δώκητην

P. δώκωμην δώκητε δώκωσ

DE VERBIS

S. ἐάν λῶ	ⲉ.β. ⲉῷⲥ ⲁῷ	Quo tēpore usus
D. ⲁῷ	ⲉῷⲓν ⲁῷⲣⲟν	Hesiodus in uul-
P. ⲁῷⲙⲉ	ⲁῷⲧⲉ ⲁῷⲥ	gato uersiculo ut
	ⲁⲡⲉⲙⲫᾶⲧⲟν	eū obiter explicē
ἐνεσῶⲥ. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ. ⲡⲉ. ⲁⲉⲁⲱⲕῆⲛⲁ	ⲉ.β. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲉ.β. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
ⲉ.β. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ. ⲉ.β. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲉ.β. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲉ.β. ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
ⲙⲉ. ⲁῷⲥⲉⲣ.		ⲙⲉ. ⲁῷⲥⲉⲣ.
dederit, & ne da ei qui non dederit.		Δόμνⲓνⲓν
nitium aoriston secundum est, Ionice ex ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ		factum ⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ, α autem recisa fit ⲁⲓⲁⲓⲟⲛ.
Estq; usus infinitiui pro imperatiuo familiaris gracia		

PARTICIPIA

Actiua

	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
Præsens	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
Ptḡ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲟⲛ	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
Aorist.	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲟⲛ	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
Futu.	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ
	ⲓⲁⲓⲟⲛ	ⲓⲁⲓⲟⲛⲁ

Actiuam uerborū in ⲙⲓ formulā passiua sequit̃

DE VERBIS

Ad unum Ἀδόμεαι adſueſcas, reliqua ſecūdu hoc
uerbū ita cōiugarur, ut habeas rōnem ſui cuiuſq;
characteris, ut Ἀδόμεαι Ἀδόμεαι. Sic τίθεμαι τίθεσαι
Nam ut ω actiui Ἀδόμεαι in ο paſſiui Ἀδόμεαι uer-
titur. Ita κ actiui τίθεμι in ε paſſiui τίθεμαι, κ acti-
ui ἵσταμι in α paſſiui ἵσταμαι, ſic deinceps.

ΟΕΙΣΤΙΚΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΕΝ ΕΣΤΩΣ

S.	Ἀδόμεαι	Ἀδόμεαι	Ἀδόμεαι
D.	Ἀδόμεσθον	Ἀδόμεσθον	Ἀδόμεσθον
P.	Ἀδόμεσθα	Ἀδόμεσθε	Ἀδόμεσται

ΠΡΩΤΗ.

S.	ἑλιδόμεν	ἑλιδόσθαι	ἑλιδόσθαι
D.	ἑλιδόμεσθον	ἑλιδόμεσθον	ἑλιδόμεσθαι
P.	ἑλιδόμεσθα	ἑλιδόμεσθε	ἑλιδόσθον

ΔΕΥΤΕΡΗ.

S.	ἑλιδόμεαι	ἑλιδόμεαι	ἑλιδόμεαι
D.	ἑλιδόμεσθον	ἑλιδόμεσθον	ἑλιδόμεσθον
P.	ἑλιδόμεσθα	ἑλιδόμεσθε	ἑλιδόμεσται καὶ ἑλιδόμεσται

ΤΡΙΤΗ.

•S.	ἑλιδόμεν	ἑλιδόσθαι	ἑλιδόσθαι
D.	ἑλιδόμεσθον	ἑλιδόμεσθον	ἑλιδόμεσθαι
P.	ἑλιδόμεσθα	ἑλιδόμεσθε	ἑλιδόμεσθον καὶ ἑλιδόμεσθαι

ΤΕΤΑΡΤΗ.

S.	ἑλιδόμην	ἑλιδόμην	ἑλιδόμην. Sic ἑλιδόμην,
D.	ἑλιδόμην	ἑλιδόμην	ἑλιδόμην
P.	ἑλιδόμην	ἑλιδόμην	ἑλιδόμην

ΠΕΝΤΗ.

DE VERBIS

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

ΜΕΤ'ΟΛΙ. ΜΕ.

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

Προσθητικῶν παθητικῶν ἐνέστω.

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

Sic τίθεται

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

Προσθητικῶν παθητικῶν ἐνέστω.

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

S.	διόχομαι	διόχῃ	διόχεται
D.	διόχομαιον	διόχου	διόχου
P.	διόχομαια	διόχου	διόχου

Q. A.

 μ_{ε}^*

ΜΕΤ' ὅλι. με^x.

Ἐποτακτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς.

३३.

ॐ

Α πρῶτων παθητικῶν.

ΕΝΕΣΩΣ ΔΙΔΩΜΑΙ. ΔΕ. ΣΕ ΔΩΜΑΙ
 Ω. ΔΙΔΩΜΑΙ. ΜΕ. ΔΙΔΩΜΑΙ
 ΜΕΤ. ΟΛΙ. ΜΕ. ΣΕ ΔΩΜΑΙ

DE VERBIS PARTICIPIA

Passiua.

Præfens	Γ' ο διδόμενος. νοῦ.
	ἢ διδμεν. νησ.
Ptm	Λ' ο διδόμενον. νοῦ.
	Γ' ο δεδμενός. νοῦ.
Aorist.	ἢ δεδμεν. νησ.
	Λ' δεδμενον. νοῦ.
Futu.	Γ' ο δοθισόμενος. νοῦ.
	ἢ δοθησμεν. νησ.
Paul.p.f.	Λ' ο δοθισόμενον. νησ.
	Γ' ο δεδοσόμενος. νησ.
	Λ' δεδοσόμενον. νοῦ.

Supereſt medii uerbi formula, eorum quæ μὴ
deſinunt. Huius item præſentia & paratatica ad
ſciſcimus e paſſiua coniugatione.

MEDIORVM INDI

catiuorum ἐνεστώσ.

Sing. διδόμεαι διδοσμαι διδοταί, perinde ut ſu-
pra, pete cum præſentis tum paratatici formulā
e paſſiuis. ἐλιδόμεαι ut ſupra. Deinde quia puro-
rum uerborum media pt̃a p̃auca formant̃, ut ſu-
pra in mediis diximus, & his uerbis in μὴ deſunt,

DE VERBIS

Ⓢ.

S. εἰλόμην εἰλόσο καὶ εἰλά εἰλορ. Sic εἰέμην

D. εἰλόμηνον εἰλόσων εἰλόσιμην

P. εἰλόμηναι εἰλόσῃ εἰλοντο

με.

S. ὁλώσομαι ὁλώσῃ ὁλώσεται

D. ὁλωσόμηνον ὁλώσεσθον ὁλώσεσθον

P. ὁλωσόμηναι ὁλώσεσθῃ ὁλώσανται

Προσπακτικῶν μέσων

ἐνεσώσ.

S. λίσλοσο καὶ λίσλα λισλόσιμην, ut in passivis.

Ⓢ.

S. ῥόσο καὶ ῥοῦ ῥόσιμην Sic ῥέσο θοῦ

D. ῥόσων ῥόσιμην

P. ῥόσῃ ῥόσιμηναι

Εὐκτικῶν μέσων ἐνεσώσ.

S. λισλοίμην ut in passivis.

Ⓢ.

S. λοίμην λοῖο λοῖο Sic εἰέμην.

D. λοίμηνον λοῖσθον λοίσιμην

P. λοίμηναι λοῖσθῃ λοῖντο

με.

S. ὁλωσοίμην ὁλώσοιο ὁλώσοιτο. Sic ὁλοσάμην

D. ὁλωσοίμηνον ὁλώσοισθον ὁλωσοίσιμην μιν

P. ὁλωσοίμηναι ὁλώσοισθῃ ὁλώσαντο

Ἐποπακτικῶν μέσων ἐνεσώσ.

S. εἰλὲν λισλώμεναι ut in passivis.

DE VERBIS

S.	ἐὰν ᾤμαι	ᾤω	ᾤωται. Sic ὥμαι ὥ.
D.	ὄωδον	ᾤωδον	ᾤωδον
P.	ὄωδα	ᾤωδε	ᾤωται

Ἀπὲρ μφάτων μέσων

ἐνεσώσ ᾤωσται

ᾤωσται

ᾤωσται

PARTICIPIA

Media.

Præfens ὁ ᾤωμνος

Aoriston ὁ ᾤωμνος

Futurum ὁ ᾤωσόμενος

Atq; hæc est formula regularis & analogica cōiugationis μι, puero exempla experiundi causa obiciantur, ut ἔφ' Ἄ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος .i. Telemacho in animo Pallas posuit ardorē ac audaciam. Dic θῆκε unde a τίθημι aoriston ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε. Poeta augmentū sustulit, sic ᾤωκεν & pluraq; alia. In Horatii graculis, quid enī non & ista proferam? quippe ludicra puerorū, in hymno. Quem terra, legis γαστέρος ἐισέλυ κιβωτόν Ventrī subiit arculā, Dic ἐισέλυ unde Cōpositū est ab εἰς & ἴω. Hinc ᾤωμι, sicut a ζεύγνυ ζεύγνυμι. Cōiuga ut ᾤωμι, sed suo caractere scilicet υ. Est ἐισέλυ aoriston secūdū indicatiui actiui εἰς præpositio, ε augmentū sequens præpositionem

DE VERBIS

Nam uerbum non præpositionem augeri oportet ut supra. Ἀν uerbi radix, ut ἄνω, ἐλῶν, ἔσῶσ, ἐλῶ. Sic εἰσέδῳ εἰσέδους εἰσέδῳ. Sunt aliæ anomalæ uerborum μι cōiugationes, eorū scilicet quæ ab ἵμῃ & ἵμῃ sunt, res multi est negotii, & ego in libro Constructionum aliquid eius attingam.

Præsens ἵμῃ ἵης ἵη .i. Mitto seu iaculor, sicut τίθῃμῃ. Hinc & ἀφίμῃ, unde ἀφες.

Paratat. ἵνῃ ἵης ἵη.

Parac. ἔικα &c.

Aoriston ἦκα. Sic sæpe leges ἀφῆκα dimisi, ἀπὸ & ἦκα, o elisa, & π in φ uersa obsequentem aspirationem.

Præsens ἔμῃ, eo.

Pt̃m perfectum ἔια, & apud Homerum ἦτα.

Plusquamperfectum ἤκειν & ἤειν.

Aoriston α. ἔισα.

Aoriston β. ἵον ἵες &c.

Futu. ἔισω

• Imperatiuo ἵθι .i. εἴ. Hinc ἀπιθι, .i. abi, ut ἢ πίθι ἢ ἀπιθι, Aut bibe aut abi. πίθι ex πίε factum est schematicos, Sic ἵθι ex ἵε, & ἀπιθι compositum est ex ἀπὸ & ἵθι ab & εἴ πίθι bibe simplex est.

DE VERBO

substantiuo εἶμῃ.

Indicatiui præsens.

S. εἶμῃ εἶ καὶ εἶς ἐσί.

D. ἐσὸν ἐσόν.

DE VERBIS

P. ἐσμεν ἐς ἐῖσι ἐντὶ Doricū. Theocritus in Odæporica. Μὴ μὲν λωβασθε τὰς ἀμπελούς, ἐντὶ ῥᾷ ἄβαι. Id est. Ne ledite uites meas, sunt enim teneræ. Μὴ λωβάσθε pro λωβήσθε coniunctivum aoriston medium. ἀμπελούς systole pro ἀμπελώσ doricō actō ab ἀμπελᾶς, ἐντὶ pro ἐῖσι.

πρὸς τὸν.

S. ἦν ἦς ἦ & attice ἐὴν ἐης &c.

D. ἦτον ἦτην

P. ἦμεν ἦτε ἦσμεν

μεν.

S. ἐσμεν ἐσθι ἐσθι ἐσθι ἐσθι ἐσθι ἐσθι ἐσθι.

D. ἐσθιτον ἐσθιτον ἐσθιτον

P. ἐσθιμεν ἐσθιτε ἐσθιτε

IMPERATIVVM

Præfens.

S. ἴστω ἴστω

D. ἴστων ἴστων

P. ἴσθε ἴσθε

OPTATIVVM

Præfens.

S. εἴην εἴην εἴην

D. εἴητον εἴητον εἴητον

P. εἴημεν εἴητε εἴητε

μεν.

S. ἐσθίμεν ἐσθίμεν ἐσθίμεν

D. ἐσθιτον ἐσθιτον ἐσθιτον

L

DE VERBIS

P. ἐσπίμθη ἔσπιθε ἔσπιντο

Coniunctivum praesens.

S. ἐάν ᾧ ἥσ ἥ

D. ἥτον ἥτον

P. ᾧμι ἥτε ᾧσι.

INFINITIVUM

Praesens ἐῖν, id quod dialectis variatur, Diores ἐμῶναι & ἐμῶναι faciunt, ut supra e τίπῃεν τυπῆμῶναι, & Iones ex ἐμῶναι ἐμῶν, ut apud Homerum Iliados ι. φάσ' ἐμῶν ἀπὸ λῆμον καὶ ἀνάλκιδας, & uerso εἰν κ, ἥμῶν. Theocritus, ἀπαρθενον ἥμῶν. Futurum ἔσεσθαι.

PARTICIPIA.

Πρόσθεν τὸ ὄντος
Praesens ἡ οὖσα τ' οὖσας

● Ἐξέσθαι τὸ ὄντος

Ἐξέσθαι. νου.

Futu. ἡ ἐσομένη. νησ.

Ἐξέσθαι. νου.

● Verbum φημί praesens.

S. φημί φησ unde φάσ, φησί.

D. φατόν φατόν

P. φάμεν φατέ φασί

Futurum φήσας &c.

Aoriston a. ἔφησα.

Aoriston b. ἔφλω, & apharepsi φῆν &c.

Infinitivum φάναι.

DE VERBIS

Cōgeriem uerborū anomalorū & impersonalium libro constructionū adiiciam, ideo hæc satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia iter uerba reposuimus, supsūt e uerbis noīa uerbalia.

DE NOMINE VERBALI

Verbale nomē est quod a uerbi modo statim deflectitur. A prateritis autem uerbalium forma cadunt medio & passiuo. Sed formando augmenta concidito. A medio sunt substantiua, ut a τῦπῳ τέτυπα, fit τῦπος augmento dempto, & facta nominis terminatione. λέγῃς λέλογα λόγος στέλλω ἐσολα orno. σολῇ stola uestis. Item στέλλω ἐσολα mitto, σόλος classis. ἐπιστέλλω ἐπέσολα ἐπισολῇ, ἀπὸ στέλλω ἀπέσολα ἀπόσολος legatus, σφείφω ἐσφoφα σφoφή.

Adnotet puer accentus uarietatem ος & sinentia communem regulam sequuntur. » fines acuit pro deriuatorum more. Exempla congerat quo ditior linguæ fiat.

A passiuī p̄teriti p̄ria p̄sona, fiūt maxīe substantiua neutra μα, τῦπῳ τέτυμμε, tolle augmentū & fac noīs terminationē τύμμα, quod pro flagro, nēpe a τῦπῳ apud Theoc. legif, ὅσιν ἔστι τῦμμα ἢ ἀλίκον ἄνδρα δομάσσει. quantillū est flagrum & tantū uirū domat, in prouerbiī specie dicif, ἀλίκον pro ἡλίκον, & δομάσσει pro δομάσει, si cut pro στείζειν στείσειν, soluitur enim ζ in σδ.

DE VERBIS

πράττω	πέπραγμα	πῆγμα
σκόπτω	έσκομαι	σκῶμμα
γράφω	έγραμμαι	γραμμα

Sunt & aliae terminationes hinc deflecti solitae ut ὁσμός ab ὀζειν . ἑαλμός ab ἑταλμαι , λελόγισμαι λογιόμος, simplicia omnia fines acunt . φράζομαι πέφρασμαι φράσμων regulare fuerat, sed repetita est thematis litera. Nā ζ in σλ liquit̃. Itaqz Ἀποsteri⁹ characteris sibi ius arrogat, & dicit̃ φράδμων cōsultor , συμφράδμων apud Homerum .

νοῶ	νενόημαι	νοήμων
φιλόω	πεφίλημαι	φιλήμων

A prae^{ter}iti passiui secunda persona maxime in 1st foeminina uerbalia cadunt , ut ἑνέσις .

ποιῶ	πεποίησαι	ποίησις poesis
μορφῶ	μεμόρφασαι	μόρφωσις
αἰρούμαι	ἤρησαι	ἡ ἰη εἰρέσις
λέγω	λέλεξαι	λέξις

• A p^{re}teriti passiui tertia persona plura sunt uerbalia q̃ numerari queant , τος adiectiua . πῆακα λῶ πῆακέκληται , tolle augmentū , & fac nom̃ terminationem πῆακκλης , simplicia omnia fines acunt , composita tonum transferunt .

Cum adnotarem τ̃ πῆακκλης tonum , uenis in mentem magni cuiusdam Disputatoris , qui nuper cum Hagenoae essemus , Dii boni , quo su percilio pro concione falsi , dein & impietatis cri

DE VERBIS

minabatur pronunciantem latino more paracletus, oblitus opinor grammaticæ, dum intensiones formarum argutatur, quas mirum ut ridicule plebi uulgabat.

χρίω κέχρισαι χριστός
 διαλέγομαι διαλέλεκται διάλεκτος. Vnde
 διαλεκτικός.

Sunt hinc substantiua si τος in ζον uertas, plurima ἀμφίβλησρον ἀμφιέβλησαι ἀμφίβλησρον, in terpone ρ, sic πλῆκτος πλήκζον καλύπη κεκαλυπηται καλύπηρα, ἀλαβασρον huius formæ est, sed ἀνομαλῶς.

Sunt & uerbalia τηρ, σωτήρ σέσωται & similia.

της, ut πεποίηται ποιητής, ἐλάττει ἐλάτης. Sic συκοφάντης a σύκος ficus, & φαίνομ φαίνομαι. Præterito πέφαμμαι πέφανσαι πέφανται. Hinc φάντης augmento relecto. συκοφάντης dictus, ut Plutarchus Char. in Solone scribit, οὐκ ἂν οὖν τις ἠγάσας παντελῶς ἀπιθάνωσιν λέγωντας, ὅτι καὶ σῦκων ἐξαγωγή ἐ' παλαιὸν ἀπείρητο, καὶ ἐ' φαίνομεν ἐν λεικνύμῳ ρις ἐξάγωντας ἀληθῆναι συκοφάντας.

Id si non falso interpreteris, aliter leges in
 iis Plutarchi uitis, quæ nescio a quibus
 uersæ, passim mendosissimæ manibus uoluuntur studiosorum.

Finis de Verbis.

L iii

DE PRONO MINE

Ronominis uarius multusq;
usus apud græcos est, ut Prif-
cianus latinus autor comine-
minit, & ego in Constructio-
nib. ne quid desit ΟΙΛΕΧΑΝΥΙ
conabor. Hic præter flexum
nihil tractabo. Id unum pue-
ri obseruet esse eis pro possessiuo primitiui usum,
ut πατὴρ μου pater mei, pro pater meus. Gellio
longa est de hac re disputatio. Pronominum a-
lia prima sunt, alia possessiua, alia demonstrati-
ua, alia relatiua, alia composita.

PRIMA ΕΓΩ ΕΓΩ.

S.	ἐγώ, & adscita γε, ἔγωγε		
•	ἐμοῦ, & ε ablata μου, & ἐμέο ἐμοῖο ἐμεῦ.		
	ἐμοί	μοί	
	ἐμέ	μέ	
D.	ἐγώ	ἐγώ	
	ἐγών	ἐγών	
P.	ἡμέες	ἡμεῖς	ἄμμες
	ἡμέων	ἡμεῶν	ἡμεῶν
	ἡμῖν	ἡμῖν	ἡμῖν
	ἡμέας	ἡμᾶς	ἡμᾶς
			Hom. πρὸς ἄμμι
			μι ΟΙΛΗΣΑΙ.

DE PRONOMINE

S. Σύ dorice τυ .

σου σέο σέιο σεῦ, ita dorice τεῦ.

σοί τοί

σέ τυ

σύ

Hic doric⁹ actūs
est apud Theo. ut

P. σφῶϊ σφῶ

obiter admoneā

σφῶϊν σφῶν in Cyclope. Γινώ

P. ὑμέες ὑμεῖς ὑμμεες σκεν Δ' οἰμάειν κα

ὑμέων ὑμῶν ὑμεῖων ὑμμέων λῶς ἰατρὸν εὐόντα

ὑμῖν ὑμμιν .i. Dignoscere ue

ro arbitror te re

ctemedicū, εκί

ος ογ SVI. stetem, Γινώσκειν

S. ὅς infinitivum pro

οὔ ἐο ἐιο. Γινώσκειν ; εὐόντα ;

οἱ ἐοι προόντα

ἐ ἐθεν

D. σφωέ σφεί.

σφωίν σφίν

P. σφέες σφεῖς σφέες

σφέων σφῶν σφείων

σφισί

σφέας σφᾶς

POSSESSIVA MEVS

ἐμός σός ἐός Declina ut adiectiva noīm, sic νοί

ἐμή σή ἐή τερος σφωίτερος ἡμέτερος ὑμέτερος

ἐμόν σόν ἐόν σφέτερος σφετέρη σφετέρων

DE PRONOMINE

DEMONSTRATIVA

duo.

Maſ. S. οὗτος Huic pronomini προσχρηματίζε-
τούτων ζεται τὸ .i. ut οὗτουι.
τούτω τουτουί.
τούτων.

D. τούτω

τούτοιιν

P. οὗτοι

τούτων

τούτοις

τούτους

Fœm. S. αὕτη Illa, ab αὐτῇ ipsa, tono inter-
ταύτης nosces.

● ταύτῃ προσχρηματίζε, ut αὐτῇ

ταύτην

D. ταύτα

ταύταιν

● **P.** αὗται

τούτων

ταύταις

ταύτας

Neu. S. τοῦτο **D.** τούτω **P.** ταῦτα

τούτου τούτοιιν τούτων

τούτω τούτοις

τούτο ταῦτα

DE PRONOMINE

ἐκεῖνος

ἐκεῖνη

ἐκεῖνο

Vt adiectiua nominum fle-
cte, saepe ἐκεῖνος, e aufertur
κεῖνος.

RELATIVVM

Vnum.

Αὐτός αὐτή αὐτό. Ipse, flecte ut nominis adie-
ctiua. Viden' & tenue αὐ esse, & in posteriorem
syllabam tonum ferri. Quod si αὐ asperum uide-
ris, tonumq; in fine, ut αὐρῦ, scias esse compo-
situm pronomen reciprocum ab ἑαυτοῦ sui ipsius.
Nota μὲν pro αὐτόν.

COMPOSITA

Tria.

ἑμαυτοῦ ἑαυτοῦ ἑαυρῦ. Mei ipsius. Tui ipsius.
Sui ipsius nominatiuis carent. Varia sic.

ἑμαυτοῦ	ἑμαυτῆς	ἑμαυρῦ	Plural. carēt & rectis
ἑμαυτῶ	ἑμαυτῇ	ἑμαυτῷ	
ἑμαυτὸν	ἑμαυτὴν	ἑμαυτό	Plural. rectisq; carēt
ἑαυτοῦ	ἑαυτῆς	ἑαυρῦ	
ἑαυτῶ	ἑαυτῇ	ἑαυτῷ	Hoz sequūt pluralia
ἑαυτόν	ἑαυτήν	ἑαυτό	

ἑαυτῶν καὶ σφῶν αὐτῶν

ἑαυρῖς καὶ σφίσι αὐρῖς

ἑαυρὶς καὶ σφᾶς αὐτούς

Affinge fœm. & neutra

DE ADVERBIO

Attenus partes, quæ declinabiles uocantur, cōpendio tractaui. Superfunt indeclinabiles, Aduerbum, Præpositio, Coniunctio. Interiectionem græci sub aduverbio comprehendunt. Quid enim aliud est interiectio q̄ uerbi *χετλιασικοῦ* nota, & quasi declaratio, Aduerbiu m̄ igit̄ est, qm̄ uerbi nota.

Aduerbum ἐπίρρημα quod uerbo adiectū ipsum definit. Id significationibus aduverbii fit, Accidit ergo aduverbio significatio. Nam alia sunt loci ἐν ταῦθα hic, Alia temporis, ut σήμερον hodie. Alia qualitatis, ut ἡλέως iucunde &c. Variatiōes significationum quādoquidem proprie ad idiomata pertinent, superfluum uidebatur hic om̄es recensere. Sed de localibus attingā paucula, quod gratum pueris faciam.

Aduerbia localia aut sunt genuina ὅτις ἀκλίτως, ut ἐκεῖ ἔξω. Aut a nominibus trahuntur. τῶν γινωσίων facilis notio est, quoniā definita sunt uumero, quid significant in loco ne an de loco, an ne ad locum. Quæ a nominibus trahuntur, sic discernimus.

DE PRAEPOSITIONE

θ, desinentia in loco significant, ut ἀγρόθι in agro. Ideo ἀγρόθι penultimam acuit, quia ab ἀγρός acuta ultima cadit. Tenes enim regulā, haud fere excedere tonum syllaba quae recti acuti finis est, tu faxis pariter & de aliis iudices. ἄλλοθι antepenultimam acuit, quia ἄλλος primam, non ultimam, sic de aliis. ἀθήνησι in Athenis, desinunt enim σι quae a pluralibus nominibus cadunt, similia dativis suis.

σε ad locum, ἀγρόσε, & ἀγρόνδε, ut sit nominis aliqua in eo species, sic ἀθήναζε. pro σε ζε faciunt huiuscemodi pluralium πᾶσιν.

θεν de loco, ἀθήνηθεν ex Athenis, οὐρανόθεν, E coelo. Accidit adverbio itē cōpositio, ut πάλαι πρό πάλαι, & cōparatio σοφῶς σοφώτερον σοφώτατον.

DE PRAEPOSITIONE

Similima adverbio praepositio πρόθεσις est. Nam & pleraque adverbia graecorum, casibus nominum construuntur, ut χωρὶς τούτων &c. quod nos praepositionem facimus propter haec ἀγχι σκελῶν. Cuiusmodi tenuis, graeca constructio

DE PRAEPOSITIONE

Idq; hoc loco a græcis dissidemus, qui nullum ad uerbum regere casum dicimus, & præpositiones incerto numero deputamus, ut pridie Calendas, pridie quoq; præpositionem patiamur. Græci uero definitas numero præpositiones habent, omnes decem & octo sunt.

Quare quid inter aduerbium & præpositionē intersit, fortasse dubitas. Sed huius loci non est hæc tractare. Præpositiones tibi ordine recensabo, & nonnihil constructionum τῶν προθέσεων attingam, prælurus iis quæ alio mihi opere scribentur. Vix enim alia pars græci sermonis liberi us uagatur. Nos uel hoc faciemus modo, ut puerum sollicitum in obseruanda notandaq; præpositionum syntaxi reddamus.

● Accidunt præpositioni, Tonus & Casus. Quæ tonis insigniuntur, acutæ sunt posteriori syllaba ἀπὸ τῶς πέρας. Perinde ac latinorum προθέσεις cōtrὰ Troiam sita Tenedos. Transferunt tonum in priorē syllabam si casum sequantur, ἐπὶ ἡνὸς πέρας. Sic & latinis in more est, Italiam cōtra &c. Te nues omnes sunt a uocali cœptæ, præter τὸ & τῷς. Omnia eī ab ὀ incipientia aspera sunt.

Casus tres habet præpositio, genitiuum, dñm, & accusatiuum. Præponi casui solet, ut apud latinos ἀνὰ λογικῶς. Cæterum ornatus loco habetur & in soluta oratione præpositionē casu anteuor-

DE PRAEPOSITIONE

ti, ut *Βακχίου μὲν πρὸς πόλιν, Ἡρακλέους δὲ
οὐ πόλιν*. De Baccho mentio crebra, de Hercule
infrequens, ut ille in fluentem luxu graciā dixit.

Oēs p̄positiones græcorū apponi cōponiq; pos
sunt. Sūt aut̄ alia monosyllabæ, alia disyllabæ

DE CONSTRUCTIONE

& significantia mono
syllaborum.

Εν, in significat cum ablatiuo constructum, so
li datiuo *ἐντάσσεται*, ut *ἐν οἴκῳ*. Pro *ἐν ἐνὶ* faciunt
ut *ἐνὶ θυμῷ*. Homerus *ἐν ἄλυσιν* ἄλυσ non sunt hu
ius ordinis atticæ eclipses, qualis hæc Liuii est
ad Murtiæ, aut Terenti ad Dianæ. Composi
ta non in ablatiuo modo, sed & in accusatiui sig
nificat, *ἐμβάλλω* initio.

Εἰς & εἰς attice, in accusatiuo constructum sig
nificat, solum accusatiuum exigit, *εἰς ὕδωρ γρά
φω*. In aquam scribo. Motum ad inanima signi
ficat. Ne dicito *ἰθὺ εἰς πατέρα*, Vade ad patrem,
sed *ἰθὺ εἰς ἀγοράν*, in forum. Itaq; localibus fami
liaris est, ut *εἰς κόρακας*, Ad coruos. qui loc⁹ sup
pliciorum in Thessalis fuit, unde factum est uer
bum *σκορακίζειν* ἢ *σχηματικῶς* addito, quod
profligare, eiicere, dānare significat. Interpres
Psal. xxvi. eo usus est, *ἐκθέσω με γένε, μὴ ἀποσκορα
κίσῃς με*, quo hebraïsmum cōmodius redderet,
Non est enim uti nos legimus sine emphasi. Ad

DE PRAEPOSITIONE

iutor meus esto, ne derelinquas me, sed ne odio persequere, ne profliga me יָשׁוּן אֶנּי quale & hoc est, timor Dei odit malum, excutit, pro-
pulsat &c. Composita in accusatiui significatio-
nem habet, ἐῖσαλλομαι in filio.

Εξ, quæ & ἐκ dicitur, ex significat, soli genitio
construit, ὅζ' ἀμάξῃς, e plauistro, locum, tempus
causamq; notat, ὅζ' ἡδονῆς ὁ λυσυχεῖν, E uolupta-
te miseria. Cōposita auget, φάσ' ἐκφάσ' edo ex
edo. Sic τήκω liquefacio, ἐκτήκω tabefacio, ut
Psalmo xxxviii. καὶ ὅζ' ἐτῆξας ὡς ἀράχην τὴν ψυ-
χὴν αὐτοῦ. Et tabefecisti ceu araneam animā eius.
Quo loco miror cur Hieronymus, posuisti, mu-
tarit, cum hebræis sit שָׁמַתּוּ quando quod sequi-
tur pro, animā eius, desyderabilia eius non incō-
mode reddidit, est enim illic שָׁמַתּוּ & ni fallor
apte quadret sententiæ. Est enim psalmus hic cō-
fessio eius, q; a domino correptus uindicē agno-
scit & pœnā fert. Ergo inquit, corripuisti me, &
tabefecisti desyderia mea .i. contudisti effrenem
uim & gliscentem concupiscentiæ meæ ardorē.
Alioqui ὅζ' cōposita ἐξω quoq; significat, ut ἐκβάλλω
eiicio, extra iacio, ἐκφρων desipiens.

Σὺν, ξὺν, cum copulatiuam significat, libet enī
cum Prisciano loqui, δτὼ construi' auxilia, con-
iunctionemq; designās, ξὺν χαρίσιν, cum gratiis
Idem & composita potest, ξυνβάλλω σύμβολα.

DE PRAEPOSITIONE

πρὸς. Constructione uariat significationem, Genitiuo iuncta ab notat, exitum a persona, πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθὰ .i. a deo bona. Est & iurandi nota, πρὸς χαρίτων, per gratias. Perinde ac si latine dicas, Per te, per, qui te talē genuere parētes. Item coram, πρὸς ἑπισκόπων. Coram episcopis, & officium, οὐ πρὸς φιλοσόφου φιληδονεῖν. Non est philosophi uoluptati indulgere. Quamquam Demosthenes in oratione contra Aeschinem & πρὸς ἐμὲ hac significatione usurpat, ad me pertinens. Est & iunctura casus, qui passiuo uerbo construitur σαρκευτὴς φιλεῖται πρὸς Λαίμονος.

Datiuo supra, & prope, erga, πρὸς ἅπαν De/mosthenes. Accusatiuo iuncta tum demum propria significationis est, ut Manuel Moscopulus grammaticus omnium, ni fallor, qui superiore seculo literas instaurarunt, idem longe diligentissimus ac doctissimus, inquit. ὅτε δὲ ἡ πρὸς τὰ ἑαυτῆς σημαίνῃ, ἢ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ ἑτέρας, μετ' αὐτῆς πρὸς ξυτάσεται. Motum ad personā significat ἰθὺ πρὸς δὲ ἄρχοντα .i. ad magistratum. Nec ad solas psonas, sed ad inanimata. πρὸς πείπαρον Plato. Aduersum significat. πόθοι πολέμου πρὸς Ῥωμαίους, Gotthi bellum cum Romanis gerunt. Tale est πρὸς κωρα κάειξε. Neque uero motū significat solum, sed & quietem, id est esse aliquid in loco, habetque emphasim apud. Lucian⁹ in cycno

DE PRAEPOSITIONE

σεῖρήνας μὲν εἶναι πρὸς ἄνθρωπος. Sirenas esse apud eos
 & πρὸς σῆμα μηδὲ ἄσ κλαίεις. Apud nouerca tumu-
 lum ploras. Imitationem signat, ut πρὸς μύρην
 ἀλαιν, πρὸς κλεψύδραν λέγῃ. Est e græcis quispiā
 non ignobilis autor, q magni mysterii loco πρὸς
 imitationem ac similitudinem designare putat
 apud Ioannem. ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς
 τὸ θεόν. Et uerbum erat apud deum uerbum pa-
 tris, εἰκόνα esse, non spiritum. Composita ad ua-
 let, quam equidem significationem propriam
 τῇ πρὸς arbitror προσκαλῶ aduoco.

Πρὸ ante, Genitiui solius est, loci temporisq;
 nota, Prisciano teste, πρὸ πύλης, ante portam.
 Composita præ significat, προσάλλω praepono,
 πρόσβλημα. Nonnunquam αὐτὴ significat γῆν πρὸ
 γῆς, terram pro terra.

DE DISYLLABARVM

Constructione.

- Παρά, Genitiuo datiuo & accusatiuo construi-
 tur, sed alia significatione. Genitiuo idem quod
 πρὸς signans exitum a persona. βοήθηά μου παρὰ κυ-
 είου. Auxiliū meum a domino. Sic Plato in Phæ-
 dro. παρὰ λυσίς ὧ σώκρατες. Hac item præpositio
 ne passiuum uerbum casui aptatur, ut aduersus
 imperitum Lucianus. ἐνχαβὼν τὰ τῷ θεοκυδίδει
 ὅσα παρὰ τῷ Δημοδοτέους, καὶ αὐτὰ ὁκτάκις μετεγγεί-
 γραμμένα εὐρέθη. Nactus Thucydidae opera, eaq;

DE PRAEPOSITIONE

quæ a Demosthene octies descripta sunt &c. Significat & supra genitiui syntaxi, ut θεὸς ὁ μέγιστος τῶν ἀριθμῶν ὑπερῶν, πρὸ τῶν ἑγυυτάτων, id est, Deus, maximi numerorū excessus supra proxios numeros est. Athenagoræ uerba sunt in orōne, qua legatus ad Antoninos Cæsares circiter annū salutis Instauratæ cētesimum & septuagesimum dogmata Christiani noīs tutatus est. Quo loco unum Deum asserit e philosophorum decretis. Hanc *ὡρογραφὴν* Dei, familiarem scholæ Pythagoricæ e Philolao testē unitatis dei allegat prorsus ἀνιματώδην. Quamobrem, quo studiosis elegantioris philosophiæ gratum faciam, scrupum soluam. Idq; uel maxime oblectandi Francisci Stadiani amici nostri summi gratia, cui, ut est philosophiæ oīs nouæ ac ueteris probe peritus, ad hæc Theologicas literas, ἐν νοῦν κατασκηνασάμενος, sancte complexus, ea Pythagoræ sententia mire probari solet. Est aut̃ summa rei. Deus excessus est, quo maximus numerus, denarius uidelicet, proximum, nonarium superat, uincit nonarium unitate denarius. Deus igitur unitas est, atq; adeo denarii unitas, perfectissimi numeri, id est naturæ omnes omnium perfectionum grad⁹ complexæ. Supra proximos numeros, sunt creaturæ quædam εἰκόνες Dei, καὶ θεοτυπία; quæ nobis ceu methodum p̃bent cognoscendi Dei. Quæ

DE PRAEPOSITIONE

re sapiens uir Pythagoras προχαφὴν Dei e proximi denario numeris, id est, e similibus diuinæ naturæ spiritibus traxit. Tépero mihi, ne longius extra septa euehar, ut dici solet, q̄ si quis mihi continget Lector studiosus mysteriorum philosophiæ hæc pro ingenio suo uberius agat.

Ὁτὼ πρὸς construit, prope uel iuxta significās, πρὸς θεῷ κυρίῳ ἔλεος, apud dominū misericordia, locorum ac personarū est. Aristoteles in Eudemiis moralibus πρὸς θεῷ dixit pro a Deo.

Accusatiuo, motum ad rem signās, πρὸς αὐτὸν ἰωμεν, ad ipsum eamus. In Parmenide Platonis. πρὸς πόρον βακχεύειν. Insanire ad pocula. πρὸς πάντα ἐν χρόνον. Demosth. Circa omne tépus. Et hac constructione prope significat Homerus. πρὸς τὰ φρονόρυκτῆν, iuxta fossam. Causam item notat, ut πρὸς δ' ἐὺ ζῆν δ' κλέος, Gloria est, eo q̄ bene uiuatur. Itē circa πρὸς τὰ ἀδικήματα. Demosth. Item p̄ter πρὸς πρέρν, p̄ter decorē. Composita aut mi nuit, ut πρὸς ἄσκησιν ῥήτωρ, Mala moneta. i. adulterinus orator, apud Demosth. Aut prope seu iuxta significat, ut πρὸς ἀκολουθεῖν prope sequi seu subsequi assiduum esse. Ita Simplicius magni nominis peripateticus in præfatione sua in categorias, ἐπιμελέστερον δὲ, ὥς οἴός τε ἦν, ῥὶς ἰαμελίχσ πρὸς ἀκολουθεῖν ἀπερχάμεν, καὶ αὐτῇ ποταχού τῇ λέξει φιλοσόφῳ χρησάμενος. Id est. Qua uero potui dili

DE PRAEPOSITIONE

gentia, Iamblichi cōmentariis inhians, eos trās
scripsi &c. In quam sententiam accipiendum ui-
detur, quod est apud Lucam cap. primo. τὸ Ἰακο-
λοθικόν τι inhicare ῥῖς αὐτόπῃας narrantibus soli-
to, e quibus rem omnem didici &c. Congere a-
ceruos compositorum a τὸ ἰα, spectaturus dupli-
cem eam significationem, minuendi, aut prope
seu iuxta, Minuit τὸ ἰαλεγματίζω, prope signifi-
cat. τὸ ἰεμβάλλω prope infodio. Græci hoc uerbo
significāt id quod latini dicim⁹ uallū ducere, ual-
lo munire, uallare. Psal. xxxiiii. τὸ ἰεμβαλεῖ ἄγγε-
λος κυρίου κύκλω τῶν φοβουμένων αὐτοῦ ὅτι εὐσεται
αὐτοῦ, Nostri uerterunt, Immittet angelus do-
mini, in gyro timentium eū & eripiet eos. Quā-
to præstabat, uallabit, aut uallo muniet, quādo
id & græca & hebraica sonant Πᾶσι & τὸ ἰεμβαλεῖ
Nā futurū est hoc τὸ ἰεμβάλλω τὸ ἰεμβαλεῖ, ut a
ἰάλλω ἰαλῶ. Et nescio quorsum nostri h⁹ uerfi-
culi interpretes, Chrysostomus in nobili illa Pa-
negyri de Angelis, ad cœlestium, spirituum mu-
nia refert, sic inquiens. Αἱ ἄγγελοι τοῖς ἀξίοις ἐκ
τῶν φρασμῶν λύτῳσις, τὸ ἰεμβαλεῖ παρὰ φησιν ἄγγελος
κυρίου κύκλω τῶν φοβουμένων αὐτοῦ ὅτι εὐσεται αὐτοῦ.

Ἀνὰ per loci aut tēporis, accusatiui solius est,
ἀνὰ ὅλον χρόνον. Per omne tempus. Schematicos
gto, ut ἀνὰ μέσσην ὁρέων. Per medios montes.

DE PRAEPOSITIONE

Composita significat quod re latinis solet, *αὐα* *μαλθω* redisco. Caue putes ab *αὐα* composita esse quæ priuandi significantia usurpamus, ab *ἀ* si sequentis dictionis initium uocale fuerit, & interposita, ut *αἰάργυρος ἄνδρ' ἄργυρίου*.

Διὰ genitiuo iuncta per, instrumentum signat, *διὰ πείρασου χυῖς*, per frequens studium. Est & cum locum tempus ue notat, *Διὰ λακτυλίδος οἱ στέλκονθ' ἔναι*, Per annulum, apud Aristophanē.

Accusatiuo propter, *διὰ φόβον*, propter timorē. Homerus superioris constructionis significantiā hoc casu extulit, *νύκτα δι' ἄμβροσίν*.

Composita dis significat. *Διαρτᾶν* diuidere, *διατάττειν*, per uices psallere. *Διατάγμα*, uicifitudo psallendi.

κατά. Genitiuo iuncta, accusandi nota, *λόγος τοῦ πορφυεὶς κατὰ χριστιανῶν*, contra Christianos progressum de re quapiam indicat *κατ' αἰγίλι' ποσ' ᾤξῃς*. Apud Homerum de excelsa rupe, & *κατ' ὀλύμπιο καρήνων*, De olympi uertice: Odyss. primo. Propemodum tale est, *κατὰ πέτρων ᾤξω* In petras semino.

Accusatiuo, secundum signat, *κατὰ τύπον* secundum typum, *κατὰ ῥάβδον*, Apud Isocratē, ad uirgulam. *κατὰ ῥάβδον ἔφρασε*, Ad uirgulam pronunciauit, id est sartum carmē cecinit. Temporis item nota est, ut *καθ' ἡμᾶς ἐνδοξος ἀνὴρ ὄντων ἰωάννης ὁ καπνίων*.

DE PRAEPOSITIONE

Cōposita aut deorsum significat, ut κατὰ βῆμα descendendo. Sic κατὰ λέξιν ordine dico, & quasi deduco deputoq; dicendo. Homerus οὐτι φεύλος ἐμὰς ἀπὸς κατέλεξας. unde fit κατὰ λόγον. Ita fit ut κατὰ propemodum dis significationē obtineat ut apud Theocritū ἰδύλλιον κ. μὴ πειτάμῃς τὴν χεῖρα κατὰ πρῶτον δ' κύμινον. Ne incidas manum discans cuminum. Parœmia con est, unde & avaros κυμινωπείσας, cuminifecas Aristoteles quarto Moralium nuncupat. Aut uitiat infamatq; cōpositionem perinde ac πῶς, ut κατὰ ψήφισμα, apud Demosthenem, damnari.

Μετὰ, genitiuo constructa idem potest quod ὦ, autore Prisciano, ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Sua uis cum amicis uita. Sape hac significatione datiuum patitur, ut ὦ, μετὰ πρῶτοις, Homerus.

Accusatiuo post designat, μετὰ τὰ φυσικά, id est, Post naturalia.

Cōposita, aut cum, μετέχω participi μερικὸς inquilinus. Aut trans, μέτωπον trans faciē, frons.

Ἀντὶ pro, retribuendi uim habet, ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ, ἀντ' ὀφρυσίας σκόρπιον. Genitiuo soli cōstruitur. Composita contra significat, σρέφω uerto, ἀντισρέφω contrauerto.

Ὅθεν, genitiuo iuncta, de memoratiua participia est, ut adpellat Priscianus eā. Ὅθεν τῶν ἀγῶνων. De agonibus. Et Ὅθεν τοῦ μάχομαι. Pro te pugno

DE PRAEPOSITIONE

Quo casu & praë, excellentiæ nota est, ut Homer.
 σκήπτρῳ μὲν ῥι δῶκε τε τιμῆσαι πᾶσι πάντων. See
 pto dedit honorari te praë omnibus.

Deo pro, usum, commodum notat. Homer⁹
 odys. vii. πρὸς τῶν ὅσων δῶκεν ἀθήνη ἔργα ἐπίσταδι
 περικαλλέα καὶ φρενῶσ' ἐδιδότῃ. De mulieribus
 phæacum, pro eis dedit Minerua opera scire e-
 gregia, & bonam habere mentem.

Accusatiuo circa, locum, causam, temp⁹, πρὸς
 τείχεσσι, πρὸς πολιτείαν. πρὸς ὥραν ἔκτιστο, circa horā
 sextam, ut Actiū x. Quin & cum actō excellere
 designat. ὅς πρὸς μὲν νόον ὅσι βροτῶν. Qui superat
 mentes hominum. De Vlyffe Odys. pri. Vna ex
 praepositionibus omnibus πρὸς tralato tono, ad-
 uerbialiscit, ut apud Homerum Iliados primo. τὸ
 Δείδμη, πρὸς μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτερὸς ἔσσι. Tydide
 admodū in bello strenu⁹ es, πρὸς egregie eximie

Cōposita circū ἔcat, ut πρὸς πατέω obambulo.

Item excellentiam, ut πρὸς καλλίστῳ admodum
 uenustus, πρὸς ἀντιπρῶτον antecello praesto, quæ signifi-
 catio ἀναλογικῶς gtm̄ exigit. Aristophanes per
 actm̄ extulit, ut πρὸς φρονῶ δ' ἂν ἥλιον.

Ep̄i, genitiuo iūcta, circa significat, ut Demo-
 sthenes. ἐμοὶ δ' ἂν πρὸς πάντα δ' ἂν χρόνον εὐνοίαν ἐνδὲ
 Δειχθεῖ ὡς πολλῶν ἀγώνων τῶν πρῶτον γεγενημέ-
 νων. Mihi uero quam superioribus certaminibus
 expertus sum beneuolentiam, & nunc indulgere

DE PRAEPOSITIONE

&c. Item tempus, id quod mirum in modum frequens est. ὡς κρόνου, Regnante Saturno, Τέ-
poribus Saturni. Διό propter & super, propter,
ὡς ἀγαθὸ πατὴρ ἱωαννης υἱός. Super ὡς κςκ
πίλι τείχος. Super fundamento murus.

Item in ablatiui, ὡς βυβλίῳ. In libro.

Accusatiuo, motus ad re exponit, ut ὡς νῆας
in naues. Aduersum seu contra, ἡ κηδίασεν ἐπ' ἐμὲ
ὁ πνεῦμα μου. Anxiatus est aduersum me spiritus
meus, Demosth. ὡς τοῦτο, propterea &c.

Composita accusatiuo in seu super significat,
ἐπιγράφω inscribo.

Ἀμφί, prorsum idem quod πρὸς construendo
significandoq; potest. Pro saepe significat ut πε-
ρί. Ἀλλὰ μοι ἀμφ' ὁδυσσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἡ τῆς.
Pro Vlyssē angor.

Composita circum significat, ἀμφιβόλλω cir-
cumiicio. Hinc ἀμφίβολον ἀμφιβολία.

Ἀπὸ genitiui solius est, motum a loco, re, per-
sona, circumstantia, nec motum modo, sed & ab-
sentiam significat, ἀπὸ πατρίδος. A patria, ἀπὸ
τῶν οὐσίων. Ex æquis uiribus.

Composita iisdem significationibus usurpa-
tur. ἀπογράφειν describere, ab alio exemplari
scribere. Historicum uerbum, pro censum age-
re. Describi orbem in L V C A legi-
mus, pro censum orbis agi.

DE PRAEPOSITIONE

Ὑπὸ genitiuo sub occulendi. Ὑπὸ κόλπῳ, sub
sinu. Causam quoq; notat. Ὑπὸ νόσου. A morbo
qua constructione proprium uerbis passiuus est.
Sunt enim passiuorum praepositiones tres, πρὸς
πρὸ & ὑπὸ. Moscopulus proprium esse uerbis air
quæ uim quandam uicti, superati, illusi designât
Plutarchus in Isocrate. Εἰς ἀνυλοῖς κεκομώληται
Ὑπὸ ἀεισφάνους, Comœdia lusum est ab Aristot
phane in tibias &c. Caterum generaliter omni
um esse passiuorum ὑπὸ scias.

Datiuo sub. Situs non occulendi nota, ut ὑπὸ
ἀνδρῶν, sub arbore. Accusatiuo eadem significa
tio manet, quanquam subter potius uideretur, ut
Ὑπὸ γῆν' οἰκοῦντες, Subter terram habitantes.

Ὑπὲρ genitiui, pro significat, auxilii nota, & de
fensionis, Ὑπὲρ ἡμῶν ὁ χριστὸς ἀπέθανεν, pro no
bis Christus est mortuus. Item causæ siue argu
menti. Ὑπὲρ οὗς σκιάς. De asini umbra.

Accusatiuo supra. Ὑπὲρ ἀνθρώπων φρονεῖ, supra
Nominē sapit. Ὑπὲρ τὰ μέτρα, Ὑπὲρ ἐσκαμμένα.
extra septa. ἐσκαμμένα participium præteritum
ab ἐσκαμμαι ptō uerbi σκαπτομαι fodior.

Hæ sunt græcorum praepositiones in hūc mo
dum paucis expositæ pro uarietate constructio
num, longe plurimi idiotismi a me in constructi
onum uolumine conscribentur.

Finis de Praepositione.

DE CONIVN

CT ONE.

Συνδεσμός, ὅτι μέρος λόγου ἀκλιῖτον συνδέον τὰ
 ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως,
 hoc est, Coniunctio, est pars orationis indeclina-
 bilis, coniungens alias partes orationis in senten-
 tiam cum ordine.

Accidit autem coniunctioni *χῆμα* Figura.
 Simplex ut ἐπεὶ. Composita ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliqua sunt *συνωλεκτικοί*, id
 est copulatiuæ, ut καὶ quidem, καὶ ἔτι, τε καὶ.
 καὶ ἔτι, ἀλλὰ sed, ἀλλά sed, ἀντάρ, ὅτι καὶ.

Aliquæ autem *διαζευκτικοί*, id est Disiuncti-
 uæ, ut ἢ uel, ἢ ἢ ἢ, ἢ ἢ ἢ, ἢ ἢ ἢ.

Aliquæ autem *συναπτικοί*, id est Continuatiuæ
 ut εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς, εἰς.

Aliquæ autem *παρασυναπτικοί*, id est Subiuncti-
 uæ, ut ἐπεὶ, ἐπειδή, quoniam, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴ.

Aliquæ autem *ἀπολογιστικοί*, id est Causales, ut
 ἵνα, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ὅπως.

Aliquæ autem *ἀπορηματικοί*, id est Dubitati-
 uæ, ut ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα, ἄρα.

Aliquæ autem *συναρρογιστικοί*, id est Collectiuæ

siue rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλὰ sed, ἀλλὰ μὲν
uerum, οὖν igitur, οἶνῳ igitur, τοιγάρρι itaque,
τοιγαροῦν ergo.

Aliquæ autem πληρωματικοί, id est, Re-
pletivæ, ut Λῆ iam, ῥά nempe, θὴν quidē, νὺ certe,
τοῦ ρι αὐτοῦν πὲρ τοῦ μὲν Λῆτα γέ. quidē. At πὲν
solū repletiva est, sed etiā diminutiva & causalis

Aliquæ autem δυνατικοί, id est potestatis, ut
ἀνκέ κέν. si siue utiq;. Inveniuntur etiam apud po-
etas repletivæ.

Aliquæ autem διακριτικοί siue ἐπιλεκτικοί, id
est Discretivæ siue electivæ, ut ἦ ῥ.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί, id est Extenuati-
væ siue diminutivæ, ut γοῦν saltem, γέ saltem.

Aliquæ autem ἐναντιωματικοί, id est aduersati-
væ, ut ὅμως tamen, καίρι & σι, καί πορ quāquam
ἐμπόν. tamen, εἰ καὶ et si.

THERSITA

e secundo Iliados Homericæ.

Θρῶϊτῆς δ' ἐπιμῶνος ἀμετροεπὴς ἐκολῶα
ὅς ρ' ἔπεια φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε, πολλὰ τε ἦδ' ἡ
μάτ', ἀτὰρ οὐ κατὰ λόσμον ἐκίεσθαι βασιλεῦσιν
ἀλλ' ὅ, πῶς οἱ εἴσαιτο γέλοιόν ἀργείοισιν
ἐμμεναι. αἰχιστὸς δ' ἐν ἄνδρ' ἰλίου ἦλθε
φολκὸς ἐν, χωλὸς δ' ἔπερον πόδα. τῷ δ' οἰώμα

κῦρτά, ὡς ἡθὺς συνοχικότε, αὐτὰρ ὑπὸ φρενὶ
Φοῖβος ἔην κεφαλῇν. Τελνὴ δ' ἐπ' ἐνὶ νόθε λαχὼν
ἐχθιστος δ' ἀχιλῆϊ μάλλισ' ἦν, ἥ δ' ὀδυσῆϊ,

Thersita uero solus imoderatiloquus garriebat
Qui sermões mēte sua inornatosq; multosq; nouit
Frustra, ac citra decorum iurgari cum regibus
Iam & quod ei uidebat ridiculum apud Argiuos
Esse. Turpissimus uir ad Ilion uenit.

Strabus erat, claudus alterum pedem. Hūeri ei
Angusti, in pectus contracti, sed desuper
Acuminat⁹ erat capite, rar⁹ aūt defloruit capill⁹
Inensus uero Achilli maxime erat, ac Vlyssi.

SCHOLION.

Qui est mos meus, delegi e poeta non tā gram-
maticæ exercitationis, q̃ morum exemplū, quo
intelligas qui sit genuinus poematum usus. Lon-
ge enim dissentio ab his qui in poetis præter uer-
ba nihil spectare solent, auribus q̃ animi iudicio
indulgētiores. Scin' q̃ belle rideant illi ipsi a Plu-
tarcho ἐν τῷ περὶ ποιῶν ἀρχῆς. Ratio uero qua
inuoluchra illa explicamus μυθολογία dicit, quæ
ut uariæ res a Poetis aguntur multiplex est, alia
ad naturæ scientiam ὁ φυσιολογία, alia ad histo-
riam rerū gestarum pertinet, alia mores format.
Atq; adeo libuit hæc sapientibus quondā hoībus
tractare fabulis, ut Max. Tyrius inquit, cum ob
plerasq; causas, tum ob hanc potissimum, q̃ χε

ραρρεῖ τὴν ψυχὴν μῦθος ὡς δ' θαυμαλὸν καὶ ζητεῖν
Quare opinor a Plutarcho commodè dictū esse
δ' γὰρ καὶ τῶν ποιημάτων οὐκ ἀφιλοσόφον εἶναι, & ap
posite Horatius, Omne tulit punctū qui miscuit
utile dolci. Quod artificium siue Homero autore
cœpit, siue aliis conditoribus, qui annis Home
rum superant, sunt enim plerique, profecto quan
tū intellego uniuersum Homero debemus. Neque
est quod dubites si uel Heraclidæ commentariis
uel Horatiano carmini fidis. Itaque Thersitem Ho
mericum interpretor, quem is factiosum ac scele
ratum a consiliis principum Græciæ finxit, ma
gnam uniuerso exercitui pestem. Quis enim ig
norat quid ex malo consultore ac factionibus da
mni sit rebus publicis. Fortasse, quoniam exem
pla morum statuimus, licebit hodie quoque Ther
sitæ tibi passim multi, consultores uidelicet iniqui
audiantur. Astarothæ, Pepericorni, & illorum cō
plices, Gygantea moles, terra nuper editi. At ue
ro, ut bonus consultor Nestor, suauiloquus, Vly
ses item sapientissimus græciæ principum, silentii
studiosus predicatur, ita Thersites loquax, uanus,
ac importunus & linguæ prodigus fingitur, unde
facile est coniicere omnem uitæ habitum a poe
ta sceleribus obnoxium significatum iri. Est enim
ἐἰλωλον ἤ βίου καὶ χαρακτήρ ὁ λόγος. Et ne quid de
esset quod ad rem faceret, corporis ἀρμονίαν cum

animi uitiis finxit concordem. Est enim mentis
nota, facies, ut probant qui rationes τὸ φυσικὸν
μὲν ἐν περsequunt, & Marinus Neapolitanus in
Proclo, Forſan idē uolebat Plato ſignificari ſcho
læ ſuæ inſcriptione, μή τις ἀγεώμετος εἰσίστω, Ne
quis ageometros ingreditur, hoc eſt, Ne quis ha
bitudine ac lineamentis corporis male cohæren
tibus ingreditur. Secutum enim in hac re Pytha
goræ inſtitutum crediderim. Nūc ad rem, ſi cui
lubet oratione argumentum latius perſequi, ha
bebit hoc loco ubi ſe non incommode exerceat.

EXAMEN

Θόποιτος unde? In propriis noībus negat He
rodianus quærēdas etymologias, niſi fabularib⁹
illis, quæ non temere a poetis conſingunt. Quis
enim dubitet Achaten fruſtra a Vergilio Πυρ
gopolynicen caſu a Plauto nominatum, quare
de etymo noīs Therſita dicendum eſt. Θόποιτος
a θάρος dicitur, quod confidentiam prope ac te
meritatem ſignificat. Id quod uidet quā apte
quadret, ut enim modēſtiæ uirtutum omnium
elementa tribuunt Philoſophi, ira contra teme
ritati uitiorum omnium πρῶτα, & ni fallar, hæc
uel aptiſſimā eſt linguæ concitandæ. Reliqua a
liās, Declina Θόποιτος ut ἀλχίσις.

Μοῦνος, pro μόνος ionice, augendæ ſyllabæ
gratia, ut upilio, pro opilio.

ἀμετροπῆς. ἂν sine, μέτρον mēfura, ἢ πῶς sermo,
futilis, loquaculus, sine iudicio ac modo multa
effutire solitus. Vanus em̃ est qui orōnem rōne
non metitur, qui liberam ac uagam linguā non
cohibet iudicio. Recte Hesiodus, multā esse lin
guæ gratiam indicat, si modo cohibeatur.

Γλώσσης ριθσαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄειδος
φειδωλῆς. πλείστη δὲ χαλῆς κατὰ μέτρον ἰούσης

ἀμετροπῆς cuius generis? Cōmunis. Declina
ut ἀληθῆς primæ contractorum, qua flectuntur
omnia pene adiectiua in ῆς deriuaticia.

ἐκολῶα. Verbum cuius temporis? Præteritum
imperfectum est indicatiui modi, cōiugationis
secundæ contractorum, κολῶάω ut βοάω, ἐκολῶ
αον & contractim ἐκολῶων, ἐκολῶαεις & contra
ctim ἐκολῶας ἐκολῶαε, & contractim ἐκολῶα.
Cæterum uerbum ὀνομαστικόν est.

ἐπεια. Sunt qui ab ἐπειᾶ trahunt, ut nos ser
monem a sequendo.

- ἐπὸς decli. pri. contractorum, ut χαλῶς.

Deinceps qui uolet oratione exequatur, cur
ἀμετροπῆς poeta, deinde ἐπεὰ ἄκοσμά τε καὶ πολλὰ
dixerit, excutiat.

ἐιζέμεναι pro ἐιζέειν. Vide supra in formatione
infinitiui τῷ πῶν. Hic uero belle poeta factiosū de
signat, bonis infensū, cū optimatib⁹ cōtendentē
ἐίσαιρ unde? Medium ptm̃ aoriston optatiui

ut τοῖς αὐτοῖς. Thema uerbi εἰσάγω est εἰσάγω. Vnde
 & εἰσάγω est, id est nouit, quod supra secundi uerfi
 culi expositione prateriti. Nam hic agetur.

Flecte εἰσάγω & εἰσάγω.

A C T I V A

εἰσάγω	τύπω	Ex actiuis quadam ra-
εἰσάγω	εἰσάγω	ro usurpantur, surrogā-
εἰσάγω	ut τέτυφα	turq; eis media.
εἰσάγω	τύτω	
εἰσάγω	εἰσάγω	

Media, Præsens εἰσάγω ut τύπω.

Pt̃m imperfectum εἰσάγω ut εἰσάγω.

Pt̃m perfectum εἰσάγω. Formatur em̃ per præsens
 characterem, sicut supra in regulis uidisti,

Hinc fit diphthongi temperamento εἰσάγω.

Pt̃m plusq̃ perfect. εἰσάγω, & diphthongi tempe-
 ramento εἰσάγω. Vides ergo primæ syllabæ uaria-
 tionem, posterior syllaba dialectis uariat. Nam
 pro εἰσάγω regulari pt̃o plusq̃ perfecto dicunt Io-
 nes εἰσάγω. Sic ergo pro εἰσάγω uel εἰσάγω est εἰσάγω.

Flecte sic εἰσάγω εἰσάγω εἰσάγω. Ex hac tertia persona
 εἰσάγω fit crasi εἰσάγω. Nam εε in η mutari in declinati-
 onibus nominum contractōrū uidisti τείχεε τεί-
 χη. Adnotabis & hoc quandoquidem δ in η cum
 subscriptione transit, primā uerbi εἰσάγω subscribi,
 posteriorē nō. Nam εε non mutat nisi in solum η.

Futurum εἰσάγω.

Aorist. α. εἰσαέμην. Reliqua ex his forma λατὰ
τὴν ἀναλογία, & in optatiui aoristo habebis εἰσαέ
μην. Hæc tibi uerbi huius coniugatio multis cer
te locis proderit. In primo Iliados uerbum ἦλν
inuénies, ut innumera alia loca præteream.
Ὅς ἦλκ' τάτ' ἔόντα, τάτ' ἐσόμενα, πρὸτ' ἔόντα.

Volo item te admonitum regularum augmé
ti præteritorum, quor' εἰλω præteritis nō uariet re
gulariter εἶλον εἶλα. ἐμμενα ionicum, uide εἶν.

αἰχίσος. Vide formas comparationum.

αἰχρὸς	αἰχίων	αἰχίσος
αἰχρά	αἰχίον	αἰχίση
αἰχρόν	αἰχίον	αἰχίσον

ἦλθε. Aoriston secundum uocis actiuæ.

ἐλεύθε	ἦλθον	
ἦλθε	ἠλεύκειν	ἦλθσε

ἦλθον, ἦλθον per syncopen, unde ἦλθε est.

τὼ ὦμω humeri, dualia sunt.

οἱ pronomen reciprocum, ei.

• Σωχοκότε participiū ptm actiuæ uocis a σύν
χέω, uide formam in participiis, estq; duale.

ἐπενήνοθε, ἐπὶ, ἐν, ἀνέθω, ex his uerbum hoc cō
positum est. Coniuga sic, ἐπενά νέθω ἐπενένοθον. Nā
uerbum, non præpositio augetur, ut supra in re
gulis meminimus. ἐπενένεκα, & medium ἐπενένε
θα, & attica mutatione, ἐπενένοθα sicut λέλογα.

F I N I S

CHELYS

MERCURI, EX

Homericis Hymnis.

Επέλασε τ' αὐτίκα μῦθον ἔειπε.

Σύμβολον ἦλκμοι μέγ' ὀνήσιμον, οὐκ ὀνοτάζω
 χᾶρε φῦν ἑρέεσα χοροῖ τυπε λαίτρεσ' ἐταίρη
 Λωασίη προφανεῖα, πόθεν τόλε καλὸν ἄθυρμα
 Λιόλον ὄρεσιν ἐσὶ χέλυσ' ὄρεσι ζώσσε
 Αἰχ' οἶστω σ' εἰς Λῶμα λαβῶν. ὄφελος τί μοι ἔσται
 οὐδ' ἀποτιμήσω. σὺ δέ με πρόπτον ὀνήσεις
 οἰκοὶ βέλτερον εἶν'. ἐπεὶ βλαβερὸν εἴθ' ὀύρηφι.
 Ἡ γὰρ ἐκ λυσίης πολυμήμονος ἔσσει αἰχμὰ
 ζώουσ', ἣν λέθληνσ', τότε ἀνμαλὰ καλὸν αἰείλοισ
 ὥς ἄρ' ἔφη, καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφωτέρησιν αἰείρας.
 Αἶψ' οἶστω κίε Λῶμα, φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα.
 Ἐνθ' ἀναπιλῆσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου
 Αἰῶν' ἔξετόρησεν ὄρεσκόοιο χελώνης
 ὥς Λ' ὅπως ὠκύ νόημα Διὸς ἔρνοιο πόρῃσιν
 Ἀνέρος. ὅν τε θαμινὰ ἐπισφωφῶσι μέριμναι
 Αἰότε Δινηῶσιν ἄπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί
 ὥς ἅμ' ἐπὸς τε καὶ ἔρην ἐμήδεα κύδιμος ἑρμῆς
 πῆξε Λ' ἄς ἐν μέτροισι Ταμῶν δόνακας καλαμοιο
 πρήντας Διὸς νῶτα σφ' ἑρνοῖο χελώνης
 Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοὸς περ αἰδέσσιν ἐῆσ
 καὶ πῆχισ' ἐνέθηκ'. ἰδὴ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν

Ἐπὶ δὲ συμφώνῳ οἷων ἐτανύσας χορδαῖς
 αὐτὰς ἐπειλὴν τεύξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα
 πλὴν κερὰ ἐπὶ φέρει πρὸς κατὰ μέρος. ἥ δ' ὑπὸ χειρὸς
 σμυρδαλέον κονάβισε. θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν
 ὃς αὐτοχελίῳ περὶ ὠμῶν.

RISIT MERCVRIVS

ac sic ait.

En tu signum mihi admodū delectabile nō fallo.
 Salue natura amabilis, chorifica, conuiuii socia
 Fausta apparuisti. unde nā hoc elegans ludicrū
 Varium ostracum es Chelys in montibus uiuēs
 At ferā te in domū acceptā. Iucūdū qd mihi eris
 Neq; dehonestabo te. Me uero primū delectabis
 Domi cōmodius fueris, qm̄ foris noxia es.
 Profecto enim pharmaco noxio es relum
 Viuens, sin moriare, tum demū suauiter cōcines
 Sic ait, & manibus conchen utrisq; leuauit.
 Domūq; cōtinuo rediit, ferens amabile ludicrū
 • Vbi expoliata scalpro cani ferri
 Vitam eripuit montanæ conchæ,
 Vt autem tum uelox consilium pectus oberrat
 Mercurii quem frequentes uersant curæ
 Quom ob oculos faces illæ animorū deuoluūtur
 Sic simul & consuluit & effecit opus Mercurius
 Fixit ordine sectos calamos.
 Porrentos in dorsum tergoris ostraci

Circum aũt pellem protendit arte bonis sua
Et culmos infixit, utranq; aũt orá iugo aptauit
Septẽ dein ex ouicula concordēs intendit fibras
Vt confecerat amabile ludicrum
Verbere partim cõmouit. Quæ sub manu fibræ
erant

Grauitèr insonuere. Deus uero apte concinuit
Obiter confecto carmine &c.

S C H O L I O N

Qui uolet huius carminis mythologian, Sermonem nostrum legat, qui de Artibus Liberalibus inscriptus est. Fortasse uidebit nihil ἀπεροσλόγιστον καὶ ἀπὸ φθλὸν doctis græce Mythologis. Ratio grāmatica uersuum facile pueris agetur, si, quæ paucula hic sunt, augendi formas ac minuendi spectent, ut pro ἐπέλασε dixit ἐπέλασε. Item aoristi obseruent αἰέρας πτερυγίας ταμῶν. In reliquis adeo nihil est difficile, ut non uisum fuerit operæ precium ullum, in longiori commetario errare.

F I N I S

Haganoæ, per Iohan. Secerium.
Anno XXV.

ANNO 1711
MAY 10
1711

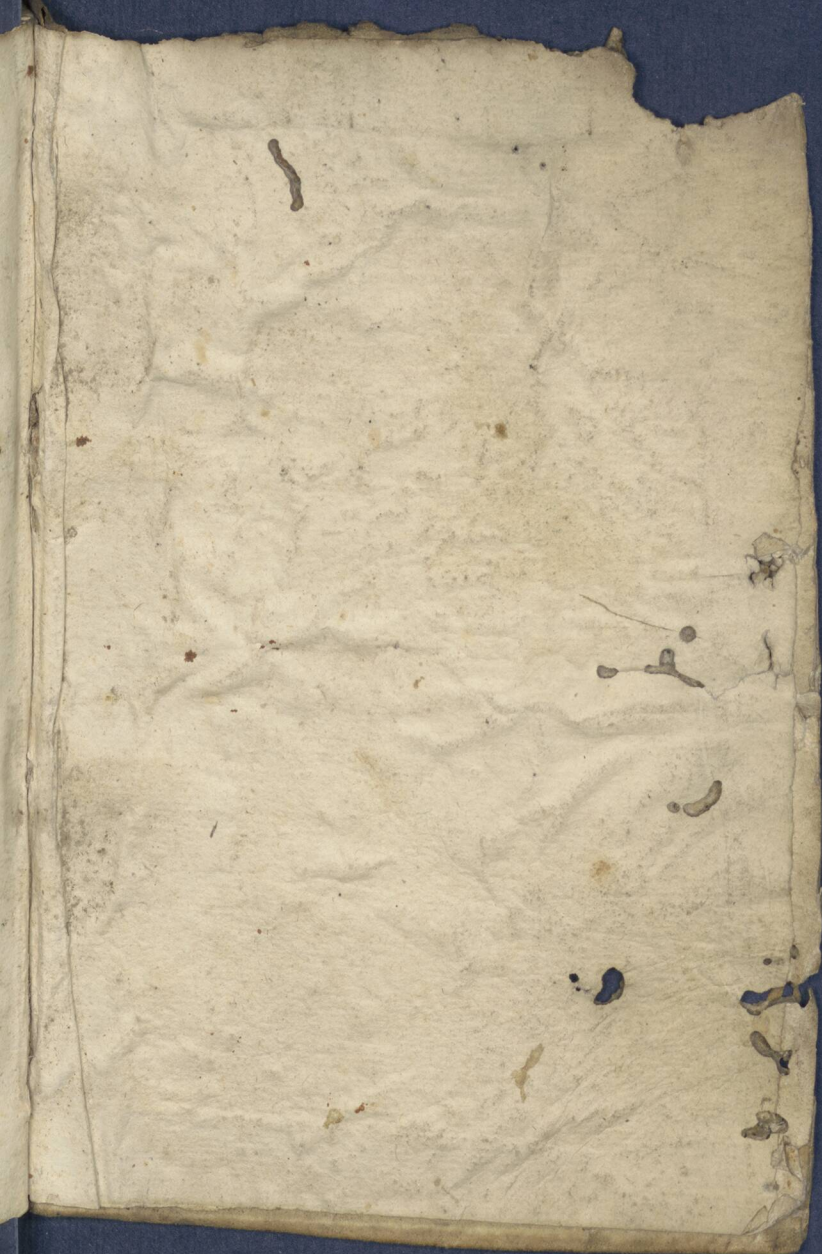
1711

SECTION

1711

1711

1711

[illegible]